

Gendor Legendái

I. Könyv

WONK

*Egy ország a föld alatt,
Titokzatos fehér yatt,
Mese, avagy valóság?
Ez egy másik világ.*

2001

ELŐSZÓ

Ez a történet egy másik világba vezet bennünket, ahol Gendor világának népeivel ismerkedhetünk meg, s betekinthetünk a yattok (ejtsd: jattok) mások számára totokzatos életébe. Nehéz a neveiket megjegyezni, hiszen mindegyik Y-al kezdődik. Vannak köztük szorgos dolgozók, erős harcosok, tudálékos feketék, irányító nagyfőnökök és nagyasszonyok. A társadalmuk sokban hasonlít a hangyákéhoz. Mégis emberi vonásokra ismerünk bennük, s talán kicsit magunkra is. Ha jól odafigyelünk felfedezzük, hogy a valóságban mi a jó és mi a rossz, mi a valóság és mi annak csak torz tükörképe, mi az igazi győzelem és a vereség, honnan fakad a hit ereje és honnan a mágiáé. De a valóságot meglátni nem könnyű – még egy mesében sem.

A nevek kiejtéséről:

Ha az y mögött magánhangzó van, akkor j-nek ejtjük. Ha mássalhangzó van, akkor í-nek. A fekete yattok nevei mindig Yz-zel kezdődnek. A nagyfőnökök nevében mindig két “y” van, s a legtekintélyesebb nagyasszony neve tartalmaz három “y”-t.

I. fejezet
ARANY HAJ

A tágas csarnok halvány fényében két küzdő állt egymással szemben. Az egyik fekete, pikkelyes bőrű, vörös szőrtaréjt viselő yatt, míg vele szemben egy kicsit magasabb, világos pikkelyes, kék szőrtaréjú. Lassan lépegetve méregették egymást, s úgy jártak körbe-körbe, mint akik csak a kellő pillanatra várnak, hogy lecsaphassanak.

A magasabb, világos bőrű yatt támadott. Keze gyors ütésre lendült, ám a fekete ügyesen kitért előle.

–Állj! – kiáltotta most egy erős hang, s a csarnok félhomályából egy másik fekete yatt bukkant elő. Mögötte a fal mellett sorban világos bőrű harcosok ültek, s figyelték a küzdelmet. Mindez teljes fegyelemben és csöndben zajlott. Yzarr nagymester félretolta a fekete yattot, s most beállt a helyére.

–Megmutatom, hogy csináld! – mondta szigorúan, s intett a vele szemben álló ifjú harcosnak. Az felkészült a harcra. Nem félt, hiszen a yatt harcosokban nem volt félelem, de biztosan tudta, hogy kellemetlen pillanatoknak néz elébe. Yzarr nagymester a kíméletlenségéről volt híres. Idősebb volt, mint ők, s most szilárdan, merev tekintettel nézett az előtte álló világos bőrű yatra. Egyszínű zöld szemei is elárulták, hogy könyörtelen, s vasakarattal rendelkezik.

–Készülj fel és támadj! – szólt most rá a harcosra, s az ismét elkezdte a küzdők jellegzetes mozgását. Megpróbálta megkeresni az ellenfele gyengéjét. Yzarr azonban meg sem mozdult. Még akkor sem, amikor a harcos a háta mögé került. Sőt. Egyenesen becsukta a szemét. A tanítványa, akit Yzmoknak hívtak, le sem vette róla a tekintetét. Csodálta és rettegte ezt a yattot, aki különös képességekkel bírt.

A harcos ekkor mögötte volt, s mivel a nagymester védtelennek tűnt, előre tört. Yzarr azonban egy gyors mozdulattal kitért az ütés elől, s ahogy elvezette maga mellett a támadó lendületét, még egy jókora ütessel meg is toldotta. A harcos yatt métereket repült, mire nyögve földet ért.

–Így kell csinálni! – mondta a nagymester és fölényesen intett a harcosok felé, hogy jöjjön a következő edzőtárs. Ketten a vesztes segítségére siettek. Az összegörnyedve, hangtalanul feküdt a föld

alatti barlangcsarnok hideg kövén. Láthatóan nagy fájdalmai voltak, de ezt egy hanggal sem jelezte. Az igen nagy szégyen lett volna.

Egy fiatal, ám igen izmos yatt harcos lépett elő. Keményen a két feketére nézett és megszólalt:

–Nem tartom jónak, hogy feleslegesen veszélyezteted a harcosaim életét! – mondta, mit sem törődve azzal, hogy Yzarr rangban jóval fölötte állt.

–Hogy merészelsz beleszólni? – emelte most fel a hangját a nagymester.

–Azért neveztek ki a kiképzőnek, hogy feleljek a harcosaim sorsáért. Ezek még gyerekek! Senki nem tehet kárt bennük ok nélkül! Még te sem nagymester! Ugyanezt a mozdulatot csonttörés nélkül is véghez lehetett volna..

–Mit képzelsz magadról ifjú? – Mordult fel Yzarr, s egy hirtelen mozdulattal előre lendült és torkon ragadta a merész harcost.

–Jegyezd meg amit most mondok! Azt teszed, amit kell, különben a bányában végzed!

–Akkor először rajtam gyakoroljatok! – felelte az bátran a nagymester egyszínű zöld szeméibe nézve.

–Rendben van! – bólintott Yzarr és ellökte magától a harcost, aki egy kicsit magasabb volt, mint ő. –Hogy hívják ezt az ifjú kiképzőt? – fordult most a tanítványához.

–Yarakurnak – felelte a másik fekete.

–Akkor most rajtad a sor Yzmok, hogy móresre tanítsd! Ne légy kíméletes, vagy különben én intézem el!

A fekete egy pillanatot sem késlekedve ugrott előre. Yarakurt hátrált pár lépést, de ügyesen háritotta a támadást. Yzmok egyre vadabbul támadta. Ütések és rúgások sorozatát mérte ellenfelére, ám a harcos sorra kitért, vagy háritotta a támadásokat. Hátral, a harcosok között halk suttogás támadt. Yarakurt nem véletlenül lett kiképző ilyen fiatalon. Ez azon ritka alkalmak egyike volt, amikor harcolni láthatták. És most nem lassította le a mozdulatait. Ekkor a világos bőrű yatt lendült támadásba és a fekete Yzmok kénytelen volt hátrálni. Aztán kapott egy ütést, s elvesztette az egyensúlyát. A következő rúgás már védtelenül érte, s elterült a földön.

–Ebből elég! – kiáltott Yzarr. Hangja némileg megenyhült és nem volt olyan gúnyos, mint az imént. –Lám, lám. Valóban jól harcolsz ifjú. Kár lenne, ha komoly bajod esnék! De most ideje, hogy kapj

egy igazi leckét! –A nagymester előre lépett, s a harcosok között ismét halk moraj támadt. A szóbeszéd szerint ő volt a legjobb harcos az egész Wonkban. Komolyan harcolni azonban a teremben levők közül még senki nem látta. Még a tanítványa, Yzmok sem.

A várt látványos küzdelem azonban elmaradt. Yzarr előre ugrott. Keze és lába elképesztő gyorsasággal mozdult, s Yarakurt máris törött csontokkal, vérvő fejjel feküdt a földön. Alig bírta felemelni a fejét, s látszott, hogy nagy fájdalmai vannak. A döbbsent csendben senki nem mozdult, Yzarr pedig a kiképző fölé hajolt:

–Nem öllek meg, mert jó harcos vagy – suttogetta olyan hangon, amitől még az erősebb idegzetűeknek is borsózdott volna a háta. –De ha továbbra is életben akarsz maradni, akkor jegyezd meg: nekem feltétlen engedelmesség jár! – ekkor megragadta a harcos kék haját. –Feltétlen, értetted?

–Igen – suttogetta az ifjú. Yzarr felegyenesedett és a némán bámuló harcosokra rivallt:

–Mire vártok! Vigyétek egy gyógyítóhoz! Csak baleset volt az egész!

Aztán hátat fordított a harcosoknak, s Yzmokhoz ment.

–Legközelebb értesíts, ha ilyen jó harcosra bukkansz! És most menjünk! Még be kell nézmem a keltetőkbe.

–Sajnálom, hogy nem tudtam legyőzni – mondta a fiatalabb fekete.

–Yarakurt valóban jó harcos. Yzerat nevezte ki.

–Yzerat? – kérdezte a nagymester inkább magától, mintsem a másiktól. –Az elit gárda parancsnoka. Kellemetlen figura. Hamarosan el kell beszélgetnem vele. Az utóbbi időben túl nagy befolyásra tett szert, ami semmiképpen sem helyes. Bár az igaz, hogy egy szó nélkül beleegyezett, hogy átvegyem a kiképzésedet.

Yzmok számára ez kényes téma volt, ezért másfelé terelte a szót:

–Mégkérdezhetem, miért megyünk a keltetőkbe?

–Le kell ellenőriznem a tojásokat. Egyszer már előfordult, hogy egy torz fattyú született. Nem szeretném, ha megismétlődne! Ismered az írást az aranyhajúról.

–Arra gondolsz, akinek varázsereje volt?

–Így igaz.

–De hát ő már meghalt!

–Ha egyszer megtörtént, máskor is előfordulhat! Jobb óvatosnak lenni!

–Egy varázsló nem lehetne a népünk hasznára?

–Hát már hogy lehetne a hasznára?! Nincs az a varázstudó, akit a nagyasszony megtérne maga mellett. Éppen elég, hogy ő maga varázserővel bír. De egyébként minden varázsló veszélyes! A tekercs is erről szól.

–Nagyasszonyunk hatalmával nem vetélkedhet egyik sem! – csóválta a fejét Yzmok.

–És ha egy mágus születik, akkor mit kezdünk vele? Azokat el sem lehet pusztítani! – folytatta Yzarr.

–De hát hogy születhetne mágus egy nagyasszonytól?

–Amíg nem oldjuk meg a születésszabályozás problémáját, addig ellenőrizhetetlen, hogy milyen tojásokat rak. Egy egész csoportot állítottam rá, hogy vizsgálják meg az úrnő táplálkozási szokásait és a lerakott tojások kikelési arányát, de semmi összefüggést nem találtam. Minden arra utal, hogy a dolgozók, harcosok és feketék születése véletlenszerű.

Yzmok csöndben hallgatta. Érezte, hogy a nagymester elhallgat valamit, de nem mert szólani. A harcosokban nem volt és nem is lehetett félelem. Ezért voltak harcosok. De ő fekete yatt volt. Az elit gárda növendéke. A feketékben pedig meg volt a képesség a félelemre. És mint a legtöbb fekete yatt, Yzmok is félt Yzarrtól. Ha nem is értette a nagymestert, de tudta, hogy különleges hatalma van. Éppen ezért egy kicsit büszke is volt rá, hogy vele foglalkozik. De a magas elvárásoknak nem volt könnyű megfelelni.

Hosszú néma gyaloglás következett a Wonk hegy barlangjárataiban. A yattok különös birodalmat építettek itt ki. A falakon hőmoszatok tenyésztek, melyek halvány fénnel töltötték meg a járatokat, s némi meleget is adtak. Elhagyott járatokon mentek át, melyekbe csak az illetékesek léphettek be. Aztán befordultak egy szűkebb folyosóra. Ez a járat a keltetőkhöz vezetett, ami közel volt az Úrnő szülőkamrájához.

A hosszú gyaloglás után egy sor ajtóhoz értek. A bejáratok különös anyagból voltak. Hét rétegben préselt medvegombabőr, melyen szintén ugyanebből az anyagból készült a fogantyú is. A yattok nem ismerték a zárat, így az ajtót csak meg kellett húzni, s az kinyílt, de a bőr viszonylagos merevsége miatt mindig magától be is csukódott. A bőrt ugyanis úgy rögzítették a barlang falához, hogy visszahúzta magát és így újra elzárta a nyílást.

Az első ajtón belépve egy meleg, párás teremben találták magukat. Mögöttük az ajtó visszacuppant az eredeti helyére és légmentesen elzárta a bejáratot. A falakat itt is, mint mindenütt ellepték a hőmoszatok, de itt különösen vastag bevonatot képeztek a sziklán. A levegő éppen ezért melegebb és párásabb volt. A terem aljában kis kelyhekben sorakoztak a tojások. Pontosan száz darab. Egy apró vörös hajú fehér yatt jött eléjük. Kezét felemelve, s három ujjával csettintve némán köszöntötte őket. Yzarr és Yzmok is csettintett, majd az idősebb szólalt meg:

–Na! Van valami újság?

–Semmi uram! Minden a legnagyobb rendben van – felelte a dolgozó. A hangja ugyan kicsit remegett, de Yzarr megszokta, hogy félnek tőle.

–Rendben van –szeme végigsiklott a tojásokon, amik szabályos rendben sorakoztak. Az utolsó sorban azonban egy hiányzott.

–És azzal mi van? – kérdezte fenyegető hangon.

–Az.. izé.. megrepedt.. –nyögte a keltető.

–Milyen hanyagság ez? – förmedt rá Yzarr. –Hogy repedhet meg egy tojás?

–Magam sem tudom..- hebegte a dolgozó.

–És hol vannak a maradványok?

–Elvitték...

–Kicsoda?

–Yzerat tanítómester volt itt...

–Mit keresett itt Yzerat? – emelte föl hangját a nagymester, mert ennek a névnek hallatán most eltöltötte a harag. Választ azonban nem is várt. –Beszélni fogok vele – közölte ingerülten, majd mivel semmi más rendelleneset nem talált, sarkon fordult és nyomában Yzmokkal kiviharzott a keltetőből.

–Nem tudom mit keresett itt lent az elit gárda parancsnoka, de nekem ez sehogy sem tetszik – mondta tanítványának. –Neki semmi dolga idelent! Jó lesz, ha jobban odafigyelünk rá a közeljövőben. – aztán már indult is a következő ajtóhoz. Yzmok némán, elgondolkodva követte

Nem sokkal később ismét nyílt a keltető ajtaja. Egy erős, vöröshajú fekete yatt lépett be rajta.

–Köszöntelek Yzerat – sietett elé a keltető munkás és csettintéssel üdvözölte.

–Köszöntelek Yuli! Láttam, hogy Yzarr itt volt – mondta a fekete csöndesen és ő is csettintett.

–Igen – bólintott a másik. –Nagyon féltem!

–Meghoztam a festéket. Hol van a tojás?

–Iderejtettem a sarokba a bőrök közé – indult el Yuli és a bőrhalóból a többinél egy kicsit nagyobb tojást húzott elő. A színe is más volt. Nem olyan tiszta fehér, mint a többi, hanem kicsit sárgásabb.

–Pont olyan, mint a másik annakidején – bólintott Yzerat és sóhajtott egy nagyot.

–Nagyon félek, hogy baj lesz ebből – nyögte a dolgozó.

–Ezt az ifjút meg akarják ölni! – mondta erre Yzerat szigorúan. –Ha varázsló is születik belőle, mint ahogy az régen történt, ezúttal ezt titokban kell tartanunk.

–De hát az írás..

–Tudom, mi van az írásban! – felelte erre a fekete. –De bármi van is benne, mi akkor is tudjuk, hogy a szeretet nagyobb a mágiánál! Én hiszek a névteleneknek.

–Tudod, hogy én is hiszek – felelte erre kicsit sértődötten Yuli. –De már ott megszegtük a szabályzatot, hogy titokban tartottuk. Aztán meg hazudnunk kellett. Yzarr biztosan meg fog keresni téged is.

–Amíg én vagyok az elit gárda parancsnoka, addig Yzarrtól nincs mit félnem – mondta erre a fekete. –Vagyok olyan jóban a Nagyasszonnyal, mint ő!

–De neki valami különös hatalma van!

–Csak egy kicsit gyorsabb, mint a többi yatt, ennyi az egész – próbálta megnyugtadni a másikat Yzerat.

Ebben a pillanatban apró repedés futott végig a tojáson. Yuli jól ismerte már ezt a hangot. Eljött az idő. Kíváncsisággal vegyes izgalom fogta el. Vajon mi kel ki belőle? Hiszen tudta ő jól, hogy melyik tojásból kel ki dolgozó, katona, vagy éppenséggel fekete yatt, de ez a tojás mindegyiktől eltért.

A tojás fedele végre lehullott s egy apró, nyálkás lény dugta ki belőle a kezét, mellyel kinyomta a kemény tojásfalat. Kis kezén három ujja a levegőt markolászta. Yuli odanyújtotta az egyik ujját, s a csöppség rögtön bekapaszkodott. Így, az ujjánál fogva húzta elő,

majd gyöngéden kivette s egy gombabórból készült puha fészekbe helyezte. Egyből látta rajta, hogy fiú. De a hajszínét még nem tudta kivenni, mert nedves volt. Így talán zöldesnek látszott, s ez megnyugtatta.

–Fiú – mondta ki most hangosan Yzerat is.

–Igen – felelte Yuli. –De a hajszíne még nem látszik. Lehet, hogy még sincs baj és zöld hajú lesz – reménykedett.

–Te is tudod, hogy a nagyfőnökök tojásai is fehérek – mondta erre a fekete yatt, aztán hozzá tette: –Még ha kicsit nagyobbak is.

Ekkor, ahogy kezdett megszáradni a csöppség, egyre fényesebb lett a szőrtaraj a fején. Yuli halkán felsikoltott:

–Csillog!

–Mondtam, hogy arany haja lesz! – bólintott Yzerat, s elővette a zöld festéket. –Ezt nem mossa le a víz! Csak arra kell ügyelni, hogy időről időre újra befessük.

–De hogy magyarázom meg Yzarnak, hogy mégis előkerült a századik tojás? – kérdezte aggódva Yuli. –Azt mondtam neki, hogy te vitted el a maradványokat.

–Teljesen nyilvánvaló, hogy a repedt tojást gyógyítóval kell megnézetni! – mondta erre Yzerat. –Van egy gyógyító barátom. Persze ő majd azt mondja, hogy a repedés nagyon kicsi volt és a csöppségnek nem lett tőle semmi baja. Aztán visszahozta ide a tojást és minden rendben volt.

–Akkor jó! – nyugodott meg most Yuli. –De nocsak! Itt jön a következő! – és egy felnyíló tojáshoz lépett. Ebből egy sötét bőri csöppség bújt elő.

–Lesz már társasága a kicsinek! – mosolyodott el Yzerat. –Én majd időnként meglátogatom és befestem a haját. Te pedig ne aggódj! Senki nem fog a bányába vinni!

A bánya rémként lebegett minden dolgozó yatt előtt. Azok ugyanis, akik megszezték a szabályzatot, büntetésből rövidebb, vagy hosszabb időre – a vétségtől függően – a bányába kerültek. A yattok ugyan hőlátásuk segítségével láttak a sötétben, a bányákban azonban a hőmoszatok hiánya nem csak a fény hiányát, hanem a hideget és a rendesnél sokkal több munkát jelentette.

A keltetőben való munka bizalmi állás is volt, már amennyire a yattoknál lehet állásról beszélni. Talán inkább beosztásnak

nevezhetnénk. Napi hat ív¹ könnyű munka – ami a bányákban nyolcig is fölmehetett.

–Nekem kell felvinnem az új nagyfőnököt? – kérdezte Yuli, hiszen a nagyfőnökök születése igen ritka volt. Yzerat eközben a fiú haját festette be gondosan, hogy az aranyló színből semmi se látszon.

–Természetesen. Mihelyt besötétedik². – Felemelte a csöppséget és megmutatta a dolgozónak. Az arany színből már semmi sem látszott. Olyan volt, mintha valóban ilyennek született volna.

–És tényleg nem jön le ez a festék a víztől?

–Ezt garantálhatom – bólintott Yzerat. –De lassan ideje mennem. Mostantól minden rendben lesz, ne aggódj! Ha pedig megkérdezik, miért remeg a lábad, nyugodtan mondd azt, hogy még sosem fogtál a kezedben nagyfőnököt! Talán, ha tíz-hús évente fordul elő ilyesmi.

A fekete yatt felállt, s a keltetőmunkás kezébe adta a fiút. Életerős gyermeknek látszott, s Yuli elmosolyodott, ahogy a karjába vette. Úgy döntött, ennyi áldozatot mégis csak megér, hogy megmentették. Hiszen az írásokban az is benne van, hogy yatt nem olthatja ki másik yatt életét. Ők valahol mindannyian testvérek voltak. Ugyanannak a nagyasszonynak a gyermekei.

Yzerat csettintett és távozott. A gombabőr ajtó halkan cuppant be a háta mögött. Yuli csak ekkor szemlélhette meg közelebről az újszülöttet. Fiú volt, nem vitás. Ez már csak azért is egyértelmű volt, mert Yulinak nem volt neme. Dolgozó volt és kész. Ugyanúgy, ahogy a harcosoknak és a feketéknek sem volt neme. Csak a nagyfőnököknek és a nagyasszonynak lehetett utódjuk.

Bepólyálta egy puha gombabőrbe és a fekete mellé fektette. Nemsokára neki kell felvinnie a gondozóba. Lesz majd meglepetés, ha meglátják! Mindenki gratulálni fog és örvendezni. Fiú született! Egy leendő nagyfőnök. De mégis mennyivel jobb lenne nem tudni az egészről. Az arany hajról, meg az írásról. A gyomrában ismét összeszorult a gombóc. *Csak nehogy észre veyenek valamit!*

¹ Egy ív kb. két órának felelt meg a Gendoron. Hat ív = kb. 12 óra.

² A hómoszatok valahogyan érzékelték a külvilág változásait. Éjszaka halványabb lett a fényük és nem is adtak annyi meleget. Ilyenkor sosem kelt ki tojás, s Yulinak nem kellett a keltetőben maradnia

II. fejezet
KIKÉPZŐ

Öt év telt el azóta, hogy az ifjú nagyfőnök megszületett. A nagyszony rangjának megfelelően nevezte el, s ezért két "y" volt a nevében: Yamaying. Yzerat és Yuli végig nyomon követték a fejlődését.

Ynda, a gondozó egyik munkása gondterhelten haladt munkahelye felé. Ez a nap fordulatot hozott az életükben. Véget ért a nyár és a növendékek többsége elérte az öt éves kort. Eljött az idő, hogy elinduljanak a kiképzőbe. Szomorú és egyben örömteli nap volt ez. El kellett engedniük azokat, akiket hat év alatt megszerettek, de egyben öröm is, hiszen ennyi idős korban a yatt ifjak már sok galibát okoztak.

Mindennaposak voltak az összetűzések az egyes kasztok között. A harcospalánták állandóan piszkálták a náluk gyengébb dolgozókat, s az ifjú feketék mindenben különkődtek. Ráadásul itt volt ez az ifjú nagyfőnök, aki körül mindig furcsa dolgok történtek. Hol eltűnt a helyéről, hol meg olyan tárgyak kerültek hozzá, amiknek nem szabadott volna. Mindezt a gondozó munkásai mélyen titkolták, s csak egymás között beszéltek meg. Egyiküknek sem hiányzott, hogy néhány tudálékos fekete kivizsgálást tartson náluk.

Kinyitotta a gombabőr ajtót, s egy tágas barlangcsarnokban találta magát. Egy teljes fészekalj növendékei voltak itt elszállásolva. Pontosan száz yatt ifjú, akikre négy gondozó ügyelt. Az apró vöröshajú dolgozók, a magasabb, izmos harcosok és a fekete bőrű, vöröshajú fekete yattok.

Egy dolgozó sietett eléje. Egyszínű zöld szemeiből aggodalom tükröződött.

–Már megint veszekszenek! Yamaying a feketék és a dolgozók védelmére kelt, mert az ifjú harcos, az az Ydom nevű beléjük kötött.

–Holnaptól ismét nyugalom lesz! – mondta Ynda és sietős léptekkel indult el a csarnok belseje felé. Kétoldalt a hálófülkék és az étkezőasztalok szűkítették le a barlangcsarnok bejáratát. Ám hátul tágas tér volt, ahol most két nagy csoport gyűlt össze. Középen egy zöldhajú és egy kékhajú yatt birkózott egymással a földön.

–Azonnal hagyjátok abba! – kiabálta Ynda, de a fiatalok rá se hederítettek. A harcosok ordítva biztatták Ydomot, míg a dolgozók és a feketék kicsit megszeppenve húzódtak hátrébb, reménykedve, hogy nekik nem esik bántódásuk.

Ydom leteperzte Yamayinget, akit társai csak Yamának becéztek, s öklével az arcába csapott. Az ifjú felkiáltott fájdalomában, s lerúgta magáról a másikat. Ám a rúgás valahogy túl nagyra sikerült, s Ydom több métert repülve a sziklafalnak vágódott. Maga Yama is csodálkozva nézett utána.

Ynda azonnal a harcos segítségére sietett, aki eszméletlenül terült el a földön. Szerencsére nem történt nagy baja. Pár pillanat múlva szédelegve tápászkodott fel.

Néhány fekete elismerően közeledett Yamához.

–Ezt hogy csináltad? – kérdezte az egyik, akit Yzatulnak hívtak.

–Ekkorát még egy harcos sem tud rúgni!

–Magam sem tudom – felelte az ifjú nagyfőnök. –Lehet, hogy erősebb vagyok, mint ők – de azért fájdalmas képpel tapogatta meg az arcát, ahol az ütést kapta.

–Hogy csinálhatsz ilyent? – korholta Ynda, aki most mérgesen lépett köztük. –Nem élhatsz vissza az erőddel!

–De hát ők kezdték! – felelte erre Yama. –Kérdezd csak meg Yzirit! Ha nem védem meg, Ydom laposra veri!

–Mert Yziri mindig csúfolódik! – hallatszott Ynda mögül a harcos dühös hangja. –Állandóan hústoronynak hív minket!

–Azért még nem szabadna bántani! – mondta Ynda. –Jobb lesz, ha a kiképzésvezetők érkezéséig félrehúzódtok! Mindenki menjen a maga csoportjához!

–Végre megszabadulunk tőletek! – mondta mérgesen Ydom és otthagya őket.

A fiatalok kényszeredetten, de szót fogadtak. Ők is izgalommal és kíváncsisággal várták ezt a napot, hiszen egy új világot ismerhettek meg. Talán ezért is voltak kicsit feszültebbek a megszokottnál. Yama a négy fekete yattal vonult félre. A csoport többségét dolgozók alkották, míg egy külön csoportban a harcospalánták különültek el. Ők harmincketten voltak.

–Ne foglalkozz velük! – mondta Yzatul, aki nála kicsit alacsonyabb és vékonyabb volt.

–Jól megadtad nekik – bólogatott Yziri is. Ő egy kis minden lében kanál, s nagy bajkeverő volt. Igazából nem is csoda, hogy Ydom nekiesett.

–Én nem mertem volna – csóválta meg a fejét a pocakos Yzzad, aki kissé pufók volt és lomha mozgású.

–Nagyon fáj a sebed? – aggódott a negyedik fekete, akit Yzaurának hívtak, s a legérzékenyebb volt közöttük.

–Nincs komoly bajom – mondta erre Yama. – Inkább kíváncsi vagyok arra, hogy hova megyünk.

–Én attól tartok, hogy majd alig kapunk enni – aggódott Yzzad.

–Majd jól megtornáztatnak! – ijesztgette Yziri. –Legalább nem leszel ilyen pocakos.

–Ne piszkáld már! – szólt rá Yzaura. –Én is aggódom egy kicsit. Szerettem itt lenni. Ha lehetne, inkább maradnék még.

–Nincs választásunk – mondta erre Yama.

–Az a jó, hogy együtt maradunk – bízta Yzaurát Yzatul.

–Nézzétek! Ott jön Yzerat! – mondta örömmel Yama és a bejárat felé mutatott. Már mindannyian jól ismerték, hiszen az elit gárda volt parancsnoka gyakran megfordult itt. Tekintélyes yattnak számított. Fekete színe ellenére magas volt és izmos. Járása ruganyos, tekintete éles. Egyszerű gombabőr ruhát viselt, mint a többi yatt, s fegyver sem volt nála. Miután köszöntötte a gondozókat, egyenesen Yamáékhoz sietett.

–Felkészültetek? – kérdezte tőlük. A gyerekek bólintottak. Egyedül Yzaura szeme sötétült el egy kicsit. A yattok ugyanis nem tudtak sírni, s érzelmeiket a szemük színének változása árulta el.

–Akkor kövessetek! – mondta Yzerat és elindult. Még mielőtt végleg elhagyták volna a gondozót, a munkásokhoz mentek. A gyerekek elbúcsúztak nevelőiktől, s elindultak életüknek egy új szakasza felé.

Ynda megkönnyebbülve sóhajtott fel, amint nagy csettintések után becsukódott mögöttük az ajtó. Hamarosan jönnek a harcosokért és a dolgozókért is.

Kint voltak hát a folyosón, ami szűknek és huzatosnak tűnt a tágas és meleg gondozóbarlang után. Yzerat a fekete yattok között idősnek számított már, de tartása mit sem változott. Ötven évesen maga kérte, hogy a pihenő állomány helyett a kiképzőbe kerülhessen. Ez nem volt szokatlan gyakorlat az idősebb feketék között, akik

halálukig szellemileg épek és munkaképesek voltak. A dolgozók és harcosok életkora ritkán érte el a negyvenet.

Ha valaki, hát akkor ő alkalmas volt rá, hogy egy nagyfőnököt neveljen. A yattok nagyasszonya, a jelenlegi úrnő már hetven éve uralkodott, s úgy tűnt, még jó darabig fog is, úgyszólván nagyasszony születéséről szó sem esett. Eddig összesen három nagyfőnök született tőle, melyek hamarosan útra is keltek, hogy más yatt kolóniákhoz csatlakozzanak.³

A szűk folyosókon főleg felfelé haladtak. Lépcsőkön, kaptatókon mentek. Yzzad most is lemaradt kissé, mivel nehezen bírta az emelkedőt. Yziri folyton előre akart szaladni, s a tanító alig bírta visszafogni. Yzaura szorosan Yama és Yzatul mögött haladt, s folyton rémült pillantásokat vetett, ha elhaladtak egy elágazásnál, vagy más yattok mellett. Yzerat türelmesen bevárta a társasággal a lassú gyermeket. Hogy Yzzad se maradjon le, minden elágazónál megálltak.

–Én már biztos nem találnék vissza – súgta Yama Yzatulnak.

–Hát én sem, az biztos – felelte a fekete. –Olyan ez, mint egy labirintus.

–Szegény Yzzad már alig bírja. Jó sokat jöttünk – mondta a fiú.

–Ez a sok elágazás egészen megzavarta a tájékozódó képességemet.

–Már Yziri sem olyan lelkes, mint az elején. De azért a kiképzőre nagyon kíváncsi vagyok.

–Jó, hogy a harcosok nem lesznek ott. Már nagyon elegendő volt belőlük!

–Nekem is – mondta erre Yama és némi büszkeséggel gondolt vissza arra, hogy hogyan leckéztette meg Ydomot.

–Sok van még vissza? – kérdezte fűjtatva Yzzad.

–Ne aggódjatok! Most már hamarosan megérkezünk! – felelte erre Yzerat. –Az első napokat azzal fogjuk tölteni, hogy megtanultok tájékozódni a jelek alapján. – s most a falon levő apró vésetekre mutatott. A gondozóban már megtanulták ezeket a jeleket. Pontosan kétszáz ilyen rovásjelet ismertek. Ezek nem csak szavakat tudtak formázni, hanem irányokat, veszélyeket és szabályokat is jeleztek.

³ A fehér yattoknak három kolóniája volt Délvidéken. A Wonkon kívül északra a Sondor hegységben és keleten a Goar hegységben. Ez utóbbi egy új, kicsi kolónia volt.

Csak most tűnt fel nekik, ebben az elágazásban, hogy minden egyes nyílásnál jelek vannak a falba vésvé. Az egyik járatba például dolgozóknak tilos volt a bemenet, a másikba csak avatottaknak⁴ volt szabad belépni, s a harmadik és negyedik mindenki számára nyitott volt. Az egyik arra volt, amerről jöttek. Nem is csodálkoztak hát, hogy a másik szabad úton mentek tovább. Yzerat ekkor meg is kezdte a tanításukat.

–Ha valaki nem figyel, és olyan járatba jut, ahova nem szabadott volna belépnie, előbb-utóbb harcosok kezébe fut és akkor büntetés vár rá. A büntetések itt már sokkal szigorúbbak, mint a gondozóban voltak. A szabályszegőket avatás előtt testi fenyítés és ételmegvonás sújtja, avatás után pedig munkájukat rosszabbra cserélik. Biztosan hallottatok már a gombatelepi munkákról és a bányáról. A szabályszegők általában oda kerülnek. Ott harcosok ügyelnek a rendre, s nagyon nehéz kijutni onnan.

A gyerekek ijedten néztek össze, s ismét elhatározták, hogy ha egy mód van rá, nem szegik meg a rendet. Yziri most kíváncsian fordult Yzerat felé:

–Feketék is dolgoznak a bányákban?

–Látom vág az eszed! – mosolyodott el a tanító. – Rájuk más, kellemetlen beosztások várnak. Őket küldik az ismeretlen és veszélyes területek feltárására. Nekik kell tárgyalni a manókkal, trollokkal, s bizony ezeket az utakat nem mindig lehet épségben megúszni.

A kis csoport most megkönnyebbülten sóhajtott. Látszott rajtuk, hogy a többséget ez nem is riasztotta meg annyira, hiszen ezek a lények eddig inkább csak mesebeli szörnyeknek számítottak a számukra, s a mesékben a felnőtt yattok mindig legyőzték a trollokat, sőt a sárkányokat is.

–Hamarosan megismerkedhettek ezekkel a lényekkel, de addig is menjünk tovább! Nézzétek meg a barlangok bejáratánál a feliratokat! A tilosat kerüljétek! A szabad utakat a járat belső falára írt elnevezés

⁴ Az avatás szertartása a yattoknál 9 éves korban történt meg. Ez a felnőtt korba való belépés kezdete, mikor már önálló munkát kellett folytatniuk. Mindez emberi mértékben kissé gyors ütemnek tűnik, de a yattok életritmusa az emberének körülbelül duplája, s életkoruk is csak ritkán több ötven évnél (a nagyasszonyokat és nagyfőnököket kivéve).

különbözteti meg. Ahonnan jöttünk, az a Kikelet járat. Ahova innen továbbmegyünk, azt az utat Zuhogó útnak nevezik. Mindjárt meg is látjátok, hogy miért. – Ezzel Yzerat elindult a szabad út felé.

Alig tettek pár lépést az új üregben, mikor már érezték az erősödő huzatot, s a távolból halk morajlás hallatszott. A falat beborító hőmoszatok csak halvány fényt adtak ahhoz, hogy az egyre szélesedő járatot bevilágítsák. Csillogó fémből álló rács választotta el őket a barlang bal oldalán nyíló résztől.

–Itt egy vízesés zúdul a mélybe – törte meg a zuhogó víz egyhangú morajlását Yzerat. – Ez a vízesés táplálja az alsó szintek fürdőit és kapcsolatban van a nagy szellőzőkürtővel is. A rács zingeritből van. A yatt kovácsok egyik remekműve. Ez az ötvözet nem rozsdásodik. A harcosok fegyverei is ebből készülnek. Könnyű, de erős.

A fiatalok tátott szájjal hallgatták a tanítót, s hőlátásuk segítségével egy csodaszép, de jéghideg vizű vízesést láthattak. Sem az eredését, sem a végét nem látták. Valahonnan a magasból jött, s valahol a mélyben ért véget. A nyíláson, ami több yatt magas volt, s vagy húsz lépésnyi széles, hideg levegő áramlott feléjük. Ez megborzongatta őket, hiszen hozzá voltak szokva a gondozó egyenletes melegéhez. Gombabőr ruhájuk ugyan megvédte őket az időjárás viszontagságától, mégis bizsergett a bőrük.

Ahogy a látványban gyönyörködtek, egyszer csak egy kellemetlen, reszelős hang szólalt meg a hátuk mögött.

–Mi újság, Yzerat? Megpróbálkozol a lehetetlennel? – hátrafordultak, s egy alacsony, izmos fekete yattot láttak maguk előtt. Díszes gombabőrben volt, zingerit fegyverei a hátára voltak erősítve.

–Köszöntelek Yzmok – mondta Yzerat és csettintett az ujjával. A gyerekek ugyanígy tettek, de a másik fekete nem viszonzta az udvarias köszöntést. Az alacsony yatt gúnyosan nézett végig rajtuk, aztán Yamán állapodott meg a tekintete.

–Látom elég gyenge csapatot fogtál ki! Jobb lett volna, ha ezt a nagyfőnök palántát is inkább rám bízák! Még elpuhul köztetek.

–Lehet, hogy te vagy most az elit gárda parancsnoka, de közel sincs akkora tapasztalatod, mint nekem – felelte erre nyugodtan Yzerat. Yzmok szeme erre elsötétült az indulattól és közelebb lépett.

–A nagymester után én vagyok a legjobb harcos a Wonkban! Ki mersz tán állni ellenem? Hiszen öreg vagy már és remegnek a lábaid!

–Erről elsősorban magadat kell meggyőznöd – felelte a tanító. –Ha kell, bármikor kiállok ellened, de bocsásd meg, hogy most más dolgom van. Odébb kell csoszognom, mert a többi tanítványom már vár a kiképzőben.

–Hamarosan találkozunk! – mondta erre ismét gúnyosan Yzmok és minden köszönés nélkül ott hagyta őket.

–Úgy látom nem kedvel téged – jegyezte meg csöndesen Yama.

–Valóban nem – bólintott Yzerat, de többet nem szólt. Tovább indultak, s elhagyták a vízesést. Egy csigalépcsőn haladtak egy elágazás után felfelé. Innen egy szélesebb járatba jutottak, melynek “Északi főjárat” volt a neve. Ez egy elég forgalmas út volt, s bőven szolgált látnivalóval a fiatalok számára, akik még csak elbeszélésből ismerték a yattok háziállatait. Most láttak először vakondmalacokat⁵ és vakkígyókat⁶ is. A dolgozók vonószekerekkel felszerelve nagy csoportokban közlekedtek itt. Élelmiszer és bőrszállítmányok, valamint csillogó bányaeércék vonultak el a szemük előtt jobbra és balra a széles járatban. A szekereket főleg vakondmalacok húzták, de előfordult, hogy a dolgozók vontatták őket, akár ketten, vagy négyen is nekihuzakodva. Bőrvértes harcosok járőrei felügyelték a rendet és a biztonságos közlekedést.

Nem sokat időztek itt. Egy kisebb járatba fordultak be, melynek “Tan ösvény” volt a neve. A járat hosszában sok-sok bőrajtó nyílt mindenfelé. Pár száz lépés után álltak csak meg és Yzerat a jobb oldalon levő ajtóhoz lépett, mely mellett a következő felirat állt: “Toboz kiképző”

–Ez a barlang lesz az otthonotok a következő négy évben. – szólalt meg a fekete yatt. – Ha beléptünk, megismerkedhetek új társaitokkal, s még egypár rendszabályt is meg kell tanulnotok, mielőtt elfoglalhatjátok a helyeteket!

⁵ Ezek az ormányos és széles patájú állatok elsősorban igavonásra voltak használatosak. Kítűnő volt a hőllátásuk, s jó a szaglásuk is. Előszeretettel használták őket a bányákban.

⁶ Ezek a hüllők a yattok használatában nyereggel voltak felszerelve, de csak a szélesebb járatokban voltak használhatók, mivel nagy sebességgel közlekedtek. Irányításuk különös szaktudást igényelt. Elsősorban a hírfutárok közlekedési eszközének szolgáltak. Szaglással tájékozódtak.

Kinyitotta az ajtót, s egy hosszúkás barlangba jutottak. A bal oldali falba voltak vájva a lakófülkék, míg a jobb oldali részen borszékek, asztalok és kőtáblák voltak elhelyezve. A tisztasági helyiség ajtaja a barlang végéből nyílt, s két felirat is jelezte a helyét. Rajtuk kívül tíz másik fekete yatt üldögélt már a helyiségben. Többségük eléjük sietett, hogy köszöntsék őket, de ketten a helyükön maradtak.

–Na végre, hogy megjöttetek! – mondta az egyik.

–Már majdnem elaludtunk unalmunkban – mondta a másik.

–Ne törődjetelek velük! – fordult hozzájuk egy barátságos ifjú.

–Yzmún és Yzbut állandóan a harcosokkal voltak, azért ilyenek.

–Gyertek! Már nagyon vártunk titeket – invitálta őket egy fekete ifjú.

–Üljetelek le a székekbe! – mutatott Yzerat a jobb oldalon levő bőrülések felé, maga pedig eléjük állt és figyelte őket. A hely tágas volt és a falakat is vastagon borították a hőmoszatok. Emiatt a hőmérséklet is kellemes volt.

Miközben a társaság kissé feszegetve elhelyezkedett, a tanító elkezdte a beszédét. – Az első pár nap önállóan még nem hagyhatjátok el ezt a barlangot. Aki ezt a szabályt megszegi, az súlyos büntetést kap! – s hangja itt különösen szigorú volt, bár érződött rajta, hogy nem szeretné kipróbálni növendékein. – Minden, amire szükségetek lehet, megtalálható itt. Egyelőre még étkezni is itt fogunk. A nap nagy részét tanulással töltjük, míg a többi időben lehetőség lesz rá, hogy kimenjetelek a játszótérre, mely nem messze van ettől a járattól. Hamarosan megérkezik Yszap; az a dolgozó, aki gondotokat viseli, amikor nem vagyok itt. Szeretném, ha veszekedés ritkán fordulna elő! A problémákat meg kell tanulnotok felnőtt yatt módjára kezelni. Ami megoldhatatlannak tűnik, abban szívesen leszünk a segítségetekre. Aki nem vette volna észre, a mosdó a barlang végében van. Most válasszatok magatoknak hálófülkét! Az első tanítás nemsokára kezdődik. Ha kiválasztottátok a helyeteket, itt találkozunk. Legyetek üdvözölve a képzőben! – ezzel Yzerat elmosolyodott és hátradőlt borszékében. Kezével intett, hogy bátran induljanak.

Yama és Yzatul természetesen egymás mellett választottak hálófülkét. Yziri már új barátokra lelt, de Yzzad és Yzaura a két társa mellett maradt. A fülke nem volt más, mint a sziklafalba bevágott mélyedés, melyben egy gombabőrből készült ágy volt, s egy kis

kőpolc, rajta az odakészített szükséges eszközökkel. Ezekből pedig nem volt sok: vakaró és dörzsölő a tisztálkodáshoz, evőeszközök és egy tányér.

A yattok nem voltak elkényeztetve sok területen. Mindig hideg vízben mosakodtak, s bőrük melegtől száradtak meg. A gondozóban megtanulták tisztán tartani egyetlen gombabőr ruhájukat, melyből csak évente kaptak újat, mikor már nagyon elhasználódott, vagy kinőtték. Ezek a ruhák szerencsére könnyen moshatók voltak, s maguk a yattok egyáltalán nem izzadtak, így az öltözék nem vette át annyira a szagukat. A ruhák szivacsos belsejük miatt jól tartották a meleget, s kitines felszínük ellenállóvá tette őket.

–Remélem itt is van játszótér – mondta Yzatul.

–Egészen biztos – válaszolta Yama. –Ott a sarokban, a polcon láttam Manó kártyát és Manók Birodalmát is.

–Ez igazán jó hír – örvendezett a fekete és elindult, hogy megnézze a játékot. Yama követte, és Yzaura is ment utánuk. Yzatul levette a kőpolcra a jókora táblát. Nagy volt és mégis könnyű. Préselt gombabőrből készült, hasonlóan, mint az ajtók.

Yama levett egyet a kis dobozokból, amik mellette álltak. Ezen a “Tündérek” felirat állt.

–A kedvenc csapatom – mondta Yzaura. Yama felnyitotta a kis dobozt, s benne megláthatták az apró, fémből készült figurákat. A yatt fémművesség remekei voltak ezek. A kezébe vett egy apró tornyot és megcsodálta.

–Szébb, mint a gondozóban – konstataálta Yzatul.

–Jókat fogunk játszani, de azt hiszem itt többen fogunk igényt tartani rá – mondta Yama és körülnézett. Eközben már három másik yatt is ott volt körülöttük.

–Ki mersz velem állni Yamaying? – hallatszott egy hang hátulról. Yzmún hangja volt. A fekete előre furakodott és csipőre tette a kezét. Yama most már kezdett méregbe gurulni. A másik szemébe nézett és úgy válaszolt:

–Bármikor!

–Hamar ki fog derülni, hogy mennyit érsz!

–Mire akarsz ezzel kilyukadni?

–A zöld haj még nem tesz alkalmassá! Ne reménykedj, hogy parancsolhatsz majd nekünk! Nincs szükségünk vezérre! – Yama válaszolni akart, de ekkor két halk csettintés hallatszott. Tudták,

hogy a tanító várja őket. A kis csoport szétszéledt, csak Yama és Yzatul állt még csöndben egy darabig egymás mellett. Nem volt azonban más választásuk: visszatették a táblát és a dobozt a helyére, s helyet foglaltak a székekben. Yzerat nyugodtan szemlélte a társaságot. Szemében elégedettség tükröződött. Figyelte, hogy ki az első és az utolsó, ki mennyire válogat a helyek között és ki mennyire körültekintő. Figyelte, hogy ki hogyan helyezkedik el a børszékeken. Ki mer előre ülni, és ki húzódik meg hátul. Yamáéknak már csak hátul jutott hely. Yzmún és Yzbut gúnyosan nézett össze, de most, hogy a tanító ott állt előttük, nem szóltak egy szót sem.

A tanító megvárta, míg mindenki elfoglalja a helyét, s csak akkor szólalt meg, mikor már minden tekintet rá szegeződött.

–A legfontosabb feladatokat ebben a három évben az ösztöneitek legyőzése lesz. Csak az juthat át a felnőtség próbáján, aki ura az ösztöneinek! Hogy mik ezek az ösztönök? A testetek vágyódik és kíváncsi. Le kell győznötök a kíváncsiságot, amikor az veszélyes lehet, s élnetek kell vele, amikor előre visz. Le kell győznötök a hatalomvágyat, melynek csirái ott vannak bennetek, s le kell győznötök a legerősebb ösztönt, az éhséget és a szomjúságot. Minden lény ezen a földön arra vágyik, hogy minél nagyobb hatalom legyen a kezében. Ti még nem tudjátok, de odakint, a Wonk hegység körül háború folyik. Harcos manók és farkasdisznók ostromolják a Wonk kapuit. Hogy miért? Csupán azért, hogy valaki uralkodhasson a világnak ezen a részén is. De minél többet birtokol, annál bizonytalanabb, hiszen annál több a vesztenivalója, s annál többet kell féltenie! Aki a hatalomvágytól megfertőződik, az mindenre képes a hataloméért. Akár a saját barátját is képes hátba támadni – ezt az utolsó mondatot keserűen, szinte sziszegve ejtette ki. A gyerekek hátán ettől végigfutott a hideg. – Az éhség és szomjúság magától értetődő. De ne feledd! Sokszor a később kapott étel menti meg az életed és az első adag víz az életedbe kerülhet!⁷ Most pedig, ha már az evésről és ivásról volt szó, lássunk neki az ebédnek!

Az ebédet Yszap a barlang közepén levő nagyobb kőasztalra tette. Szárított gombavelő volt (ami hasonlít az emberek kenyérére, bár egy kissé rágósabb). A yatt szakácsok úgy készítették, hogy a külső kemény kitinbőrtől megtisztították a gombát, majd a belsejét vékony

⁷ Yatt közmondás

szeletekben sokáig aszalták. Az így készült szárított gombavelőt néhol gombakenyérnek is nevezték, s a legelterjedtebb étel volt a yattoknál. Mivel azonban elég száraz eleség így magában, sűrűn ittak rá friss vizet. Mikor befejezték az ebédet, mindenki elmosta az edényét, s felkészültek a délutáni foglalkozásra.

Mindannyian fürgén pattantak fel, csupán Yzzad morgott egy kicsit, hogy milyen jól ült a helyén. Yziri pedig megpróbált végre előre nyomakodni, de Yzbut elgáncsolta, s a yatt elhasalt a földön. Bosszúsán nézett föl, de csak Yzbut elfojtott vigyorát látta. Yama felsegítette a földről és odasúgta neki:

–Ne törődj vele! Látszik, hogy nem figyelt a tanítóra! Így próbálja bizonyítani, hogy jobb, mint te.

–Mert te talán jobb vagy a többieknél? – szólalt meg a hátuk mögött Yzmún.

–Ezt nem mondtam – felelte Yama. A fekete nem várta meg a választ, hanem otthagya őket.

–Ezt is úgy kellene móresre tanítanod, mint azt a harcost a gondozóban! – szólalt meg Yziri.

–Ne foglalkozz vele! Ha szükség lesz rá, összemérjük az erőnket.

Az ajtó becuppant mögöttük, s újra a Tan ösvényen voltak. Az út még hosszan vezetett előttük. Most egy harcosokból álló gyereksapat érkezett. Yzerat megállt és köszöntötte nagytestű, kékhajú vezetőjüket. Kiméletlen arcú izmos yatt volt, tetőtől talpig gombapáncélban. Bőrsisakját a kezében tartotta. Pár szót váltottak, s közben többször is Yama felé néztek. A fiú rosszat sejtve méregette a kiképző harcost. Volt egy olyan sejtése, hogy a harcművészetek rejtelseibe ő fogja bevezetni. Csak reménykedett benne, hogy ez az idő még odébb van.

Yzerat hamar visszatért közéjük, s miközben elment mellettük odasúgta Yamának:

–Ő Yarakurt, a harcos. Nemsokára ő is a mestered lesz!

–Ettől tartottam! – mormogta Yama, de Yzerat ezt már nem hallotta, csak Yzatul nézett vissza rá részvétellel.

A játszótér egy nagyobb barlang volt a Tan ösvény végében. A mészki itt különleges formákat öntött. Jobboldalt egy sekély tó is volt. Tiszta vizében le lehetett látni az aljáig. Középen mészkőből

formázott vár állt, melyen tornyok, bejáratok és kijáratok tömkelege sorakozott. Baloldalt homokhegy magasodott, melyen már egy csapat dolgozó gyerek szorgoskodott. Egész hátul nagy építőkockák voltak, valószínűleg gombabőrből készítve, hogy könnyen lehessen használni őket. A játszóbarlang bejáratában egy öreg dolgozó ült, s csettintéssel köszöntötte őket.

–Ő Yorgos, a játszótér felügyelője. Rengeteg jó játékot ismer. Tőle lehet festéket és bőruszt⁸ kérni. Az utolsó előtti ajtó a bőrusztárba vezetett. Ott sok időt fogtok eltölteni. Most magatokra hagylak titeket. A mai idő további részét itt tölthetitek. Fedezzétek fel a játszóteret! – ezzel Yzerat hátrébb húzódott, s engedte, hogy a társaság megszállja a teret. Pár perc múlva már nem látták.

A fehér bőrű dolgozókat messze elkerülték a feketék. A legtöbben a mészkővár felfedezésére indultak. Köztük Yamák is. Yzbut és Yzmún is erre tartott, de egy másik bejáraton mentek be. Bejárták a tornyokat és termeket. Átmásztak a függőhídon, felmásztak a kötélletrán, s lecsúsztak a sima sziklafalon.

–Klassz ez a hely! – összegezte Yzatul.

–Eddig nagyon jó! – helyeselt Yama is. –Ugye rosszabbra számítottál? – fordult Yzaurához.

–Hát..Igen – vallotta be a fekete yatt és zavartan végigsimított vörös haján. –De az a két gyerek nem túl barátságos.

–Yzmúnra és a barátjára gondolsz? – kérdezte Yama. –Ne félj tőlük semmit, amíg velünk vagy!

–Csak a szájuk jár – mondta Yzatul. –Az első Manók birodalma meccsen ki fognak kapni! Tudjátok, hogy Yama milyen jól játszik!

–Hát azért te sem vagy rossz! – viszonzta a bókot a fiú.

–Van egy rossz hírem – nyögte Yzzad. –Megjöttek a harcosok!

A játszótérre ekkor özönlöttek be a kékhajú, fehér bőrű növendékek. Jóval harsányabbak voltak, mint ők. Rohangásztak és lökdösődtek a várban, fröcsköltek és csapkodtak a vízben. Yarakurt ugyanúgy otthagya őket is, mint Yzerat a feketéket. Ennek most a gyerekek egyáltalán nem örültek.

A harcosoknak a mozgás és a küzdelem volt a lételemük. Kitűnően úsztak, nem úgy mint a feketék, akik főleg csak azért

⁸ A medvegomba vékonyra vágott külső rétege. Erre lehetett írni, vagy festeni. A Yattok nem használtak könyveket, csak bőrusztekercseket.

mentek a vízbe, hogy megismerjék és felfedezzék. Nem gyönyörködtek a dolgokban, hanem kiélveztek őket.

Úgy tűnt, hogy a játszótéren káosz kezd eluralkodni. Egyik-másik harcos elvegyült a dolgozók között és szétrombolta az elkészített homok épületeket, hidakat és tornyokat. Eközben harsányan kiabáltak, nevettek, s testi fölényüket kiélvezve elemében érezték magukat.

–Szóval itt is itt vagytok? – hallotta meg Yama a háta mögül az ismerős és kellemetlen hangot. Megfordultak és négy vigyorgó harcost láttak a hátuk mögött. Elöl Ydom állt, karba font kézzel.

–Jó lenne, ha szólnál a barátaidnak, hogy ne piszkálják a dolgozókat! – mondta Yama. –Nem azért építkeztek, hogy ti szétromboljátok, amit készítettetek!

–Azt csinálunk, amit akarunk – mondta erre Ydom és elindult a homokozó felé. A fiatal dolgozók itt egy csapatba verődtek. Látszott rajtuk, hogy félnek a harcosoktól, akik magasabbak és erősebbek is voltak náluk. Yama elindult, hogy segítsen nekik.

–Ebből megint baj lesz – fűjt egyet Yzatul.

–Látjátok, hogy mit csinálnak? – szaladt hozzájuk Yziri. –Ha nem hagyják abba, megmondom őket!

–Inkább segíts, mert ha jól látom, Yama megint verekedni fog!

A fű ekkor ért a homokozó széléhez. A túloldalon Yzmún és Yzbut álltak. Az előző komoran, míg a másik vigyorogva nézte a harcosok garázdálkodását. Most találkozott a tekintetük Yamával.

Ydom, a harcos ekkor félre lökött egy dolgozót és nagy élvezettel taposta szét a tornyot, amit az a homokból épített. Tekintete közben Yamára szegeződött, s arcán gúnyos vigyor terült szét. A fiút ekkor előntötte a harag, s belülről valami nagyon gonosz érzés fogta el. Mintha valamilyen rejtélyes erő szabadult volna fel benne, ami ölni és pusztítani akart. Már lépett is előre, mikor egy kéz megragadta a vállát.

–Ne csináld! – figyelmeztette Yzatul.

–Belenyomom a fejét a homokba ennek a.. – de nem folytathatta, mert ekkor egy mély bödülés rázta meg a levegőt. A barlang bejáratánál Yarakurt állt, Yzerat és egy másik fekete társaságában.

Amit ezután láttak, attól a szájuk is tátva maradt. A nagytestű harcos pár lépés nekifutás után két szaltót írt le a levegőben, s a homokozón landolt. Az a négy harcos gyerek, aki még az imént a

helyzet magaslatán érezte magát, – köztük Ydommal - most véresen fetrengett a földön. Mindegyiknek csak egy-egy ütés jutott, de olyan gyorsan, hogy az egész jelenet követhetetlen volt. A harcmester felegyenesedett és a többiekre nézett.

–Így járnak, akiket elvakít az ösztönük! Ha így viselkedünk, nem vagyunk semmivel sem jobbak, mint az ostromló harcos manók! – Intett a többi harcosnak, hogy szedjék össze a társaikat és kövessék. A harcosok megszégyenülten hagyták el a teret.

Yzerat lépett ekkor hozzájuk.

–Örülök, hogy nem hazudtoltátok meg magatokat. Igazi feketék vagytok! Figyeltünk odafentről benneteket! – s felmutatott a magasba egy sziklapárkányra. – A következő feladatotok, hogy bóruszra rajzoljátok mindazt, amit ma felfedeztetek a játszótéren!

Visszatértek hát a kiképzőbe, de Yama csak nehezen nyugodott meg. Érezte, hogy a tanító dicsérete nem neki szólt. Hiszen ha még pár másodpercet késik Yarakurt, akkor ő is verekedésbe kerül. Meg kell tanulnia uralkodni magán. Még mindig érezte azt a furcsa, rossz érzést, ami a homokozónál töltötte el. Minden erejére szüksége volt, hogy visszafojtsa és újra a barátaira tudjon figyelni.

A nap végére mindannyian elkészültek a vázlatokkal. Kinek jobb és pontosabb lett a műve, kinek kevésbé. Yzmún rajza volt a legjobb, s Yzzad rajzán elég sok volt a pontatlanság. Nem is csoda, hiszen a pocakos fekete többet pihent, mint játszott. Ez a feladat váratlan volt a számukra. Yama művével nem volt elégedett Yzerat.

–Jobban meg kell figyelned, ami körülvesz! Ne csak nézz, hanem láss is! A részletek néha fontosabbak, mint maga az egész. Emlékezz a mesére: a sárkány nyakán a sebezhető rész fontosabb a harcosnak, mint maga a sárkány! Az az apró vonal az élet a harcosnak és a halál a sárkánynak.

Yama úgy feküdt a kuckójában, hogy kidugta a fejét és átlátott Yzatul fülkéjéhez:

–Láttad azt az ugrást?

–Hát az klassz volt! – lelkesedett a fekete is. Vajon mi fogunk harcművészetet tanulni?

–Szerintem igen. Én biztosan, de van egy olyan érzésem, hogy Yzerat is járatos a harcban. Valahogy olyan rugalmas a mozgása.

–Jó, hogy Yzeratot kaptuk. A többiek is úgy hallották, hogy ő az egyik legjobb tanítómester.

–Kíváncsi leszek a holnapi napra. – folytatta Yama, de hangja már elhalkult az álomosságtól. Még annyit azért halványan hallott, hogy barátja válaszol:

–Én is. – aztán elnyomta az álom.

Csak egyvalaki figyelte még őket a hőmoszatok egyre halványabb fényében: Yszap, a gondozó.

III. fejezet A BÓRUSZTÁR

A nap múlását avatatlan szemek nem tudták követni a Wonk belsejében, de voltak olyan apró jelek, amik a yattoknak természetes időjelzők voltak. Mikor kint felkelt a nap, a hőmoszatok erősebben kezdtek fényleni, mikor a nap delelőre hágott, a fénylő növény színe már narancssárga árnyalatokat is felvett. Délutánra aztán újra visszasárgult, s estére szinte fényét veszítette. A hőmoszat azonban nem tudott élni a yattok nélkül. Különös szimbiózis volt ez. A yatt dolgozók egy része csak erre szakosodott. Különleges tápoldatot készítettek, s ezzel gondozták ezt a növényt, mely a barlang sok részén el is vadult, s ott is fénylett, ahol nem is foglalkoztak vele. Ahol viszont törődtek vele, ott egészen megvastagodott, s jóval több hőt termelt, mint máshol.

Még alig kezdett erősödni a hőmoszat fénye, mikor Yszap halk krárogással ébresztette őket. Az ébredező feketéket a mosdóba terelte, majd edényeikkel együtt leültette az asztalhoz. A reggeli kivételesen fenti táplálék volt, azaz a barlangon kívülről származott. Friss növényeket, nyúlsalátát, sóskát, csipős medvehagymát kaptak, s furcsa mód ehhez mindenkinek jutott egy-egy nyers tojás is, ami ritka csemege volt.

–Már csak egy kis malactej⁹ hiányzik! Nézett végig elégedetten a reggelin Yzzad.

–Malacoknak malactej – röhögött Yzbut.

–Hagyd rá! – hűtötte le Yzatul a pufók feketét, mikor látta, hogy valami velőset akar visszazólni. Erre az inkább csak nyelt egyet, s figyelmét ismét az ennivalónak szentelte.

⁹ A vakondmalacok nőstényének tejét nevezték így.

A reggeli hamar eltűnt az utolsó morzsáig. Yzzad ismét morgott egy kicsit, hogy a gondozóban több volt az enivaló, de senki nem figyelt már rá, mert mindenki elment, hogy kimossa az edényét.

Hamarosan Yzerat is megérkezett.

–Ma a bőrusztárral fogtok ismerkedni. A betűket maradandó festékkel vitték rá a tekercsekre, de azért vigyázni kell rájuk. A legtöbb tekercsből csak egy példány van, s ezért nagyon értékesek. A bőrusztárba csak a fekete yattoknak és a nagyfőnököknek van bejárásuk. Dolgozók és harcosok csak akkor mehetnek be, ha különleges beosztásba kerülnek. Például Yarakurt mesternek is szabad a bejárás. Ma a yattok történelmét fogjuk tanulmányozni! Kövessetek.!

A Tan ösvény végén, a játszótér előtt balra volt a bőrusztárba vezető ajtó. Egy keskeny lépcsőn mentek felfelé, s valahova a Tan ösvény fölé juthattak ki. Tágas csarnokba érkeztek, melynek csak az oldalain volt hőmoszat. Kőből faragott polcokon rengeteg tekercs sorakozott mindenütt.

–Ki írta ezt a sok bőruszt? – kérdezte Yziri a tanítótól.

–Több, mint húszezer tekercsét tárolunk itt. A legtöbbet fekete yattok írták. Némelyik itt íródott, némelyik más yatt államokban. A legértékesebbekhez csak külön engedéllyel lehet hozzájutni. Ehhez Yzmok beleegyezése kell, aki a fekete yattok képzésének vezetője.

Yzerat egy távolabbi polchoz lépett, melyen számok jelölték a történelem egyes állomásait. A kőpolcok között asztalok és bőrszékek voltak. Ezekre ültette le a tanító a yattokat.

–Ha jól tudom, már hallottatok a Nagy Homályról¹⁰, ami előttről semmiféle információnk nincs. Ez kétszázötvenhét esztendeje történt. Azóta azonban a yatt történetírók rengeteg feljegyzést tettek, s két nagyasszony váltotta egymást. Az első, Yerayowanyarr, nem rendelkezett varázserővel, mint mostani úrnőnk. Ő majdnem kétszáz évig uralkodott. A barlangrendszer nagy része a Nagy Homály után már készen volt. Első úrnőnk alatt állandósult a Wonk lakossága. Mostani úrnőnk már kapcsolatokat sző a környező népekkel is. Elsősorban a tündérekkel és a törpékkel állunk jó kapcsolatban, de

¹⁰ Gendoron a Nagy Homály óta számolják az időt. A Homály előtti időről semmiféle konkrét feljegyzés nem maradt: Sokan próbálták már megfejtetni ezt a titkot, de még senki sem járt sikerrel.

ők is csak a külső csarnokokig jöhetnek be. A törpéknek főleg ásványkincseket adunk, cserébe a fegyverekért és sok hasznos fémtárgyért. Ők ugyanis kitűnő kovácsok. A tündéreknek medvegombából készült tárgyakat adunk, főleg a nagyvilágból érkező információkért cserébe. Nekik kevés olyan holmijuk van, amit mi használni tudunk.

A tanító itt megállt egy pillanatra, s az arca is elkomorult:

–Minden bizonnyal hallottatok már a mágusokról. Ezek nagy hatalmú lények, akik kezdetben békességben éltek egymással a Hét Mágus Szövetségében, de a Homály Után 127-ben történt valami, ami miatt viszály tört ki köztük. Azóta tart a Mágusok Háborúja. A háború sajnos már a mi földjeinkre is kiterjedt. Harcos manók, farkasdisznók és trollok lepték el erdeinket. Megjegyzem, elég reménytelen a helyzetük, hiszen teljesen önellátók vagyunk idelent, s harcosaink rengeteg veszteséget okoztak eddig az ellenségnek. Még ha az egyik mágusuk jönne is el, akkor is fel kellene vennie a harcot a legjobb katonáinkkal, ami reménytelen.

Yziri ismét nem bírt magával és feltett egy kérdést, míg a tanító levegőt vett két mondat között:

–És a mágusok a legerősebbek az egész világon?

Yzerat szemei elsötétültek egy pillanatra, s kissé lehajtotta a fejét, majd nagy levegőt vett.

–Vannak dolgok, amikről nem szabad beszélnem, de azt elárulhatom, hogy van egy nagyobb erő. Egy olyan hatalom, ami minden mágiának ellenáll és minden varázslatnál hatalmasabb. Tudjátok, hogy a fekete yattokra sem hatnak a varázslatok, s van egy fém, a trinit, amire nem hat a mágia. Ennek a titokzatos erőnek köszönhetitek ti is, hogy nem hat rátok semmilyen varázslat. De ez csak a fekete yattok sajátja.

–Akkor Yama is elvarázsolható?

Yziri nem is sejtette, hogy ezzel a kérdésével mennyire rátapintott egy kényes témára. Még Yzeratnak is kellett pár másodperc, míg megtalálta a megfelelő választ, hiszen a nagyfőnökökre ugyanúgy kellett volna, hogy hasson a varázslat, mint a többi yatra, vagy lényre. Yamaying azonban különleges yatt volt, de ezt a többiek nem tudták, s nem is tudhatták meg.

–Igen. – bólintott lassan. – Yamát fogja a varázslat.

A fehér yatt csüggedten hajtotta le a fejét:

–A varázslók akkor azt csinálnak velünk, amit akarnak?

Yzerat érezte, hogy ez a helyzet most a fiú javára válhat. Itt a lehetőség, hogy megérezhesse a kiszolgáltatottságot a varázstudók előtt. Ezért egyelőre meghagyta hitében:

–Csak amire erejük lehetőséget ad!

Yziri nem állhatta meg, hogy tovább ne faggassa a tanítót:

–Beszélj nekünk a legnagyobb hatalomról!

–Itt a legnagyobb hatalom a nagyasszonyunké! – zárta le a témát a tanító. Szavaival azonban meghagyta a bizonytalanságot a feketékben. Érezték, hogy tudna még sok mindent mondani a trinitről, s a varázslatokról. A tanító azonban inkább másfelé terelte a beszélgetést, nehogy valaki meghallja a bőrusztárban levő feketék közül.

–Mindenkinek kap egy neki szóló feladatot, amiből fel kell készülnie a délutánra! Most kiosztom a bőruszokat, amikre felírtam. Ha a hőmoszatok fénye felerősödik, visszajövök, s mindenkinek el kell mondania, hogy mire jutott. Ha segítségre van szükségetek, itt leszek, ennél az asztalnál! – ezzel levett az egyik polcra egy köteg apró bőrdarabot, s szétosztotta. Mindenki testre szabott feladatot kapott.

–Te mit kaptál? – kérdezte Yzatul Yamát.

–Ki kell gyűjtenem, hogy az elmúlt kétszázötven év alatt kik voltak a nagyfőnökök Wonkban, s hogyan telt az életük. És te?

–Nekem a fekete yattok képzésének régi és új módjait kell összehasonlítanom.

–Én meg a táplálkozási szokások változásait kaptam a Nagy Homály Után – mosolygott Yzzad. Mindhárom feladat eléggé testre szabott volt. Nem is késlekedtek sokat, hanem munkához láttak.

Yama és Yzatul egymással szemben ültek a kőasztalnál, s miközben a bőruszokat tanulmányozták, volt idejük egy kis beszélgetésre is:

–Vajon milyen lehet a Nagyasszony? Neked már látnod kellett volna, elvégre te nagyfőnök leszel!

–Állítólag amikor kicsi voltam elvittek hozzá, de egyáltalán nem emlékszem semmire. Nagyon kevesen láthatják az Ūrnót. Csak a nagyfőnökök és pár kiválasztott fekete yatt mehet be hozzá!

–Hallottam olyant, hogy egy dolgozó szénné égett, amikor véletlenül ránézett.

–Na igen! – vigyorodott el Yama – aztán elmesélte a többieknek, hogy hogyan történt.

Erre Yzatul is elmosolyodott:

–Az biztos, hogy nagy varázsereje lehet. De hogy lehetett nagyasszony az előző, mikor annak nem volt varázsereje.

–Az előbb találtam egy bórúszót, amibe az volt írva, hogy Délvidéken mindenféle véletlenszerűen születtek varázslók, meg bűbájok¹¹. De ez teljesen kiszámíthatatlan volt. A mi Nagyasszonyunk is így lehetett varázsló.

–Régebben azt hittem, hogy minden nagyasszonynak ekkora hatalma volt.

–Még szerencse, hogy most így van. – válaszolta Yama. – Talán ebben a háborúban még szükség lesz a varázserejére.

–Nem bánám, ha találnék egy olyan tekercset, amiben leírják azt, amiről Yzerat beszélt. Azt a hatalmat, ami erősebb a mágjánál.

–Nekem úgy tűnt, hogy ő tudja, de nem szabad elárulnia. Különből miért nem beszélt róla?

–Lehet, hogy ha kiderülne, hogy tudja, akkor bajba kerülne – fontolgatta Yzatul.

–Valószínű.

De ekkor abbahagyták a beszélgetést, mert egy idősebb fekete yatt közeledett. Mindketten megijedtek egy kicsit, amikor felismerték. Yzmok volt az. Most ismét alaposan végigmérte Yamát, aztán megszólalt:

–Különösen oda fogok figyelni a képzésedre Yamaying. Lehet, hogy Yzerat kitűnő tanító, de már eléggé eljárt fölötte az idő. Csak az Úrnőnek köszönheted, hogy nem hozzáam kerültél. Remélem bölcs döntés volt. Yzerat már több nagyfőnököt is eredményesen felkészített, míg azzal a varázslóval kudarcba nem fulladt – hangjába némi gúny vegyült, de Yama nem egészen értette, hogy miről beszél. A tanítómester folytatta: - Na de ennek már több mint tizenöt éve. Akkor több évig nem is kapott tanítványokat. De ezt biztosan elmesélte. Remélem nem hozol rá szégyent! – hangja gúnyos volt, s a szeme ravaszul megcsillant.

–Mindent megteszek, ami tőlem telik. – válaszolta Yama.

¹¹ A gyenge tudású varázslókat nevezték bűbájnak.

–Helyes, helyes! Ha valamire szükséged van, akkor könnyen megtalálász! – s ezzel Yzmok elindult a könyvtár vége felé és eltűnt egy bőrajtó mögött.

–Furcsa egy alak. – mondta Yzatul.

–Nem túlzottan kedvelem, mert ő sem kedveli Yzeratot.

–Ebben igazad van. Észrevetted, hogy milyen alacsony? Felnőtt feketében még nem láttam ekkorát. A törpék is ilyenek lehetnek.

–Aha! – bólintott Yama, de gondolatban most egy kissé elkalandozott. Eddig nem gondolkodott el azon, hogy lehet, hogy nem alkalmas nagyfőnöknek, s ez most kissé elbizonytalanította. El is határozta, hogy meg fogja kérdezni Yzeratot, hogy volt-e már olyan nagyfőnök, aki nem volt alkalmas.

Yzatul észrevette, hogy már nem figyel rá, ezért nekilátott inkább, hogy elolvassa a következő tekercset. Yama pedig keresett egy újabbat a polcokon. Ekkor egy érdekes írásra bukkant, s ezt megmutatta a barátjának is.

–Nézd csak! Ez egy elég rejtélyes szöveg!

–Mutasd! – csillant fel Yzatul szeme. A tekercs régi volt, s megviselt bőrusz arra utalt, hogy sokan forgatták a kezükben. Az írás halvány volt, de jól ki lehetett venni:

*Változások jönnek:
Egy arany hajú gyermek.
Veszélyben a nép,
Ha rossz útra lép!*

–Mit jelenthet ez? – kérdezte Yama.

–Nem tudom, de nem hinném, hogy ránk vonatkozik. Végtére is egyikünknek sincs arany haja. Elég furcsán is nézne ki! – ezen aztán nevettek egyet, s visszatértek a munkájukhoz. Yama azonban nemsokára ismét újabb érdekességekkel hozakodott elő.

–Ez a tekercs azt írja, hogy volt egy arany hajú nagyfőnök, aki varázserővel bírt, de már meghalt. Egy másik meg azt írta, hogy az Úrnőnek is arany haja van.

–Komolyan? – csodálkozott el Yzatul. –Hát remélem egyszer találkozhatok veled.

–Ez lehetett az a yatt, akit Yzerat tanított és Yzmok azt mondta, hogy kudarcot vallottak.

–Szerintem jobb, ha erről nem beszélsz! Nem igazán értem az összefüggéseket, de valahogy kényes témának tűnik. Igazán nem kellene megbántanod Yzeratot.

–Lehet, hogy igazad van – bólintott Yama, s folytatták tovább a készülődést. Többet nem is beszélgettek, mert annyi dolguk volt.

Úgy egy ívet dolgozhattak így, mikor Yzerat visszatért. Ekkor együtt mentek az otthonukba, s a borszékekben kellett leülniük.

A nap negyedik ívében mentek el ebédelni. Bár az ebéd kicsit gazdagabb volt, mint szokott, mert zöld wonkbéka¹² volt a gombakenyérhez. Bár Yama nem nagyon kedvelte a békahúst, mert kissé kesernyés volt a bőre miatt, de legalább volt valami változatosság. Még mindig jobb, mint a zöldmoszat-püré, aminek semmi íze nem volt, bár állítólag nagyon egészséges táplálék.

Ebéd után Yzerat leültette őket a borszékekre, s elkezdődhettek a beszámolók. A yattok ritkán használtak bóruszt az ismeretek felidezéséhez. Kiskoruk óta arra voltak szoktatva, hogy figyeljenek oda a tanításokra. Jegyzetelni sosem jegyzeteltek. Amit elfelejtettek, azt nyugodtan megkérdezték egymástól, s ez többnyire nem volt kínos, kivéve, ha valaki krónikus feledékenységben szenvedett.

–Mivel mindannyiótoknak volt elég ideje a felkészülésre, most kíváncsi vagyok, hogy az önálló munkátról hogyan tudtok számot adni. Látom Yziri már alig bír magával. Utána Yzaura következhet. Figyelmesen hallgassuk meg egymást!

Yziri beszámolóját a yattok és a környező népek kapcsolatáról eléggé hadarva adta elő. Ettől függetlenül elég sok új dolgot tudtak meg. Érdekes volt például az, hogy milyen lényekkel osztják meg Wonk birodalmát. Ilyenek voltak a krekkek, és az erdei manók is.

Yzaura a yattok gyógyítási módszereinek fejlődéséről számolt be, de persze Yzmún beszámolója a mágusok délvidéki ténykedéseiről már sokkal határozottabb és stílusosabb volt. A fekete yatt térképet is rajzolt a táblára, mely alapján szemléltette az eseményeket. A többi beszámoló a yattok gyógyítóiról, a yatt kézművesség és kovácsolás fejlődéséről kissé unalmasabb volt. Yzzad remegő hangon adta elő a

¹² Ezt a békát a yattok a barlangi tavakban tenyésztették. Egy alaklommal mintegy 5000 petét rakott, s ez évente több generációval is megtörtént. Ez a békafaj teljesen növényevő, ezért gazdaságos volt a tenyésztése.

táplálkozási szokások történetét, s Yzbut gyógnővényes előadása sem volt sokkal felemelőbb.

Yzatul elég jól szerepelt a fekete yattok képzési módszereiből. Csak Yzmún ült unottan a helyén, miközben a másik beszélt.

–Régen nem volt ugyan szokás – mondta Yzatul – de ma már a fekete yattoknak is tanítanak harcművészetet és úszást, s velük is megismertetik a fehér yattok munkájának alapelemeit. Ezekre éppen azért volt szükség, mert a fekete yattok és a nagyfőnökök csak így tudták megfelelően összehangolni azt a monumentális gépezetet, mely a Wonk barlangban több, mint kétszázezer yattot tartott fenn.

–Ilyen sokan vagytok? – kiáltott fel önkéntelenül Yziri.

–Alig több és alig kevesebb – bólintott Yzerat. Mindannyian a Nagyasszony gyermekei. És most te jössz Yamaying! – fordult felé a tanító. A fiú felállt, szemben a többiekkel. Yzmún kihívóan bámulta. Mintha csak azt sugallta volna: *Nem vagy rá képes! El sem tudod mondani!*

Yama erőt vett magán. Inkább a barátaira nézett, akik lelkesen figyeltek rá. A csarnokban néma csönd volt.

–A yatt nagyfőnökök feladata volt eleinte a Wonk teljes irányítása. Idővel azonban a barlangrendszer olyan hatalmas lett, hogy ezt a feladatot a három nagyfőnök már nem láthatta el. Kiválasztották hát a legügyesebb és legokosabb feketét, hogy segítsék őket a munkában. Belőlük lettek az elit gárda tagjai. –Yzmún megvető tekintete itt enyhült egy kicsit és elégedetten húzta ki magát. Yama folytatta. Azok a nagyfőnökjelöltek, akik itt születtek, a Sondor hegységbe, vagy a Goar hegységbe mehetnek, hogy csatlakozzanak az ottani kolóniákhoz. A Wonk nagyfőnökei közül kettő halt meg rendellenes módon. –Itt tekintete Yzeratra siklott. A tanító arca rezzenéstelen maradt, de a szeme mintha egy kicsit sötétebb lett volna. –Az egyik, vagy száz évvel ezelőtt egy szikláról zuhant le, a másikat pedig, aki varázserővel is bírt, egy kígyó marta meg. Ez utóbbi már csak azért is érdekes volt, mert ahogy előadásában Yzmún is említette, ő volt az egyetlen nagyfőnök, aki varázserővel bírt. Sajnos visszaélt varázserejével, s a nagyasszony ellen fordult, de mielőtt bajt okozhatott volna, egy kígyó végzett vele. –Yama nem említette a verset, de elhatározta, hogy adandó alkalommal majd kifaggatja a tanítót.

–Ennyi az egész? – kérdezte Yzerat komoran, s mélyen Yama szemébe nézett. A fiú zavarban volt, de nem akarta elmondani, amit Yzmok tanítómestertől hallott, ezért inkább bólintott.

–Igen.

–Rendben van – bólintott, de ekkor Yzaura szólalt meg, akit a kígyók említése nagyon megijesztett.

–Itt is vannak kígyók, a Wonk barlangnak ezen a részén?

Yzerat, aki eddig komoran hallgatta az előadásokat, most elmosolyodott.

–Nem. Szerencsére a kígyók nagyon ritkák errefelé. A harcosok gondoskodnak erről. Mindannyian nagyon ügyesek voltak. Ezt a feladatot mindenki sikeresen teljesítette. A mai nap legfőbb tanulsága azonban vissza van. Felteszek egy fontos kérdést: Mi van akkor, ha amit a bőrusztárban olvastál a tekercsekben, az nem igaz? Mi van akkor, ha az egész csak kitalálás és félrevezetés. Honnan tudnátok meg az igazságot?

Yzmún szólalt meg elsőnek:

–Természetesen máshol is utánanéznék. Például megkérdezném a többi felnőtt fekete yattot, hogy mit tud ezekről és a kinti dolgokról, s a kettőt összevetném.

–Nagyon ügyes megoldás, de még mindig nem elég. Mi van, ha ők is a tekercsek alapján tudják, s nem jól?

Yzbut ezen már felháborodott:

–Már hogy csapnának be minket a testvéreink?

–Én nem azt mondtam, hogy becsapnak! – vágott vissza a tanító.

–Csupán megkérdőjeleztem az igazságot, hogy rávezesselek egy fontos gondolatra.

Végre Yama szólalt meg:

–Sokat nem tudok tenni, hogy megtudjam máshonnan az igazságot, csupán magamban tartom szem előtt, hogy a dolgokat csak akkor fogadom el, ha a valóságban is megtapasztaltam.

Yzerat meghökken ezen a válaszon, bár a társaság többsége nem értette, hogy mire akar kilyukadni a fehér yatt.

–Rátapintottál a lényegre! Tanuljátok meg, hogy a dolgokat sosem szabad fenntartás nélkül elfogadni! Ha mindent szó szerint elhiszel, amit olvasol, vagy hallasz, sokszor félreértések, tévedések, vagy akár félrevezetések áldozata is lehetsz! Ezt sem egy fekete yatt, sem egy nagyfőnök nem engedheti meg magának. Ez az igazságosság titka!

Legyetek mindig igazságosak, s keressétek az igazságot! Ha azt mondanám, hogy a nap zöld fényt ad, elhinnéd, csak mert sosem láttad a napot, s megbízol bennem. A legbiztosabb azonban, ha magad nézed meg a napot, s jössz rá, hogy a napfény minden szín egyszerre! – ezután egy kis csöndet tartott, hogy utolsó mondatai mélyen bevésődjenek a társaság memóriájába.

–Most pedig már csak egy kis időnk maradt, amíg kimehettek a játszótérre. Bízom benne, hogy a harcos palánták már lehiggadtak erre az időre. Mikor a moszatok kezdenek halványodni, itt várunk benneteket a vacsorával.

Újra valami, amit egyedül tehettek meg, s bár vonzotta őket a játszótér, a félelem az előző nap átélt élmények után majdnem meghátráltatta őket. Yama azonban nem tagadta meg magát, s fejével jelezte Yzatulnak, hogy ő megy, s ha akar, akkor vele tarthat.

A fekete csak egy kicsit habozott, s követte barátját. Yzmún és Yzbut is utánuk ment, de a gyerekek többsége a kiképzőben maradt.

A téren sokan voltak. A dolgozók és a harcosok is végeztek már az aznapi feladataikkal. A harcosok egész mások voltak, min előző nap. Az a négy, aki tegnap vagánykodott, elesetten húzódott meg a tér oldalában. Ydom most az egyszer tudomást sem vett Yamáról, s a többiek is olyan kimerültnek tündek, hogy nem nagyon volt kedvük hancúrozni. A többség a vízben pihentette magát.

Yama úgy döntött, hogy most a homok rejtelseit fedezi fel, s megpróbál valamit alkotni. Kértek Yorgostól egy-egy lapátot, s nekiláttak az alkotásnak a többi kis dolgozó mellett. Nagyon kedvelték a homokszobrázatot. Tudták, hogy a yattok között is vannak híres szobrászok.

–Remélem hamarosan eljutunk a fürdőbe – mondta Yzatul.

–Állítólag csodálatos hely – bólogatott Yama. - Tele van mészkő szobrokkal és meleg a vize is. Nagyon jó lehet. – nem folytatta azonban a beszédet, mert érdekes dolgok ütötték meg a fülét. Mellettük két vörös hajú dolgozó szorgoskodott egy alagút építésén.

–Kíváncsi lennék, hogy hogyan néz ki egy ilyen vízi sárkány?

–Nem is sárkány, hanem vizikígyó.

–A tanító azt mondta, hogy vízsugarat lő ki a szájából és azzal kábítja el a yattot.

–Igaz lehet, hogy bányászokat eszik?

–A szakácsok között hallottam, a saját fülemmel amikor a reggelit készítettük. Azt mondták, hogy a harcosok sem bírnak vele. Félelmetes lehet egy ilyen sárkány!

–Kígyó! – javította ki a másik.

Yama mosolygott magában, s összenéztek Yzatullal:

–Nem véletlenül mondta a tanítónk, hogy vizsgáljunk meg mindent, amit hallunk – mondta Yama.

–Azok után, amit tegnap Yarakurt mutatott, kétlem, hogy valamilyen szörny is túlélne akárhol, itt a Wonkban. Ezek a felnőtt harcosok bármit elintézhetnek ezzel a tudással – értett egyet vele a fekete.

–Hamarosan mi is kipróbáljuk! – bólintott Yama, s most furcsállta, de valahogy vágyott rá, hogy próbára tegye az erejét.

IV.fejezet PRÓBATÉTEL

Másnap reggel Yzerat igen izgatottnak tűnt a reggelinél, még ha próbálta is érzelmeit véka alá rejteni. A gombakenyér és moszatsaláta elfogyasztása után a társaság kíváncsian várta, hogy mi lesz az aznapi feladatuk. Végre, mikor mindenki – még Yzzad is – befejezte a reggelit, a tanító felállt:

–Sajnos ma nem lehetek veletek, mert egy feladatot bíztak rám, amit odakint kell végrehajtanom. Ha visszatérek, majd elmesélem, hogy mi volt, de egyelőre én sem tudok biztosat. A mai feladat, hogy a bóruszárban tanulmányozzátok Wonk történelmét. Délután pedig játszhattok a játszótéren, vagy itt a barlangban. Gondolom a játékokat már észrevettétek. Most lesz is idő rá, hogy kipróbáljátok. Ha bármi kérdésetek, vagy gondotok van, forduljatok nyugodtan Yszaphoz.

A dolgozó erre halványan elmosolyodott. Eddig csendesen és szolgálatkészen ült Yzerat mellett. A tanító ezután el is ment és ők a dolgozóval maradtak.

–Ideje indulni a bóruszárba! – figyelmeztette őket Yszap, miután elmosták az edényeiket –Yzerat azt ígérte, hogy kikérdez titeket, ha visszatért.

–Vajon mit kell csinálnia odafent? – kérdezte Yzatul Yamát.

–Kérdezzük meg Yszaptól, ő biztosan tudja – felelte a fiú.

Már mindenki elindult a bóruszárba. Már csak öten maradtak. Ugyanis Yzzad és Yzaura is kíváncsi volt arra, hogy mit csinál Yzerat.

–Én is csak annyit tudok, – felelte a kérdéseikre a dolgozó – hogy valamilyen furcsa lényt találtak odafent, ami több harcossal is elbánt. Biztos vagyok benne, hogy Yzeratnak nem fog gondot okozni. Yzmok szerint ugyan már túl öreg az ilyesmihez..

–Már megint Yzmok! – fakadt ki Yama. –Ha nagyfőnök leszek, lesz hozzá néhány keresetlen szavam!

Yzerat intett a rá várakozó három elit gárda tagnak, hogy kövessék. Már közel voltak a felszínhez, s a három fekete bőrű, vöröshajú yatt teljes fegyverzetben várakozott rá. Kétélű, kétvégű

hosszú lándzsáik megcsillantak a hőmoszatok halvány fényében. Mindannyian erős gombabőr páncélt viseltek.

A járat, amiben haladtak, látszólag zsákutcában ért véget. Yzerat itt megállította őket. Mind a hármát jól ismerte. Idősebb, tapasztalt harcosok voltak. Kifejezetten ő kérte őket Yzmoktól, mert pár évvel ezelőtt még ő volt a vezetőjük.

–Annyit tudunk, hogy a lény valamilyen maró anyagot használ, apró és gyors mozgású. Két harcosunkat is nagyon megebesíttette. Ha a sav a páncélotokra kerül, azonnal vegyétek le, mert a gombabőr csak egy ideig áll ellen neki! A felderítők csak egy ilyen lényt jeleztek, de nem kizárt, hogy többen vannak. Ahogy kimegyünk, legyetek készen. A jelzések szerint a közelben kell lennie.

A falon levő kar felemelése után a járat résnyire kitárult, s a barlangba beáramlott a kinti meleg levegő és a ragyogó fény. Yzerat kikémlelt, majd gyors mozgással a fák közé osont. A többiek sorban követték. Tekintetük szaporán pásztázta a környéket. Hőlátásuk segítségével jobban láttak, mint az emberek, s így négyen, jól kiképzett harcosok igen ütőképes csapatot alkottak. Akármilyen apró is az ellenfél, tisztában voltak vele, hogy ebben a világban nem szabad lebecsülni az erejét. Mielőtt elindultak, mindannyian látták a sebesülteket, s ez meggyőzte őket arról, hogy bizony nem tréfáról van szó.

A fákon, s az ősz miatt egyre vastagodó avarban apró lények mozgását érzékelték. Ezeket azonban jól ismerték. Cickányok, mókusok, madarak, melyek a Wonk hegy lejtőinek sűrű tölgyeseiben éltek nem vonták most el a figyelmüket. Óvatosan haladtak lefelé a sziklával tarkított talajú erdőben, melyben a vastag törzsű fák olykor különös alakot is felvettek, hogy életben tudjanak maradni. Az őszi nap enyhe meleget adott, ahogy áttűzött a még csak rügyező fák koronáján. Gyanús mozgást azonban nem észleltek. Az erdő csendes volt és békés.

Yzerat az állatokat figyelte. Az ő mozgásuk és hangjaik többet elárultak, mint a szem, vagy a fül. Egy menekülő rigó többet elárult, mint amennyit az érzékszerveikkel felfoghattak volna. Aztán egy riadt fakúszó borz. Tudták, hogy jó felé haladnak. Óvatosan, fától-fáig lopóztak hát, sötétben, barna gombabőr ruháikkal szinte beleolvadva az avarba és a sötét kérgű fák közé.

Az egyik fa törzsén apró, nyúl nagyságú lény kapaszkodott fölfelé. Furcsa látvány volt, mert csak testének melegét érzékelték a szemükkel, de a többi fény úgy hatolt át rajta, mintha ott sem lett volna. Még nem vette észre őket. Yzerat intett a kezével, s a harcosok elkezdték a bekerítést. A tanító tudta, hogy sok múlik ezen az akción, még ha látszólag jelentéktelen küldetés is. Yzmok ugyanis nagyon sérelmezte, hogy Yama nevelését nem rá bízták. Ha most kudarcot vall, lehet, hogy az egész csoportot át kell adnia. Igaz, hogy Yzmok másik tizenöt növendéket kapott, de egy nagyfőnök felnevelése olyan megtiszteltetés volt, ami irigységet szült az elit gárda vezetőjében. Ráadásul nem csak az idegen lény, hanem a környéken garázdálkodó hegyi és harcos manók csapatai is veszélyt jelentettek.

Yzerat figyelme ismét a lényre szegeződött. Az most megállt, kimászott egy vízszintes ágra és a levegőt kémlelte. Hosszú farkával eközben kitűnően egyensúlyozott. Még sosem látott ehhez fogható lényt. Volt benne valami mókás, s így messziről teljesen ártalmatlannak tűnt. Yzerat már-már előlépett, hogy megpróbáljon kommunikálni vele, de ismét felrémlt előtte a sebesült harcosok látványa.

A lény szimatolt. Yzerat sejtette, hogy már felfedezte a jelenlétüket, s tudta, hogy innentől kezdve gyorsan kell cselekedniük. Lehetőség szerint élve kell elfogniuk. Yzerat jelzett a kezével. Ekkor egy háló röpült a lény felé, s a négy harcos egyszerre indult meg, hogy elfogják. Az azonban gyorsan mozgott, kisiklott a háló alól, s farkát ügyesen használva tovább lendült a következő fa felé, miközben maró savat fecskendezett a harcosok felé. Az egyik yattot el is találta, mert az sietve bújt ki a páncéljából.

Yzerat lesben állt. A lény most a fölötte levő fára érkezett. A tanító gyors mozgással, s a kezében levő kapaszkodókkal függén mászott fölfelé, a lény azonban már ugrott is tovább, maga után hagyva maró névjegyét. A sav Yzerat páncéljára fröccsent, de a tanító nem állt meg. Már belátta, hogy élve nem fogják el, ezért dobótörét elővéve támadt az ismeretlenre, s egy szaltóval újra a földön termett. A lény felvisített. A tör eltalálta ugyan, de a seb nem volt komoly. Két harcos rohant el Yzerat mellett, hogy megpróbálják elfogni. A valami azonban most megállt, szembe fordult velük és várt. Úgy tűnt, hogy harcolni akar. A két elit gárda tag megvárta, míg

Yzerat és a harmadik társuk beéri őket, s támadásba lendültek. A sav ezúttal koncentráltabban és célzottabban érkezett. Az egyik harcos súlyos sebbel, de némán terült el a földön, míg a másik beérte az idegent és hosszú lándzsáját megsuhintva megpróbálta újra megsebesíteni. A sav ezúttal a zingerit fegyvert érte, de ez a fémötvözet nagyon ellenálló volt, s a fegyver nem rongálódott meg. A lény most a yattra vetette magát. Rövid, kezein most hegyes tuskyszerű sörték meredtek fel, amikkel csúnyán megsebesítette a támadóját. Yzeratot azonban már nem tudta megállítani. A fekete yatt lándzsája lapjával találta fejbe, s ettől elvesztette az eszméletét.

Nem maradhattak itt sokáig. Tudták, hogy manók is lehetnek a közelben és volt két sebesültjük. Gyorsan megkötözték a lényt felvették a sebesülteket és elindultak a titkos kijárat felé. Az egyik harcos sebei, akit a sav ért, igen súlyosak voltak. Mielőbb gyógyítóhoz kellett kerülnie, ha azt akarják, hogy életben maradjon.

Már egészen közeljártak a titkos bejáratához, mikor négy elit gárda tag közeledett feléjük rohanva, élükön Yarakurttal. Mögöttük, nem is olyan messze egy sereg harcos manó üvöltözött.

–Gyorsan a barlangba! – vezényelte Yzerat, s maga kicsit lemaradt, hogy fedezze a többieket. Nem volt azonban elég idejük. Az ellenség a nyakukban volt.

–Miért nem mondta senki, hogy egy másik csapatot is kiküldtek? – fordult most a tanító Yarakurthoz.

–Mi sem tudtuk, hogy ti kint vagytok! – felelte a harcmester.

–Valami gyanús a dologban, de most mentsük ami menthető! Ti megtaláltátok?

–Igen – mondta Yzerat. –De az már nem biztos, hogy be is tudjuk vinni.

A manók ekkor értek hozzájuk. Voltak vagy ötvenen a nyolc yatt ellen. Az ellenállás azonban jóval nagyobb volt, mint amire számítottak. Az elit gárda tagoknak ugyanúgy lételemük volt a harc, mint a manónak, de volt két nagy előnyük: nem féltek és nem voltak dühösek. Higgadtan és kíméletlenül álltak ellen a dühöngő manóseregnek. Yzerat és Yarakurt kicsit távolabb került a többiektől. A manók ugyanis látták, hogy velük nem fognak bírni. A többi elit gárda tagnak nem volt ennyi esélye. Üvöltözéstől zengett a hegyoldal, s a két mester akármennyire is igyekezett nem tudott az embereinek a közelébe kerülni. Ha levágtak egyet, rögtön újabb

manó jött a helyére. Ordítva, harci festékektől tarkán és ocsmány bűzbe burkolózva támadtak görbe szablyáikkal.

A két mester egymásnak háttal harcolt, jól összehangolt mozgással, s egyszerre kitisztult körülöttük a terep. Az ellenség elfogyott, de a hegyoldal aljában fekete tömegként gyülekezett az utánpótlás.

Csak két gárdatagot sikerült megmenteniük és a lény is eltűnt. Nem maradhattak azonban kint. Kénytelenek voltak visszahúzódni a barlangba. Az ellenség most már több száz főből állt és rohanva közeledett.

Mire a manók felértek a csata színhelyére, már csak a saját társaik holttestét találták. A yattok már nem voltak sehol. Még az elesettek sem. Ekkor azonban valami megmozdult az avarban. A manók számára nem volt látható, de annál szörnyűbb módon osztogatta a halált. Többen ordítva, halálos sebektől estek össze, s a megzavarodott lények most üvöltve fújtak visszavonulót. Úgy gondolták, hogy az erdő démonával nem küzdenek meg. Pedig az ellenség csak egy túl messzire elkóborolt mélelon volt. Délvidéknek ezen a részén nem fordult még elő, de amit itt látott, az elég volt neki ahhoz, hogy hamar visszatérjen a hazájába.

–Annyi minden kavarog a fejemben, hogy biztosan össze fogom keverni – aggodalmaskodott Yzaura.

–Én nem aggódom emiatt – felelte Yzatul. –Yzerat sem akarhatja, hogy egy nap alatt tanuljunk meg mindent. Inkább játszunk végre valamit!

–Manók birodalmát! – javasolta Yama, s már indult is a polc felé. Yzmún azonban megelőzte.

–Na nagyfőnök! Ki mersz állni ellenem?

–Miért ne? – kérdezett vissza Yama, s innentől nem volt visszaút. Kinyitották a táblát, s elővették az apró figurákat tartalmazó dobozkákat. Yama a tündéreket választotta, akik gyorsak voltak és jól használták a löfegyvereket. Csodálkozására Yzmún a sárkányokat vette ki. Ezekkel volt ugyanis a legnehezebb győzni.

–Egy kicsit elbízta magad! – kommentálta Yzatul, aki már sokat játszott Yamával. –Nem egy kezdővel van dolgod!

–Az majd kiderül –felelte erre hidegen a másik és leintette a mögötte álló Yzbutot, aki éppen egy velőset akart szólni. Négyen állták körül

a két küzdő felet, s az idő megállni látszott a játékosok felett, míg a többiek kártyáztak, vagy a játszótéren mulatták az időt. Eleinte tényleg úgy tűnt, hogy Yama sokkal jobban áll, ám sárkányok ellen még soha nem játszott, s még maga sem próbálta őket. Ezért aztán meglepődött, amikor az első támadásai után egyre több bábút veszített, majd kénytelen volt visszavonulni. Yzmún kíméletlenül kezdte átvenni a játék irányítását, ám az idő már eljárt. Még mielőtt Yama véglegesen vereséget szenvedett volna, Yzerat hangját hallották meg:

–Mindenki jöjjön megbeszélésre!

–Nem a bőr és a hajszín tesz alkalmassá! – mondta fölényesen Yzmún, mikor felállt a táblától. –Csak a mogyoróidnak köszönheted, ha nagyfőnök leszel! – Ez a megjegyzés azonban már túllőtt a célon. Yama agyát elfutotta a harag és a feketének ugrott. Az kitért az ütés elől, de a fehér fiú rávetette magát. Ezután már csak azt vették észre, hogy egy erős kéz ragadja meg őket.

Yzerat talpra állította a két verekedőt és keményen fogta őket. Hangja azonban halk volt és szomorú:

–Ezt még később megbeszéljük! Most azonban gyertek!

A tanító kifejezetten komornak tűnt. Több új sebhely is volt a kezén és a lábán, melyeken alig száradt meg a vér. Leültette őket és feléjük fordult:

–Mint említettem reggel, a felszínre kellett mennem, hogy egy feladatot végrehajtsak. Sajnos nem jártam sikerrel, s emiatt majdnem elvesztettem a csoportot is. Úrnőnk azonban úgy döntött, hogy a tanításotokat mégis én vezethetem. Csupán a testedzéseket fogja más tartani majd, ha eljön az ideje, s ha lesz köztetek olyan, aki alkalmas lesz arra, hogy az Elit Gárdába kerüljön, annak a képzését Yzmok tanítómester veszi majd át. Most pedig mindenki térjen nyugovóra! – Yzerat hangja látszólag nyugodt volt, de érződött mögötte a feszültség. Miközben mosakodtak, a gyerekek meg is beszéltek amit gondoltak:

–Nagyon nem tetszik itt valami! – mondta Yama. –Szerintem egyszerűen nem bírják elviselni Yzeratot és el akarják távolítani.

–Még szerencse, hogy a Nagyasszony kedveli. Most már igazán szeretnék találkozni vele – közölte Yzatul.

–Ha ő volt az elit gárda parancsnoka, nem értem minek kell próbára tenni? – kérdezte Yzzad.

–Valakinek útjában van, ez világos – mondta Yzaura.

–Nyakamat rá, hogy Yzmok keze van a dologban – gondolkodott Yama.

V.fejezet GYŐZELEM VAGY VERESÉG?

Hosszú, tanulással teli napok következtek. Alig volt idejük játszani. Yzmún látszólag nem foglalkozott többet Yamával. Legtöbbször Yzbuttal együtt dolgoztak, bár az mindenkinek egyértelmű volt, hogy Yzmún jóval okosabb. A feketék többsége azonban megkedvelte a fiút.

Yzerat többször nem ment el. Ha dolga is volt valahol, csak rövidebb időre távozott el tőlük. Yzmok a saját kiképzőjével és az Elit Gárdával volt elfoglalva. Úgy tűnt megfélejtkezett Yamáról, s a gyerekek már nem is gondoltak az ősszel történetekre.

Egyszer visszamentek a nagy vízesés mellett a gondozóba, hogy meglátogassák nevelőiket, s megnézzék a kicsiket, akik most kerültek ide a keltetőből. Erre az útra Yszap is elkísérte őket. Egyre jobban kiismerték magukat a bórusrásban s egyre biztonságosabban mozogtak egyedül a Tan ösvényen. Odakint beköszöntött a tél. Ezt már csak onnan is érezték, hogy a mosdó vize erősen lehűlt, s a mégoly edzett yattok is fáztak fürdés után.

Sok mindent megtanultak időközben, amire a későbbiekben szükségük lehetett. Elsősorban a yatt mesterségekkel ismerkedtek, s a Wonk társadalmának felépítésével. Rengeteg bórusról olvastak, bonyolult számolásokat tanultak. Ezekre azért volt szükség, mert a jövőben lehet, hogy rájuk vár majd valamelyik terület irányításának az ellátása a nagyfőnökök, vagy a Nagyasszony vezetése alatt.

A játszóteret időközben teljesen felfedezték. Az időtöltést egyre inkább a Manók Birodalma vette át. Yzerat kiképzőjében csak két tábla volt, ezért állandó veszekedés tárgyává vált a társasjáték birtoklása. Persze a nagy érdeklődés miatt a játékot egyszerre négyen is játszották, de emiatt aztán olyan hosszúra nyúltak a partik, hogy lefekvésig legtöbbször nem is sikerült befejezni.

Minél jobban kiismerték a játékot, annál hatékonyabb csapatokat állítottak össze. Yama kedvencei még mindig a tündérek voltak. A csapatába bevette a tündér futárokat, gyalogosokat, íjászokat, csapdamestereket, felderítőket, de egy-két hegyi tündért is berakott a többi közé, hogy túlerő ellen is tudjon védekezni. A hosszabb játékok közben bórusrára is szükség volt, de mivel letörölhető festéket

használtak, ezért elég volt egy kicsi darab is ebből a különleges “papírból”.

Yama általában Yzatullal, Yzaddal és Yzaurával játszott. Váltakozó sikereket ért el, de nem is zavarta a vereség. Élvezte a játékot, s neki ennyi elég is volt. Hanem mikor a tél már javában tartott, Yzerat meghirdette a Manók Birodalma Versenyt. Ebben azonban már nem csak Yzerat kiképzőjéből vettek részt a feketék, hanem Yzmok és Yzket kiképzőjének yattjai is. A döntőre a három kiképzőből csak két-két versenyző nevezhetett. Csoportonként a két legjobb. Először a csoporton belül kell eldönteni, hogy ki a legügyesebb, majd a tavasszal kerül sor a nagy bajnokságra.

Yzerat kihirdette a versenyt, s hogy mindenkinek mindenki ellen kell egyet játszania. A játékláz ekkor tetőpontra hágott, de mindenki óvatosan kezdett neki a pontszerzésnek. Yzerat egy nagy bőszt rakott ki a kiképző falára, ahova az eredményeket írhatták.

Yama nem akart rögtön Yzatul ellen játszani. Zavarta volna, ha megveri a barátját, de még rosszabbul érezte volna magát, ha nagyfőnök létére veszít. Elsőnek inkább Yzirit hívta ki, aki olyan nagy hévvel kezdett neki a játéknak, hogy figyelmetlensége miatt Yamának hamar sikerült legyőznie.

A játszmának hivatlan nézője is akadt Yzmún személyében. A fekete yatt némán nézte végig a játékot, majd mikor Yziri csalódottan odébbállt és Yama elrakta a játéktáblát, halkán, de idegesítően szólalt meg:

–Gyengébb ellen könnyű győzni! Készülj fel az újabb megmérettetésre! A zöld haj semmi előnyt nem jelent a számodra!

–Mikor akarsz játszani? – kérdezte Yama kihívóan, felkészülve rá, hogy Yzmún az azonnali parti mellett szavaz. Megkönnyebbülten vette azonban tudomásul a fekete yatt válaszát:

–A desszertet a végén kell elfogyasztani! – szája sajnálkozó vigyorra rándult, de aztán arcára visszatért az a közöny, ami kiismerhetetlenné tette ezt a yatt gyereket. Nem véletlen, hogy Yzbuton kívül nem volt más barátja.

De mi az a desszert? – gondolkodott el Yama, ám inkább leplezte tudatlanságát, s elhatározta, hogy másnap majd utána néz a bősztárban.

Yzatul Yzaurával játszott először. Yzaura az embereket kedvelte nagyon, így hát velük játszott. Annyira izgult azonban, hogy alig-alig

tudott koncentrálni. Minduntalan javítgatott a lépésein, pedig a szabályok ezt nem engedték meg. Amelyik bábút egyszer letették, azt már nem volt szabad mozgatni. Yzatul azonban ráhagyta. Tudta magáról, hogy ő a jobb, s ezért, még ha nem is mutatta barátja előtt a fölényét, nagylelkűen játszott. Végül majdnem rá is fázott a nagylelkűségére, mert kissé elbízta magát, s az egyik erdei manóját Yzaura úgy vette le, hogy nem volt rá felkészülve. Ezután egy kicsit bosszús lett, s támadásba lendült. Az apró városokból lerohanta a másik seregeit, s minden fordulóban alaposan megritkította Yzaura bábúinak sorát. A végére a másik már nem is bírta idegekkel, inkább feladta, semhogy lássa, ahogy az összes építménye elesik Yzatul manóinak rohamai alatt.

Ekkor történt, hogy Yzerat egy alkalommal félrehívta Yamát:

–Már nincs sok időnk addig, míg Yarakurt kiképzőjébe kerülsz. Szeretném, ha már most elkezdenénk a felkészülést. Nem kaptam ugyan engedélyt rá, de amíg a többiek a játszótéren lesznek, neked velem kell edzened! Van egy kis barlang a közelben, ami pont megfelel erre a célra! De szeretném, ha ez a dolog köztünk maradna!

– Yamát ez nagy örömmel töltötte el. Sokszor hiányolta a mozgást, s bár Ydommal a harcossal kerülték egymást a játszótéren, látta, hogy a másik mennyit erősödött és szinte biztos volt benne, hogy már nem győznék le.

–Ennek nagyon örülök! – felelte vidáman. –De a versenyben továbbra is részt vehetek? – kérdezte aztán aggódva, mikor eszébe jutott a társasjáték.

–Természetesen! Egy-egy ilyen edzés alig egy ívig tart. Marad még jócskán idő a játékra is. Sőt, még akkor is tudunk készülni, amikor a többiek valamilyen dolgozó műhelyébe látogatnak. Ezeket te később is megteheted majd! Most fontosabb, hogy az erőnlétedet egy kicsit feljavítsuk! A többieknek elég annyit mondanunk, hogy külön órákat kapsz, mint leendő nagyfőnök.

A terem, amelybe Yzerat elvitte, amíg a többiek egy kovácműhelybe mentek, kicsi volt, de jól felszerelt. Különféle fegyverek, súlyok és tárgyak voltak mindenütt. Yzerat leültette a földre magával szemben Yamát, s halkán tanítani kezdte:

–A hareművészet nem elsősorban a testi erő és a gyorsaság sportja. Ha megérted a lényegét, mindenkinél jobb lehetsz, de ha

mindenkinél jobb akarsz lenni, te leszel a legutolsó. A harcművészetek tanulását szellemi harccal kell kezdenünk! Ennek nem csak most veszed a hasznát, hanem a játékban is. A legfontosabb harc, hogy magadat győzd le! Ez a legnehezebb! A legveszélyesebb ellenfeled a félelem, s ez nem az ellenségben gyökerezik, hanem benned. A leghatékonyabb fegyvered a nyugalom. Nincs elbizonytalanítóbb, mint ha a megvert ellenfél nem könyörög az életéért, vagy nem bánkódik a vereség miatt. A győzelem elsősorban szellemi győzelem! – itt egy kis szünetet tartott, majd folytatta:

–Gondolkodj el azon, amit mondtam. S most ennek a gyakorlati megvalósítását is kipróbáljuk. Nagyon egyszerű feladatod lesz! Meg kell ütnöd engem!

Ez a feladat valóban egyszerűnek tűnt, bár Yama tudta, hogy Yzerat nem fogja engedni, hiszen nála jóval képzetesebb, de egy biztos, hogy a félelem legalább nem fogja gátolni. Elhatározta, hogy a gyorsaságra fog koncentrálni, s megpróbálja elterelő mozdulatokkal megtéveszteni ellenfelét. Bárhogy igyekezett azonban, sehogy sem tudott a tanítója közelébe férkőzni. Minduntalan elhajolt, vagy kitért az ütései elől. Még csak nem is védekezett. Egyszerűen kikerült minden támadást. Arca eközben nem fejezett ki érzelmeket. Aztán egy idő után, mikor látta, hogy Yama is kezdi megenni ezt a reménytelen harcot, ismét leültette.

–Most mondd el, hogy mit éreztél!

–Először még reménykedtem, hogy sikerülni fog, de később elkezdtem csüggedni. Utána már bosszantott az egész – vallotta be a fiú.

–Örülök, hogy teljesen őszinte vagy. Ez nagyban segíteni fogja a haladásodat. Meg kell tanulnod, hogy harc közben mentesítsd magad minden érzelemtől. Csak az ellenfélre és magadra szabad koncentrálnod. Egy idő után érezni fogod az ellenfél mozdulatait, annak gyengéit és hiányosságait, de amikor ennek felismerése örömmel tölt el, akkor rögtön veszítesz. Nem szabad, hogy a másik feletti hatalom örömet váltson ki benned. Ha mégis, akkor az a hatékonyságodat nagyban lecsökkenti! Persze lehet, hogy csupán az erőd és gyorsaságod egy ellenfélnél még elég a győzelemhez, de több ellenfél esetében bizony kevésnek bizonyulhat. Folytassuk a

próbálkozást, s koncentrálj csak az én és a saját mozgásodra, a ritmusra és a lépésekre. Érezz és ne erőlködj!

Folytatták hát a gyakorlást. Ki tudja, mennyi idő telt el, de Yamának végtelenül hosszúnak tűnt. Egy biztos, hogy a nap már a harmadik ívében járt, mikor abbahagyták. Egyszer sem sikerült megütnie a tanítót, de többször is a közelében volt. Érzelmait és indulatait azonban nem tudta levetkőzni. Valóban ráérezett ellenfelének ritmusára, tudta, hogy mikor kellene ütnie, de ellenfele is érezte az ő ritmusát. Aztán belefásult, s el is fáradt már. Szinte feladta a harcot, s csak ímmel-ámmal próbálkozott. Yzerat ekkor leállította.

–Mára befejeztük! Holnap folytatjuk!

Mire visszaértek a kiképzőbe, a többiek már régen megebédeltek. Yszap hozott neki ennivalót, s ő, miközben evett, figyelte, hogy a többiek hogy játszanak. Most csodálkozott rá először, hogy milyen érzelmeket vált ki a játék a társaiból. Yzzad egy vékony hangú yattal játszott, akit Yzatrillának neveztek, de hamar ki is kapott. Csüggedten jött el a táblától, s bánatában lefeküdt a hálófülkéjébe pihenni.

Egy másik yatt, név szerint Yzeres Yzmúnnal játszott. Az utóbbin nem látszottak érzelmek. Az egész játékot hidegvérrel, s precíz lépésekkel játszotta végig. Yama egy pillanatra úgy érezte, hogy Yzmún sokkal alkalmasabb lenne nagyfőnöknek, mint ő. Neki biztosan sikerült volna megütni a tanítót! Valahogy nem tudott haragudni erre a kötekedő gyerekre. Yzeres, Yzmún ellenfele viszont állandóan bosszankodott és idegeskedett. Végül hamarabb kikapott, mint az előbb Yzzad.

Vajon Yzmúnnak sikerült volna megütni a tanítót?

Ezek a gondolatok a következő napokban olyannyira Yamára telepedtek, hogy egyre kitartóbban vett részt Yzerat edzésein. Most már nemcsak harcművészeteket tanult, hanem Yzerat erősítő, lazító és állóképesség fejlesztő gyakorlatokat végeztetett vele. Nem csoda, hogy a végére már annyira elfáradt, hogy alig volt kedve a játékhoz.

A Manók Birodalma játékban több győzelem után Yama végül mégis kénytelen volt összemérni a tudását barátaival. Először Yzzad kapott ki tőle, akinek még senkit sem sikerült legyőznie, majd Yzaura is sorra került. A tündérek győzelmet arattak az emberek fölött. Ezután egy kellemetlenebb meccsen volt a sor. Yzbuttal

kellett játszania. Yzmún is az asztal mellett állt, miközben játszottak, de Yzatul, Yzaura és Yzzad sem akart kimaradni ebből a meccsből. Nem illett hangosan biztatni a résztvevőket, de Yama barátai alig-alig bírták ki anélkül, hogy megdobálják jó tanácsokkal társukat. Yzbut nehéz csoportot választott, hiszen a trollokkal volt, amik ugyan nagyon erősek voltak, de nehéz volt kitenni a bábukat a táblára. Yamának csak úgy sikerült a tündérekkel levenni egy-egy ellenséget, hogy két, vagy három tündérral is támadott. Néha fel is kellett áldoznia saját bábúit, hogy megszabaduljon Yzbut kellemetlen lényeitől. A hőmoszatok már kezdtek halványulni, mikor végre sikerült bevennie Yzbut utolsó városát is. Yzmún arcán egy pillanatig csalódottság látszott, de hamar visszanyerte közönyét.

A másik fekete yatt dühösen vette tudomásul a vereséget, bár nem ez volt az első. Yamát azonban egyáltalán nem kedvelte (ez volt az egyik közös bennük Yzmúnnal), ezért nagyon szerette volna legyőzni.

Yamán egy idő után egyre jobban látszottak az edzések nyomai. A tél harmadik hetére már láthatóan megerősödött, s ezt barátai is észrevették. Kénytelen volt hát részletesebben beszámolni az edzéseiről. Éppen ebéd után voltak, s ilyenkor mindig volt egy kis idejük a társalgásra.

–Használtál már kétélű lándzsát? - kérdezte Yzatul.

–Még nem. Csak bottal gyakorlunk, de inkább csak pusztá kézzel. Mostanában az edzések nagy részét az erősítés és a szökdelés teszi ki. Yzerat mindenféle állványokat tesz ki, amiket át kell ugrálnom. Van olyan, ami egészen a mellkasomig ér. Azt csak nagy nehezen tudom átugrani. A fekvőtámaszoktól meg állandóan izomlázam volt eleinte.

–Nem is lehetett észrevenni, hogy olyan fáradt vagy – vigasztalta Yzaura.

–Persze, mert lefekvés előtt vannak az edzései - szögezte le Yzatul.

–Hát ezeket nem bírnám ki! – nyögte Yzzad.

–Most már nem olyan nehéz. Yzerat azonban olyan ügyes, hogy még mindig nem sikerült egyszer sem megütnöm. Azt mondta, hogy amint sikerül, megengedi, hogy elmenjek Yarakurt edzéseire.

–Állítólag hamarosan mi is sorra kerülünk. – mondta Yzatul.

–Az szörnyű lesz! - sóhajtott a pocakos yatt.

–Én félek tőle - mondta Yzaura.

–Yzerat szerint rendes, de szigorú – válaszolta Yama.

–Hamarosan véget ér a bajnokság. – mondta Yzatul. – Nekem még vissza van a meccsem veled és Yzmúnnal. Még csak kétszer kaptam ki! Holnap játszunk le a meccset!

–Jobb is ha túlesünk rajta. Én még egyszer sem kaptam ki, de Yzmún sem! Mi ketten állunk a legjobban - mondta a zöldhajú fiú, de hangjában nem volt semmi kérkedés. Nem akarta megbántani a barátját.

–Jó nektek! – csatlakozott a témához Yzzad. – Én ebben a játékban tehetségtelen vagyok. Eddig mindenki legyőzött, s már csak Yzkettel kell játszanom. Holnap ezen is túlesek.

–Ne aggaszd magad! Mi viszont korántsem tudunk annyit a konyhaművészetről, mint te.

–Én sem állok túl jól – mondta Yzaura. – Négy győzelem és nyolc vereség. Még két meccsem van. Yzmún olyan gyorsan kivert, hogy alig győztem odafigyelni. Yzbuttal holnap fogok játszani, de lehet, hogy még halogatom egy kicsit ezt a meccset.

–Én és Yama is legyőztük! – mondta erre Yzatul. – Neked sem lehetetlen. Már öten megverték rajtunk kívül. Nem olyan okos, mint ahogy mutatja. Csak arra lehet “büszke”, hogy Yzmún a barátja.

Ekkor Yszap lépett a terembe. Most, hogy Yzerat állandóan Yamával foglalkozott, ő volt kénytelen mindenhova kísérni a feketéket. Néha látszott rajta, hogy bosszantja a dolog, de nem tehetett semmit.

–Indulnunk kell! Ma a gombatelepeket látogatjuk meg.

–Remélem kóstolót is kapunk! – örvendezett Yzzad.

–Inkább kipróbáljuk a trágyalapátolást! – vágta rá vigyorogva Yzatul.

–Este találkozunk! - búcsúzott el tőlük Yama.

Már jócskán az edzés végénél jártak, s Yama már nagyon elfáradt, mikor Yzerat leültette:

–Félsz Yzmúnnal megküzdeni?

–Tartok tőle! – válaszolta a fiú.

–Mi az amitől tartasz? A vereségtől, a szégyentől, vagy attól, hogy nem vagy elég jó ahhoz, hogy nagyfőnök legyél?

–Mindháromtól. – válaszolta a fiú egy rövid gondolkodás után.

–Akkor Yzmún már le is győzött! Egy ilyen játékban csak vesztes lehetsz! Ha győzni akarsz győzd le magad! Ha legyőzöd a vereségtől való félelmedet, akkor te győztél! Ha nem, akkor Yzmún! Ő nem fél tőled és ez nagy előny a számára.

Yama egyedül ment vissza a Tan ösvényre. Lassan tette meg ezt a rövid utat, hogy át tudja gondolni amit Yzerat mondott. Úgy döntött, hogy szembenéz a félelemmel, de a “desszertet a végére hagyja”. Most már tudta, mit jelent ez a szó. Elképzelte a vereséget, s azt, hogy mivel jár. A barátai sajnálni fogják, Yzbut megvető tekintettel fogja végigmérni, s Yzmún önelégült vigyorral fogja konstatálni, hogy legyőzött egy nagyfőnököt. Ezzel nézzen hát szembe? Hogyan viselkedjen egy ilyen helyzetben? Legyen szomorú, vagy büszkén húzza ki magát, mint aki nem is veszített? Nem tudta beleélni magát a helyzetbe. Mindenképpen vesztesnek érezte magát. Győznie kell, ha török, ha szakad! Még, ha Yzerat azt mondta, hogy akkor is lehet vesztes. Ezek olyan bonyolult felnőtt dolgok! Ha fél akkor fél! Ő ilyen és kész.

A barátjával, Yzatullal hosszúnak ígérkező meccset játszottak. Mindketten védekező stratégiát folytattak, s így egyik sem tudott a másik fölé kerekedni. Valójában nem is akartak. Mikor Yszap megérkezett, hogy ágyba parancsolja őket, még mindig játszottak. Yama állt elő a meglepő ötlettel:

–Egyezzünk meg döntetlenben!

Erre Yzatulnak is megcsillant a szeme:

–Igazad van! Akár reggelig is itt ülhetünk a tábla mellett. Már olyan fejlettek a városaim, hogy nincs több fejlesztési lehetőség. Támadnom viszont öngyilkosság lenne, mert te is teljesen felfejlesztetted a csapataidat.

Miután így megegyeztek a győzelemben, elégedetten tértek nyugovóra. Mindketten örültek, hogy így alakult, s ez barátságukat is megerősítette. Másnap Yzatulnak Yzmúnnal kellett játszania. Már most erre a meccsre koncentrált.

Yzmún fölényesen foglalt helyet Yzatullal szemben. Yama még nem érkezett meg az edzéséről, de Yzzad és Yzaura nagy izgalommal figyelte a játékot. Eleinte úgy tűnt, hogy a manók jobban és gyorsabban fejlődnek és erősödik a városuk, de Yzmún még

időben felerősítette a sárkányait, s a túlerővel szemben Yzatul nem tudott mit kezdeni. Mikor a meccsnek már az utolsó lépései játszódtak, akkor érkezett meg Yama. Csöndben állt be a csüggedt Yzzad és Yzaura közé. Yzatul reménytelen pillantást vetett rá, s megcsóválta a fejét, jelezvén, hogy nem bírta el a másikkal. Yzmún pár perc múlva le is vette az utolsó bábuját. Arcára kiült az a fölényes mosoly, amit Yama oly sokszor elképzelt, mikor a vereségre gondolt. Yzbut gratulált a barátjának, s megvetően nézte végig őket. Yama Yzatult figyelte. A fekete yatt letörten kullogott a helyére. Yzaura vigasztalta ugyan, de mit sem ért vele. Yama leült a hálófülkéjébe, s gondolkodott. Eleinte igen gondterhelt képet vágott, aztán egyszer csak mosoly ült ki az arcára. Rájött végre! Ő már semmiképpen nem lehet vesztes!

Yzerat nem tért vissza többet a témára. Közeledtek a tél negyedik hetének a végéhez. Odakint erős fagyok tombolhattak, mert a víz már nagyon hideg volt. Elérkezett a döntő meccs ideje, s ezt már nem lehetett tovább halogatni. A bõruszon felírt eredmények alapján Yama és Yzmún között fog eldőlni a verseny. Yamának a döntetlen miatt egy ponttal kevesebb volt az eddigi eredménye, mint ellenfelének.

Tizenhárom néma yatt figyelte a játékot, s tizennegyediknek Yzerat is csatlakozott a nézőkhöz. A jobb láthatóság kedvéért két lépés távolságra kellett lenniük a játékosoktól. Yzaura nagyon ideges volt, s nem is bírta sokáig nézni a meccset. A tündérek felsorakoztak a sárkányok ellen. Yama szokatlanul viselkedett. Olyan derús nyugalommal játszott, hogy ez még Yzmúnra is furcsa hatást gyakorolt. A feketén először látszottak az idegesség jelei. Sokszor indokolatlanul sokáig gondolkodott a következő lépéseken, míg Yama csak akkor gondolkodott el hosszabban, ha valóban nehéz helyzetben volt.

A sárkányok lassan így is teret nyertek a tündérek seregei fölött. Yama egyre jobban visszaszorult a városaiba, s mikor Yzatul elfoglalta az első tündérvárost Yama derús nyugalommal vette tudomásul. Yzmún idegessége fokozatosan eltűnt, s helyét ismét a fölényes nyugalom vette át. Nem telt bele sok idő, mikor Yama seregei végleg vesztek. Yzmún büszkén állt fel, s győzelemittasan

nézett körül a társaságon. Yzbut büszkén állt mellette, mintha csak ő érte volna el a győzelmet. Yama megszólalt:

–Köszönöm a meccset. Nagyon jól játszol! Igazán élvezetes játszma volt. Sokat lehetett tanulni belőle.

Yzmún megsemmisítő pillantást vetett Yamára, mintha azt hallotta volna, hogy ez a győzelem nem ért sokat. Azt remélte, hogy Yama magába roskad, de nem ez történt. A fiú nyugalma elhalványította Yzmún dicsőségének fényét, de a győzelem értékéből mit sem vont le. A többiek tovább ünnepezték a feketét, aki jutalmul átvehetett Yzerattól egy saját Manók Birodalma játékot.

–Ezen gyakorolhatsz a kiképzők közti versenyre – mondta a tanító, majd Yamához ment, aki egyáltalán nem látszott letörtnek. Barátai eleinte nem találták a megfelelő szavakat, s a viselkedése láttán nem tudták, hogy sajnálkozzanak-e, vagy ne. Végül is Yzatul gratulált neki a második helyhez, s Yzzad is csatlakozott hozzá. Yzaurát még Yamának kellett megvigasztalnia a vereség miatt.

–A valódi győztesnek is hadd gratuláljak! – mondta Yzerat halkán a barátok nagy ámulatára. – Sikerült legyőznöd magad, s ez a legnagyobb győzelem. Még Yzmúnt is majdnem meglepted ezzel – aztán magára hagyta őket a hálólhelyen. Yszapnak csak nagy sokára sikerült lecsendesíteni a társaságot.

Yama örömmel feküdt le. Úgy érezte valóban győzött, s hogy többet kellene Yzmúnnal játszania, mert tőle tanulhat a legtöbbet. Érezte már, hogy nem szégyen a vereség, ha elismeri a másik győzelmét, s hajlandó akár tanulni is tőle. Kicsit sajnálta ugyan azt a készletet, amit a fekete nyert, de egyszer talán majd neki is lesz ilyen játéka.

Nagyon kevés olyan dolog volt a yattoknál, amit a sajátjuknak mondhattak volna. A harcosoknak voltak ugyan saját fegyvereik, de haláluk után mások kapták meg azt. Az edények, evőeszközök egy darabig ugyan náluk voltak, de mindig visszakerültek a közösbe. Talán egy-két emléktárgy volt az, amit magukkal vittek, bárhol laktak is, ezt a többiek tabuként tisztelték, s távol tartották magukat tőle. Yzmún társasjátéka is ilyen volt. Most nála lesz ugyan egy darabig, de egy idő után újra visszakerül a többi yatthoz. A fémötvözet, amiből készült jóval időállóbb volt, mint ötven, vagy akár száz év.

Yzerat másnap leültette Yamát az edzés előtt, s meglepő dolgot mondott neki:

–Tudod, hogy tegnap benned volt a győzelem? Neked kellett volna a kiképzők közti bajnokságra győztesként menni, nem Yzmúnnak. Nagyon jól átgondoltad amit mondtam, s mintaszerűen vitted végbe. Egy plusz azonban hiányzott belőled! Nem akartál győzni. – s az akartál-t erősen kihangsúlyozta. – Csak egy kicsit rá kellett volna tenned az akaratodat, s akkor sikerült volna győznöd. Az akarat nem egyenlő egy érzellemmel! Az akarat cselekvésben nyilvánul meg. Tudatos és előre megfontolt dolog. Ha legközelebb játszol a fekete yattal, akkor akarj is győzni! Arra kell csak ügyelned, hogy az akaratod ne alakuljon át érzelmmé.

Ezután becsukta a szemét és meditált. Gyakran tette ezt, miközben Yama edzett. A fiú követte a példáját, s megpróbálta a két szót külön értelmezni, de nem sikerült az akaratot az érzelemtől szétválasztania.

A fásasztó erősítés után ismét harcművészetet gyakoroltak. Yzerat könnyedén tért ki Yama elől. Yama a négy heti edzés után egyre nagyobb gyakorlattal vette át a mestere ritmusát, s egyre ügyesebben próbálkozott az ütésekkel. Kiüresítette magát, s csak a mozgásra figyelt. Érezte a tanítót, s a tárgyakat a közelében. És ekkor mintha valamilyen belső erő tört volna fel benne, villámgyors mozdulatot tett, ami elől Yzerat nem tudott kitérni. Yama keze a tanító hasának csapódott.

Bár az ütés a mesterének meg sem kottyant, hiszen nem volt benne túl nagy erő, mégis most először sikerült megütnie. A tanító örömmel állt meg.

–Megtörtént az első áttörés! Kezdesz jó harcos lenni hat éves létedre. Ahhoz azonban, hogy ezt az állapotot tartóssá tudjuk tenni, még sokat kell próbálkoznod. Folytassuk hát!

És Yzeratnak igaza lett. Aznap már nem tudott úgy koncentrálni, s többször nem találta el tanítóját. Mégis nagy öröm volt ez a számára. Úgy érezte tett valami igazán fontos és nagy lépést.

VI. fejezet A NAGY FÜRDŐ

A tél lassan a közepe felé járt. Yama és Yzmún többször is játszottak egymással, bár a fekete számára ez inkább kényszer volt, s nem értette, hogy miért kell neki egy nála “butábbal” játszania. Azt azonban be kellett látnia, hogy Yzerat kiképzőjében Yama a legjobb ellenfél. Már csak hat hét volt vissza a kiképzők közti bajnokságig. A döntőbe Yzmún és Yama is bejutott, s ez még jobban megindokolta, hogy miért kell egymással minél többet játszaniuk. Yama többször is próbálta az érzelmeit és akaratát elválasztva győzelemre vinni a dolgot, s valójában már nem is Yzmún ellen küzdött, hanem magát akarta végre igazán legyőzni. Negyedszer játszott már a feketével, mikor végre megtörtént az áttörés. A tündérek visszaszorították a sárkányokat a barlangjaikba, s lassan a “sok lúd disznót győz” elve alapján legyőzték az ellenséget. Yzmún megsemmisülten ült az asztalnál, s nem akarta elhinni, amit lát. Életében először kapott ki, legalábbis, amióta teljesen megtanulta a játékszabályokat. Fölényes magatartása egy szemvillanás alatt eltűnt, s elismerően nézett Yamára:

–Most rám került a sor, hogy gratuláljak! Nem gondoltam, hogy valaha is le fogsz győzni, de úgy látszik, tévedtem. Máskor is örömmel játszom veled. Jó ellenfél vagy, bár ezt nehéz elismernem. Győzni akarok a bajnokságon!

Yamát nagy örömmel töltötték el ezek a szavak. Érezte, a kettejük viszonyát ez az alkalom gyökeresen megváltoztatta, s azt is érezte, hogy Yzmún most először igazán győzött. Legyőzte önmagát. Barátai dicséretét szelíden háritotta el magától:

–Ne feledjétek, hogy négy játszmából csak egyet nyertem meg! Ettől még nem bízhatom el magam!

–Biztos vagyok benne, hogy a kiképzők közti bajnokságon te nyersz! – mondta Yzatul.

–Ha a győzelemre figyelek, nem látom az odavezető utat! – idézte Yzeratot Yama. – S ha az utat nem figyelem, nem jutok el a célba sem!

–Úgy beszélsz, mint a felnőttek! – vetette a szemére Yzaura.

–Hát ezt tényleg nem én találtam ki, de lássátok be, hogy van benne igazság!

A tél közepét különleges módon ünnepelték meg a yattok. Az egyes kiképzők sorban egymás után ellátogattak a Nagy Fürdőbe. Bár a tanító nem szólt előre, egyszer mégis érkezett ez a különleges nap. Yzerat nagy örömmel hirdette ki:

–Biztosan hallottatok már a vízi utakról és a Nagy Fürdőről. Ma mindkettőt ki fogjuk próbálni! Gyertek velem!

Ezzel Yzerat elindult a kijárat felé, a társaság nagy ujjongása közepette. Yziri alig bírta magával, s a tanítónak a fülénél fogva kellett visszaráncigálnia, hogy ne szaladjon előre, hiszen úgysem tudja, hogy merre kell menni. A többiekre is rá kellett szólni, hogy ne zsi bongjanak olyan hangosan. Yzmún látszólag közömbös arckifejezéssel vette tudomásul a dolgot, bár még neki is máshogy csillogott a szeme. A Tan ösvényről kiérve balra fordultak. Arrafelé indultak el, amerre a keltető volt, de nem fordultak le balra az elágazásnál, ami a gondozóhoz vezetett, hanem tovább mentek az úton. A nap második ívében¹³ jártak, amennyire a hőmogatok fényében meg lehetett állapítani. Az Északi főjáratban most is nagy forgalom volt. Vakondmalacok, dolgozók és harcosok csapatai masíroztak mindenfelé. Egyszer egy egész osztag harcost láttak, akik sietős léptekben haladtak északra. Valószínűleg valamilyen komolyabb manótámadás volt kinézőben. Idelent, azonban mit sem lehetett érezni mindebből. Ha nem tudták volna, hogy fent háború dúl, azt gondolták volna, hogy minden a legnagyobb rendben van.

Nemsokára befordultak jobbra, egy szűkebb járatba. Ez a járat látszólag zsákutcában ért véget. A barlang végében egy vájat volt, melyben víz folyt valahonnan, s hogy hova haladt tovább, azt nem lehetett tudni.

- Ez egy vízesésűzda. – szögezte le Yzerat. Már többször volt róla szó, amikor a yattok közlekedését említettük. Ez a csűzda közvetlenül a Nagy Fürdő mellett ér véget, s onnan fölfelé gözliftten lehet feljutni. Nem kell félnetek a sebességtől, hiszen a belseje teljesen sima, s a végén langyos, derékig érő vízbe fogtok érkezni. Odalént mindenki várjon meg, s persze ugorjon el az útból, nehogy valaki nekicsusszanjon! Több helyen is lesz majd nyitott beszállójárat, de ti csűzszakok a csűzda végéig! Ki lesz az első?

¹³ Emberi számítás szerint 8 óra és 10 óra között.

Természetesen Yziri jelentkezett elsőnek. Yzaura pedig hátul maradt, mert meg volt rémülve, hogy neki itt le kell csúsznia. Félelmüket azonban hamar legyőzte a kíváncsiság. A víz hideg volt, de nem volt hidegebb a megszokott fürdővíznél. Amíg odakint tél volt, addig a vizek is elég hidegek voltak. Még az edzett yattok is fáztak ebben a vízben, de tudták, hogy a Nagy Fürdő vize meleg, s ez megvigasztalta őket.

Yama Yziri után másodiknak indult el. Sötét alagúton csúszott egészen sokáig. Kétszer suhant el egy-egy világosabb barlangjárát mellett, de olyannyira begyorsult, hogy még, ha akart volna sem tudott volna kiszállni a csúszdából. Egyszer csak kitérült előtte a tér és egy nagy barlangban találta magát, amint röpiül kifelé. Egyenesen a tátott szájjal bámészkodó Yziri felé.

–Vigyázz az útból! – kiáltotta Yama, de még így is sikerült kidöntenie a feketét az egyensúlyából. Mindketten elfeküdtek a vízben, ami itt már érezhetően langyos volt. Yama gyorsan arrébb húzta a társát, nehogy a nyomukban haladó Yzatul őket is feldöntse. Csak ezután volt ideje körülnézni. Egy csodálatosan fényes barlangban voltak. Egy kis medencében álltak a barlang oldalában. Átlátszó kristályokból levő oszlopok magasodtak fölélük, egészen a barlang tetejéig. Ezek a kristályok olyannyira felerősítették a hőmoszatok fényét, hogy szinte vakító volt itt a világosság a barlang többi részéhez képest. Nagyon sok yatt volt itt, de a tömeg mégsem volt zavaró, mert a barlang többi részét egy hatalmas, sekély tó foglalta el, s a nagy helyen a tömeg is kisebbnek tűnt. Valahonnan a távolból víz zuhogása hallatszott. A langyos folyadék elhagyta a barlangnak ezt a részét, hogy egy alacsonyabban levő barlangban folytathassa az útját, míg ki nem bukkant valahol a Wonk hegység lábánál, táplálva a Sibukkó folyót.

Yattok ezrei lehettek itt. Ezen a helyen töltötték el azt a kevés szabad idejüket, ami volt, s az információk is itt cseréltek gazdát. Főleg dolgozók voltak mindenhol. Harcost ritkán lehetett látni, még kevésbé feketét. Yamát pedig egyenesen megbámulták azok, akiknek a közelébe került. Nagyfőnökkel ritkán találkozhattak. Az egész Wonk hegységben csak két nagyfőnök volt.

Hamarosan a többiek is megérkeztek. Mindenki hasalt, csúszott a sekély vízben. Yzaura nagy sikítással landolt, s még a messzebb állók is idenéztek a kiáltására. Csak Yzerat érkezett a két lábára.

–Hát ez óriási volt! – szögezte le Yzatul.

–Nézz körül! A java még csak most jön! - válaszolt Yama.

–Egyelőre maradjatok körülöttem! – szolt rájuk a tanító, majd elindultak a tó belseje felé, hogy helyet adjanak a mögöttük érkezőknek.

A barlang mélye felé haladva aztán szemük elé tárult, amit a yatt kőszobrászokról eddig csak hallottak. Műveik olyan alakzatokat vettek fel, mintha csak óriások keze csavargatta volna el a kőzetet, mint egy lágy gyurmát. Több helyen magasodtak olyan vízcsúszdák, melyek spirál alakban folytak körül egy-egy nagyobb cseppkőnek tűnő képződményt. Egy helyen lényeket ábrázoló szobrok álltak, melyek jóval nagyobbak voltak, mint akikről megformázták őket. Yzerat bemutatta őket, jóllehet a Manók Birodalma játékból a legtöbbet már ismerték: egy yatt nagyfőnök szobra után hegyi tündér magasodott, s mellette, hogy jól össze lehessen hasonlítani őket, egy karcsúbb és alacsonyabb erdei tündér állt, amint kifeszítette íját. Utána a manók különböző fajtái voltak kőbe faragva, mintha csak meg akartak volna szólalni. Harcos manó, erdei manó, mezei manó, tűzmanó, utánuk a törpe és az ember, majd a krekk, mogub, brard és a madár forma hiir.

A legfélelmetesebb a titán és a sárkány volt. Ezek Yzerat szerint Délvidék legnagyobb teremtményei. Szobruk olyan nagy volt, hogy a fejükkel a barlang tetejét támasztották. Yziri fürgén meg is lovagolta az óriás egyik lábujját, de Yzerat leparancsolta onnan.

Tovább mentek a fürdőben, míg végre találtak egy olyan részt, ahol csak pár száz dolgozó volt. Itt ütöttek tanyát, s Yzerat a lelükre kötötte, hogy ne menjenek messze. Nem kellett féltenie őket a víztől, hiszen a gondozóban már mindannyian megtanultak úszni, s a víz sehol nem volt olyan mély, hogy egy felnőtt yattnak ne ért volna le a lába. Megbeszélést, hogy itt találkoznak, amikor a hőmoszatok fénye felerősödik, s jelzi az ebédidőt.

Kis csoportokra oszlottak hát, s Yama, Yzatul, Yzzad és Yzaura egy csoportba verődtek. Együtt indultak egy jó helyet keresni.

–Egész nap el tudnék lubickolni itt – szögezte le testes fekete társuk.

–Csodálatos hely! – erősítette meg Yzatul.

–Milyen rossz azoknak, akik lent dolgoznak, s sosem jöhetnek ide föl! - mondta Yzaura

–A törvényszegőkre gondolsz? – kérdezte Yzzad.

–Igen. Yzerat azt mondta, hogy büntetésül a legnehezebb munkákat végeztetik velük, s nem is jöhetnek a barlangnak a legnagyobb részébe. Pihenő és szórakozóhelyekre meg végképp nem.

–Szörnyű lehet! Vajon mi vihette rá őket, hogy megszegjék a szabályokat? – csóválta a fejét Yzaura.

–Nem lennék képes szabályt szegni azért, hogy le kelljem mondanom erről. Ha nagy leszek, biztosan sokszor lejövök ide! – mondta Yzzad.

–A mester azt mondta, hogy kevés fekete van a törvénszegők között. Tudod, hogy a feketéket inkább teljesíthetetlen feladatokra küldik – folytatta Yama.

–Mint mondjuk egy sárkány megölése? – hümmögte Yzatul.

–Milyen sárkány? – rökönyödött meg Yzzad.

–A játszótéren rebesgettek valamit a dolgozók arról, hogy sárkányok is élnek a Wonk egyik részén. Azokkal még a harcosok sem bírnak – mesélte Yama.

–Érdemes lenne utánajárni, hogy igaz-e – szögezte le nagy bölcsen Yzzad. –De nem most! Most inkább élvezzük ezt a fürdőzést.

Ekkor, mintha csak a semmiből bukkant volna elő, Yzmok tanítómester bukkant fel a víz alól. Mindannyian hátra hőköltek ijedtükben, s ettől a tanítómester akaratlanul is elmosolyodott.

–Sárkányok? Vannak azoknál sokkal szörnyűbbek is. Például a varázslók! Egy közönséges yattot csak a trinit védheti meg tőlük!

–Mi az a trinit? – buggyant ki a kérdés Yamából. – Már sokszor hallottunk róla, de miért olyan különleges?

–A trinit olyan mint mi! – s ezzel a fekete yattokra célzott. - Ellenáll minden varázslatnak. Mágiával nem alakítható, nem mozgatható, nem olvasható. Minden varázsló és mágus réme.

–Hát ez nagyon jó. Akkor ezzel le lehetne győzni a gonosz mágusokat? – lelkesedett Yzzad.

–Azért nem ilyen egyszerű a dolog! Yzeratnak jobban oda kell figyelnie a kiképzésekre. Még rengeteg dolgot nem tudtok! Most mennem kell. Még találkozunk! –Ezután minden csettintés nélkül lemerült a víz alá, s tovább úszott. Nem tudták a szemükkel követni. Valahol igen messze bukkanhatott fel, mert többet nem látták.

–A frászt hozza rám ez az alak – nyögte ki Yzatul.

–Hát van stílusa a megjelenéshez, az biztos. Szerencsére már régen nem láttuk. Meg aztán jó a füle is. Vigyáznunk kell, hogy miről

beszélünk, mert bármikor előbukkanhat! – fenyegetőzött Yama, de a biztonság kedvéért lehalkította a hangját.

–Hogyan kerülhetett ide ilyen hirtelen? – kérdezte Yzzad.

–Ha Yzmokra gondolsz, akkor a víz alatt, attól pedig ne tarts, hogy a barlangnak ezen a részén sárkányok lehetnek. Esetleg gonosz varázslók, de sárkányok semmiképp – mondta Yzatul

Ha fekete színe engedte volna, Yzzad most biztosan elsápad, de inkább csak kijebb csúszott a vízpart felé. A szobrok felé nézett, ahol a hatalmas sárkány is magasodott.

–És ha mégis?

–Ugyan már! A harcosok úgyis megvédenek...

Ekkor egy sötét árny úszott el mellettük, s nagy hörgéssel ugrott elő a vízből. Yama védelmezően társai elé állt, Yzaurát pedig az ájulás környékezte. Yzzad megmerevedett a félelemtől. Csak Yzatul maradt nyugodt, mert ő már előbb észrevette a jövevényt. Yziri akarta megijeszteni őket, s lássuk be, hogy ez sikerült is neki. Nagy elégedettséggel nézett végig a társaságon, de mielőtt még leszidhatták volna, lebukott a víz alá, s ismét eltűnt.

Miután ismét megnyugodtak, Yama más témára terelte a szót: - Milyen érdekes, hogy van akire hat a varázslat és van, akire nem. Vajon miért lehet ez?

–Olyan lehet ez, mint az átkok, amikről Yzbut tartott előadást pár napja. Mi fordítva vagyunk megátkozva – mondta Yzatul.

–Yzerat azt mondta, hogy az átkokat ki lehet védeni, de ő nem taníthatja meg, hogy hogyan – folytatta Yzzad.

–Lehet, hogy ehhez is arra a titokzatos hatalomra van szükség, amiről már beszélt. Végül is az átok is egy varázslat! – mondta Yama.

–De még milyen gonosz! – vágta rá Yzatul. – A helyedben nagyobb biztonságban érezném magam, ha védve lennék.

–Fessem magam feketére? – kérdezte a fehér yatt, majd nevettek egyet. – Úszni támadt kedvem! Nem jöttök? – s válasza sem várva lebukott a víz alá. Csak méterekkel odébb bukkant fel újra, hogy a hátára forduljon, s lebegessen egy kicsit a vízben. Szemével a barlang mennyezetét bámulta. Fénylően sziporkáztak a hőmoszatok. Vajon hogyan tudják a gondozók táplálni őket olyan magasban? Erről persze azonnal eszébe jutott, hogy milyen éhes, s hogy úgy beszélték meg, hogy ilyenkor fognak gyülekezni.

Már majdnem mindenki ott volt a megbeszélthelyen, csak Yzirit nem látták sehol. Mint kiderült mindenkivel próbálkozott, csak Yzmúnnal nem volt szerencséje, sőt a társa még őt ijesztette meg. Yzerat nem várt rá sokáig. Mindenki tudta, hogy a fekete kését az jelenti, hogy nem kap ebédet. A tanítóval együtt tizenöten indultak el az étkező felé.

A Nagy Fürdő oldalában egy kisebb, de tágas barlang volt vágva, mely korántsem volt olyan magas, mint a fürdő természetesen kialakult barlangja. A teremben rengeteg asztal volt, melynek java részét már elfoglalták az itt pihenő dolgozók. A terem oldalában volt egy hosszabb asztal, ahol az ebédet bórústyányérokra téve tették ki a dolgozók. A választék nem volt túlságosan bőséges. Gombakenyér, gombamártás, friss gombakarikák és moszatsaláta volt a tálalón. Mindenki választhatott magának kedvére valót, s egy helyre telepedtek le. Az ebéd végeztével aztán visszavitték a börtalakat a tálalóhoz, ahol a dolgozók nyomtalanul eltűntették.

A délutáni program ismét szabad volt, s miközben a többiekkel beszélgettek, kiderült, hogy egy csomó dolgot még nem fedeztek fel. Nem voltak a különféle vízcsúszdákon és a bugyorgónál sem. Egy helyen pedig a bátrabbak lecsúszhattak a vízesésnél is. Yamáék sem kérték magukat sokáig, s a többiek tanácsai alapján megkeresték ezeket a szórakozóhelyeket. A vízcsúszda egy olyan helyre épült, ahova a magasból egy vízfolyás érkezett. Itt emelkedett egy csigavonal alakú torony, melynek tetejéhez, azaz a csúszda kezdő pontjához csak kötélletrán és egy függőhídon lehetett eljutni. Itt szinte kizárólag fiatal yattok voltak. Az idősebbek már nem fárasztották magukat azzal, hogy imbolygó mutatványokat produkáljanak a levegőben, több, mint tíz méterre a sekély víztől. Baleset azonban sosem történt. Yzaura és Yzzad eleinte kérték magukat, de bennük is győzött a kíváncsiság. Így végül felmászta a kötélen, majd a kicsit kilengő függőhídon átlavíroztak a torony tetejéig. A magasból a fürdőhöz képest hideg víz csorgott alá, kis sugárban, egy repedésből. Most vették csak észre, hogy a csúszda nem mészkőből, hanem egy ellenállóbb kőzetből volt készítve, s több darabból összeállítva.

Olyan jó szórakozás volt lecsúszni a csigán, majd a végén belecsobbanni a derékig érő vízbe, hogy négyszer is lecsúsztak rajta, míg el nem fáradtak a sok kötélmászástól.

–Hát ez felér egy edzéssel Yzeratnál! – mondta Yama, miután fejfel lefelé kiröpült Yzatul mellé, s sikerült újra feltápaszkodnia.

–Én már nem vagyok képes többször felmászni. – nyögte fáradtan a fekete. –Yzzad és Yzaura nem is jöttek már fel. Nekik kettő csúszás is elég volt.

–Keressük meg a bugyorgót! Talán az nem ilyen fárasztó. – mondta a fehér fiú.

Társai örömmel követték. A barlangnak azon a részén volt található a hőforrás, mely a legtávolabb volt a zuhatagtól. Itt igen meleg volt a víz, de még elviselhető. A föld alól bugyborékok és vízsugarak törtek elő. A levegőt enyhe záptojásszag töltötte be. Főleg idős dolgozók voltak itt, akik most félrehúzódtak a feketék érkezésekor. Ezt a meleg vizet a gyerekek nem is sokáig élvezték. Hamar ráuntak a bőrüket bizsergető buborékokra. Úgy döntöttek, hogy inkább a vízesést keresik meg.

A vízesés éppen az ellenkező oldalon volt, s jó időbe telt, míg átvergődtek magukat a yattok tömegén a barlang másik felére. Félelmetes volt, ahogy itt lezúdult a víz, s a tíz méter mély szakadék után a zuhatag dübörögve érkezett a lent elterülő mélyebb tóba. Több ugróhely is ki volt alakítva. A tótól egészen a fürdő szintjéig, szinte minden méteren próbára tehatték a yattok a bátorságukat.

–Nekem a legalacsonyabb bőven elég lesz! – szögezte le Yzaura, amint lefelé haladtak a zuhatag melletti lépcsőn.

–Azt hiszem én meg sem próbálom! – fújtatott Yzzad. – Már most olyan fáradt vagyok, hogy aludni tudnék!

–Én talán leugranék a másodikról, vagy a harmadikról, de most elég lesz az első is. – mondta Yzatul.

–Én is a fokozatosság híve vagyok! – csatlakozott hozzá Yama. Ekkor figyeltek fel egy fekete yatra, aki a negyedik sziklapárkányról ugrott a mélybe. Yziri volt. Egyedül szórakozott, de jól érezte magát. Kitűnően úszott, s nem félt a vízbeeséstől. Láthatóan az sem zavarta, hogy nem jutott neki ebéd. Pedig ez azt jelentette, hogy csak másnap reggel kap újra enni.

A zuhanás a bátorságnak jó próbája volt. A yattok erős, pikkelyes bőre jól bírta az ütődést, így nagyobb magasságból is képesek voltak leugrani. Míg a négy barát az első szikláról próbálkozott, láttak olyan harcost, aki a nyolcadik szirtről vetette magát a mélybe. Összesen

négy harcost láttak eddig a fürdőben, s mindegyik itt volt a zuhatagnál. Úgy látszik ez nekik való erőpróba volt.

A hőmoszatok azonban kezdtek már halványodni, s a Nagy Fürdőben letelt az idejük. Yzerat összeszedte a csapatot. Még Yzirit is sikerült begyűjtenie.

–A visszaút sem lesz kevésbé élvezetes, mint az ideút. Gőzlifftel fogunk felmenni! – s ezzel megindult a barlang oldala felé, ahol a dolgozókból már egy kisebb sor alakult ki. A fal mellett egy fémből készült állvány volt, mely a barlang tetejéig ért, s ott egy üregben folytatódott felfelé. Egy idős yatt elkiáltotta magát, hogy *Második szint!* S erre több dolgozó előre furakodott a tömegben, s rászálltak egy kerek pajzsforma fémmre. Elhelyezkedtek a korongon levő ülésekben, melyből tíz volt a pajzson, s bekötötték magukat. Egy másik dolgozó meghúzott egy kart, s ekkor a pajzsot hatalmas erővel röpítette fel a lenről feltörő gőz. A pajzson ülők szinte belelapultak az ülésekbe, s egy pillantás múlva eltűntek a barlang tetején levő üregben. Nemsokára a pajzs üresen csúszott vissza a Nagy Fürdő aljára. A gőz forrását a dolgozók addig zárva tartották. Ekkor újabb tíz yatt szállt fel, ezúttal a hármasszintre.

Yzerat közölte, hogy ők a négyes szintre mennek, de mivel túl sokan voltak, csak két részletben fértek fel a korongra. A tanító elmagyarázta, hogy mit kell csinálniuk:

–Indulás előtt jól meg kell kapaszkodni, majd utána egy kellemetlen érzés nyom bele titeket a rugalmas ülésekbe. Ettől azonban ne féljete! Sokan kifejezetten azért jönnek ide, hogy a gőzliftet használhassák. Pár pillanat alatt elérítek a kívánt helyet, ahol a lift megáll, de gyorsan kell kiszállnotok, hogy ne kelljen sokáig várnia a következő csoportnak.

–Nem mehetnének inkább gyalog? - Aggodalmaskodott Yzaura.

–Több, mint egy órás lépcsőmászást spórolunk meg a gőzlifftel, s hidd el, hogy nem olyan kellemetlen, mint amilyennek látszik! - szögezte le Yzerat.

–Yama! Te segíts a többieknek, akik itt maradnak! Én elmegyek az első fordulóval, s a kiszállásnál segíték inkább. Yzmún gyere velem! Fent várlak titeket. Csak akkor szálljatok be, ha a negyedik szintre indulókat hívják!

Ezzel Yzerat előre is ment, mikor a dolgozó a negyedik szintre indulókat szólította. A dolgozók szó nélkül engedték őket előre. A

yatt etikett szerint a harcosok, majd a feketék előbbre valók voltak, s előre kellett őket engedni a dolgozóknak. Elsőnek Yziri, Yzbut és Yzmún álltak a gözlifthez, de a többiek is legyőzték félelmüket. Az első tíz hamarosan el is tűnt a barlang tetejének nyílásában. Pár perc telt csak el, mire a lift lassan visszaereszkedett a helyére.

Most az első szintre menők következtek, s csak a harmadik szint után jöhetett ismét a negyedik, úgy látszik legfelső szint. Most már csak öten maradtak. Yama, Yzzad, Yzaura, Yzen, a csendes, és Yzatrilla, akinek a legvékonyabb hangja volt az egész csoportból.

Késő volt már, amikor végre újra rájuk került a sor. A liften levő ülések kényelmesek voltak, s kissé be is süllyedtek alattuk, mikor beleültek. Magát a korongot négy sín tartotta állandóan vízszintesen, s be voltak kenve valamilyen jól csúszó anyaggal. Erősen meg kellett kapaszkodniuk, hogy véletlenül ki ne essenek majd, bár az ülések eleve úgy voltak elkészítve, hogy ha felfelé közlekedett a pajzs, akkor nem lehetett kiesni belőlük. Alig helyezkedtek el mindannyian, mikor hirtelen erős lökést éreztek, s a lift, mint egy rakéta, kilöködött. Egy villanás alatt eltűnt előlük a Nagy Fürdő fényessége, s a barlang sötét csendjében találták magukat. Yama belepréselődött az ülésbe. Torka egy pillanatra mintha a gyomrába csúszott volna, s az ájulás és a hányinger környékezte, ahogy a lökés felfelé repítette őket. Mikor a sebességük lassult, úgy el is múlt ez a kellemetlen érzés, s egész élvezetesnek tűnt az utazásnak ez a módja. A lift több barlangnyílás előtt is elsuhant, mire annyira lelassult, hogy megállt az egyik nyílás szintjénél. Apró fémkampók csattantak a helyükre, s a korong rögzült a helyén. Gyorsan kikászálódtak az ülésekből, s elhagyták a liftet. Yzerat egy fém fogantyú segítségével kioldotta a tartókampókat, majd a lift halkán kezdett visszacsúszni a Nagy Fürdő felé.

Yzzad láthatóan nem élvezte annyira az utazást. Miután megérkeztek, még pár percig rosszul volt, s csak egy kis szusszanás után indulhattak vissza a Tan ösvényre.

–Neked milyen volt? – kérdezte Yama Yzatult.

–Először nagyon kellemetlen, de azután még élveztem is. Olyan félelmetes volt az egész.

–Nekem is nagyon furcsa volt. De azt hiszem valóban jobb, mint egy órát kaptatni lépcsőkön fölfelé.

–Pedig az igazán harcosoknak és nagyfőnököknek való edzés! – vigyorodott el a fekete.

–Még jó, hogy a kékhajúak nem voltak ott.

–Yarakurt jól kézben tartja őket. Az első nap kivételével egyszer sem balhéztak a játszótéren. Pedig emlékszem, hogy a gondozóban mennyi gondot csináltak a dolgozóknak. Még Ydommal sem volt semmi gondom.

–Hát az biztos, hogy rájuk fért a kiképzés. Kíváncsi lennék, hogy mit csinál velük a kiképzőmester.

–Ne légy kíváncsi, mert hamar meg fogjuk tudni! Yzerat már utalt is rá, hogy nemsokára a harci edzéseink is elkezdődnek.

Eközben lassan haladtak hazafelé. Az Északi főútról visszakanyarodva fáradtan értek haza. Nem volt már idő, hogy kimenjenek valahova. Gyors vacsora után a kimerült társaság gyorsan megkereste az ágyakat.

VII. fejezet BAJNOKSÁG

Közeledtek a tél utolsó hetei, s a kiképzők közti bajnokság ideje is egyre közelebb került. Eközben Yzmok többször is megjelent köztük, de most nem Yamával foglalkozott, hanem Yzmúnnaal. A fekete yatt tudására figyelhettek fel, hiszen mindenben a legjobb volt a csoportban, s lássuk be, még Yamánál is jobb volt a memóriája és az észjárása. Yzmok, mint azt Yama Yzerattól megtudta, az övéhez hasonló különleges kiképzésben részesül.

Így Yzmún Yamához hasonlóan fáradt volt már a délutáni órák után. Mégis kénytelenek voltak újra és újra játszani egymással, de ezúttal Yzerat utasítására az összes lénycsoportot végig kellett próbálniuk. A tündérek bábúi messzebbre lőttek és gyorsabbak, az emberek bábúi jobban fejleszthetők, a brardok szívósabbak, a trollok erősebbek, s a manók szaporábbak voltak. Így váltakozó sikerrel, de újabb és újabb stratégiákat dolgoztak ki. Most már az is előfordult, hogy megbeszélték a követendő stratégiákat, sőt játék közben adtak tanácsot egymásnak.

Eközben Yzatul, Yzzad és Yzaura vagy külön partit játszottak, vagy néma figyelőként próbáltak tanulni a társaiktól. Yzmún viselkedése feléjük is közvetlenebb lett, bár kimért modora alig változott. Már csak egy heti felkészülés volt vissza, mikor Yzerat bekapcsolódott a játékba, s nagyon hasznos tanácsokat adott nekik. Ezekre az alkalmakra a többieket is elhívta, hogy a következő évben nekik is hasznukra váljon.

A két gyerek, - bár tudták, hogy egymás ellen is meg kell majd küzdeniük - egyre nagyobb összhangba került egymással, s szinte már egymás gondolatait is tudták.

Ekkor történt, hogy Yzerat az egyik edzés után leültette maga elé Yamát. A fehér fiú azt hitte, hogy megint a játékkal, vagy a harccal kapcsolatban kap majd jó tanácsokat, hiszen még mindig ritkán fordult elő, hogy sikerült megütnie a tanítót, még akkor is, ha nála bot volt, Yzeratnál pedig semmi. A tanító szavai azonban most nagyon meglepték:

–Sokáig titkoltuk előled, de lassan hét éves leszel, ezért eljött az idő, hogy megmondhatom: van egy különleges képesség, amit

varázserőnek nevezünk. Ez olyan nagy titok, amit egyelőre meg kell őrizned magadban.

–Hogy micsoda? – hebegte Yama, s ámulata láttán Yzerat elmosolyodott.

–Már biztosan nem emlékszel rá, mikor a gondozóban nagy rémületet keltett, hogy magától kinyílt az ajtó, vagy hogy valahonnan ennivaló került hozzád, pedig még járni sem tudtál. Sok ilyen lehetett, amiről én nem is tudok, s a dolgozók szerencsére hallgattak róla. Sejtéseim szerint ezek a jelek arra utalnak, hogy tér varázsló vagy. A te hajszíned valójában aranyló, ami születésedkor elárulta, hogy varázserő bujkál benned. Tudnod kell azonban, hogy itt a Wonkban nem tűrnek meg varázslót a Nagyasszonyon kívül, ezért gondoskodtunk arról, hogy a hajszíned mindig zöld legyen.

–Akkor az a valami, amit adtál a hajmosáshoz, ezért kellett? – döbönt meg a fiú. Amióta csak emlékezett, mindig ugyanavval a szerrel kellett haját mosnia, kifejezetten Yzerat utasítására. Aztán rádöbönt arra, amit a tanító mondott: – Úgy érted, hogy kitagadtak volna, ha kiderül, hogy varázserőm van? És ha van, akkor miért nem tudom használni?

–Volt egy társad, aki nagyfőnöknek született, csak aranyló hajjal. Az aranyló hajszínt a benne levő varázserő okozta. Át tudott változni más alakúra. Ha akart vakondmalacként közlekedett, vagy éppen mások alakját vette fel. Ebből aztán sok tréfát űzött, s elterjedt az a hiedelem, hogy veszélyes a népünkre. Pedig semmi rosszat nem tett, sőt a törvényt sem szegte meg. Ami csínytevése volt, az mind ártatlan gyerekes dolog. Csakhogy van egy írás, ami miatt többen ellene fordultak:

*Változások jönnek:
Egy arany hajú gyermek.
Veszélyben a nép,
Ha rossz útra lép!*

–Ezt az írást olvastam! – döbönt meg Yama. Eszembe sem jutott, hogy rám vonatkozhat! De hát a másikkal mi lett?

–Állítólag kígyó marta meg, de én nem láttam a holttestét, pedig én neveltem fel. Meg sem mutatták. Nagyon szerettem őt. – Yzerat szomorúan hajtotta le a fejét. Szeme elsötétült a szomorúságtól.

–De hát akkor az baleset volt, s engem sem kellett volna féltetnek!

–A fiút megölték! Én biztos vagyok benne! Egyetlen gombatemetőbe sem vitték, pedig az összest végigjártam. Még az is lehetett volna, hogy nem halt meg, csak egyszerűen számúzték, mint másokat, akiknek a ténykedése nem tetszett a Nagyasszonynak. De én tudom, hogy nem számúzték, s egyelőre érd be ennyi magyarázattal. Az írás szavát néhányan nagyon komolyan veszik. Ezért is határoztuk el Yulival, hogy megmentünk téged. Yzarr nagymester már rég megöletett volna, ha tudja, hogy arany hajú vagy!

–De hát a Nagyasszony nem lehet gonosz! Tőle függ az egész Wonk, s a Wonktól függ ő maga! Nekem pedig egész életemben titkolóznom kell majd?

–Talán már nem sokáig! Nekem is úgy tűnik, hogy sok intézkedés Úrnőnk háta mögött zajlik, de a nyomozásban még nem jutottam előre. Nekem már alig van bejárásom hozzá. Yzarr és Yzmok sokkal nagyobb befolyással bír. Talán már többel is, mint a nagyfőnökök. De az írás utolsó két sorát mindig tartsd szem előtt: *Veszélyben a nép, ha rossz útra lép!*

–De hát hogyan árthatnék a saját népemnek? – kérdezte csodálkozva Yama. –Te meg tudsz tanítani, hogy jól használjam ezt a...a varázserőmet?

–Sajnos nem. Nem tudom, hogy a mágia hogyan működik. Eljön majd az ideje, mikor ebben is találunk neked tanítót, de légy résen, s számíts rá! Hamarosan Yarakurt kiképzőjébe kerülsz, s ott minden erődre szükséged lesz. Előfordulhat, hogy váratlanul varázsolsz egyet. Légy rá felkészülve! Egy-egy esetet még ki lehet magyarázni, de ha nagyobb furcsaságokat csinálsz, akkor bajba jutunk. Én is és Yuli is. Mindennek egyelőre köztünk kell maradnia! Még a barátaidnak se mondd el! Egyetlen szerencsénk, hogy Yarakurt nem kedveli Yzmokot.

–Jó! – bólintott Yama, s gondolatai teljesen összezavarodtak.

Aznap alig tudott figyelni a játéokra. Yzmún le is szidta emiatt, s alaposan kiverte egy rövid játszma után.

Eljött a kiképzők közti bajnokság ideje. Ez a nap a tél és a tavasz határára esett, pontosabban a tél kilencvenedik napjára. A következő nap nagy ünnep volt a yattoknál, s akkor senkinek sem kellett dolgozni. Yama és Yzmún nem csak kettesben indultak útnak, hanem az egész kiképző velük tartott. Yzerat egy közeli járatba

vezette őket, ami szintén az Északi főjáratból nyílt. Innen vízcsúszdával mentek tovább. Ennek a csúszdának azonban nem volt nagy a lejtése, s több víz is volt benne. Ez messze délre vitte el a csoportot. Mint kiderült a Déli főjárat mellett hasonló kiképző működött, mint az övék. Ezt az Yzket nevű tanító vezette. Ide jött Yzmok is a keleti kiképzőből. Összesen negyvenkét fekete yatt gyermek gyűlt itt össze, hogy a hat legjobb összemérhesse közülük a tudását.

A tágas, jól megvilágított csarnokban három asztal volt. A kiképzők bajnokai magukkal hozták a saját táblájukat és bábúikat. A játzsmákat a csarnok oldalában levő ülőhelyekről lehetett végignézni, melyek lépcsőszerűen négy szintben helyezkedtek el. A legmagasabb ülőhelyek már szinte a terem tetejénél voltak, s ha felállt benne a yatt, akkor elérhette a plafonon levő nedves hőmoszatokat. Az ülőhelyek megteltek az érkezőkkel. Nem csak a három tanító volt itt a tanítványaival, hanem Yimyam és Yuryen nagyfőnök is. Rajtuk kívül több ismeretlen fekete felnőtt volt kíváncsi a gyermekek viadalára. Ez hasonlóan rangos verseny volt, mint a harcosok kiképzői között megrendezett párviadatok. Azokat azonban csak nyolc éves kortól kezdhették, hiszen elég veszélyesek voltak, s sokszor történtek súlyos sérülések is.

A fekete yattok minden korosztályánál külön rendezték meg a Manók Birodalma Bajnokságot. Ezeknek a versenyeknek nem csak a pillanatnyi siker volt a jelentőségük, hanem később a fontosabb állásokba a legjobb játékosok kerülhettek be, hiszen ezen a módon már bizonyították jó értelmi képességüket.

A versenyzők felsorakoztak a nézőtérrel szemben, s a játékot Yuryen nagyfőnök nyitotta meg:

–Több szempontból is rendkívüli alkalom ez a mai. Idén, régóta először egy ifjú nagyfőnök-jelöltet is köszönhetünk a játékosok között. – tekintetét Yamára emelte, majd, miután elhaltak a csettintések, folytatta. – Másrészt Yzerat tanító már nagyon rég nem jelent meg tanítványokkal. A mai alkalommal ismét bizonyágot nyer, hogy melyik kiképző tanítványai a legjobbak, s hogy melyik tanítónak mennyire sikerült felkészítenie növendékeit. Jó küzdelmet kívánok! – Miután befejezte a beszédét, a lelátó első sorában foglalt helyet Yzmok, Yzket és Yzerat mellett.

A versenyzőket leültették az asztaloknál, s előkészítették a játéktáblákat. Minden asztal mellé egy idősebb fekete yattot ültettek, akiknek az volt a feladata, hogy a játékot szabályos mederben tartsák.

Yama egy Yzgága nevű feketével került szembe az első fordulóban. Ez a gyermek állandóan mocorgott a helyén, s egy pillanatra sem volt képes nyugton maradni. Mivel a szabályok nem zárták ki, hogy a játékos mozogjon a játszma közben, a bírók sem szóltak semmit. Yzgága Yzket kiképzőjéből került ki, s ott második lett.

Yzmún látszólag nehezebb ellenfelet kapott. A partnere Yzmok kiképzőjében győzött. Yzcut volt a neve. Furcsa ellentétet mutatott tanítójával, akinél már most, hatévesen is magasabb volt.

Kezdetét vette a verseny. Yama ellenfele a tündérekkel szemben a brardokat választotta. Ezek a szőrös lények roppant erejükről voltak nevezetesek. Testükben különleges fehérjékből voltak az izmok, s így erejük a trollokéval vetekedett, viszont méretben alig voltak nagyobbak a törpéknél.

Yzgága mozgása eleinte zavarta Yamát, de egy idő után annyira a játékra koncentrált, hogy minden másról megfeledkezett. Hamar átlátta ellenfele csalogató stratégiáját, s nagy erővel törte meg a védelmét. Egy helyre összpontosított minden gyalogos és lövész alakulatot, s ez utóbbi a tündérek erőssége volt, még a brardok ellen is. A győzelem nem késlekedett sokáig.

Yzmún azonban ekkor már nagyon szorult helyzetben volt. Yzcut yattokkal játszott a sárkányok ellen, s gyors támadásba lendült, amelyre a védekező sárkánycapatok nem voltak felkészülve. A sötét mezők, amik a táblán barlangokat jeleztek ráadásul nemcsak a sárkányok, hanem a yattok számára is előnyt jelentettek. Yzcut támadásai azonban egymás után megtörték Yzmún védelmén. Yzerat tanítványa hűvös nyugalommal állt ellen minden próbálkozásnak. Mindez láthatóan kikezdte ellenfele idegeit, s elég volt egy hibát elkövetni ahhoz, hogy visszatámadjon. A yattok íjászaik ugyanis nem voltak elég erősek a gyalogság megerősítésére. Ha Yzcut egy, vagy két fordulóval később támad, Yzmún már nem lett volna képes visszaverni a túlerőt. Yzmok tanítómester nem kis bosszúságára Yzerat csapata megnyerte az első két meccsét. Ezután rövid pihenő

következett. A második fordulóban Yama került össze Yzkuttal, s Yzmúnnak Yzket kiképzőjéből a győztes Yzegrim lett az ellenfele.

Yzkut ismét a yattokkal tört előre a tündérek erdei városai ellen, de a yattok az erdőben inkább hátrányban voltak. Yama kihasználta, hogy ellenfelének nem volt türelme, s először a támadó csapatokat szedte le, majd gyors ellentámadással hamar legyőzte Yzkutot. Yzmún Yzegrim hegyi törpéi ellen megint szorult helyzetben volt, hiszen a törpék a hegyi terepen ugyanolyan jók voltak, mint a sárkányok, s ráadásul a barlangokban a törpék könnyebben törhettek előre harci gépeikkel. A sárkányokat most gyorsabb mozgásuk mentette meg. Yzegrim nehezen adta meg magát. Az utolsó várat is rendületlenül védte, s játéktípusa Yzmúnhoz volt hasonló. Más seregekkel talán más is lett volna az eredmény, de most Yzmúné lett a győzelem.

Az ebédet a második meccs után fogyasztották el. Az ennivalót Yatt dolgozók a nézőtérén és a küzdőtérén helybe vitték a feketéknek, hogy ezzel se menjen el sok idejük.

Yzmok furcsamód most már nem volt elégedetlen, sőt egyre elégedettebben nézte végig a játszmákat. Yama és Yzmún sorra megverték ellenfeleiket, s bizony a hőmoszatok fénye már fakult, mikor az utolsó játékra került sor. Ebben minden játékosnak a saját kiképzőjéből jött társával kellett összemérnie az erejét. Yama tehát Yzmúnnal került szembe. Mindketten veretlenek voltak, s ez olyan örömmel töltötte el társaikat, hogy majdnem ki kellett zavarni őket a lelátóról. Ezen még Yzmún is elmosolyodott, pedig ezt igen ritkán engedte meg magának.

Négy fárasztó meccs után már nehezen lehet koncentrálni. Yzmok most már nem is a saját tanítványait figyelte, hanem Yama és Yzmún meccsére volt kíváncsi. Végülis Yzmún most már az ő tanítványa is volt, hiszen ő tanította a harcművészetre a feketét.

Yama nem érzett mást, csak ürességet, s akárhogy is lesz, már várta a játék végét. Olyan fáradtnak érezte magát, hogy nem számított már számára a győzelem olyan fontosnak. Látszólag Yzmún merevsége is megtört egy kicsit, de a fekete jobban kitartott Yamánál. A fiú figyelmetlenségei rövid játszmát eredményeztek. Yzmún fáradtan, de elégedett kifejezéssel az arcán vette le Yama utolsó tündérét is.

Yzerat elismerőleg lépett hozzájuk:

–Hát ez csodálatos küzdelem volt, legalábbis ami az első négyet illeti. Yama elfelejtkezett arról, hogy győzni akarni is kell, de Yzmún nem. A mai teljesítményeket azonban semmi sem kisebbítheti! Ti voltatok a legjobbak!

Yama és Yzmún csettintéssel köszönték meg egymásnak a játszmát. A fehér fiú egyáltalán nem bánta, hogy így alakult. Valami rossz érzése volt a győzelemmel kapcsolatban, de nem tudta, hogy mi az. Talán maga Yzmok, aki most örvendezve sajátította ki fekete társát. Valahogy viszolygott ettől a yattól, és most már tudta is, hogy miért.

Az eredményeket Yimyam nagyfőnök hirdette ki:

–Yzerat tanító büszke lehet a csapatára. Régóta először fordult elő, hogy kettős győzelem született. Yzmún és Yama Yzerat kiképzőjéből. Annak különösen örülök, hogy az ifjú nagyfőnöknek sikerült bizonyítania rátermettségét a leendő feladataira. Ezentúl fokozottabban is figyelni fogjuk a tanulmányait. Gratulálok Yzmok és Yzket tanítványainak is, hiszen nem sokban maradtak el ellenfeleiktől. A harmadik helyen Yzcut végzett. Az első három helyezett különleges díjat kap. Mindhárman olyan ajándékot kapnak, ami emlékezteti majd őket arra a népre, amelynek figuráival idén játszottak. Yzmún, aki első helyezett lett, a sárkányokat választotta. Ezek az állatok közismertek arról, hogy tüzmirigyekkel lángba boríthatják a környezetüket. Yzmún tehát egy tűzszerszámot kap, amit ha meggyújt, sokáig ég. Csodálatos és veszélyes találmány is egyben.

Yzmún örömmel vette át az ajándékot, s a ritkán látott mosoly ismét kiült az arcára, amint átvette a jutalmát. A lelátóról nagy csettintéskoncert tört fel, legalábbis onnan, ahol Yzerat tanítványai ültek. Yimyam megvárta, míg újra csend lett, s csak azután folytatta: –Yama a tündéreket választotta, akik jó lövőképességükről híresek. Nagyfőnök-jelöltünk egy eredeti tündér íjat kap, melyhez tíz nyilat is adunk neki.

A lelátóból ismét erős csettintéskoncert hangzott fel, s Yama is nagy örömmel vette át ajándékát. A hosszú íj majdnem akkora volt, mint ő maga. Yimyam megint egy kis szünetet tartott, s utána folytatta:

–A harmadik Yzcut lett, aki nem csak jó játékos, de Yzmok kiképzése alatt jó harcossá is vált. Jó hasznát fogja venni ennek a

kétélű lándzsának, amit Yatt mesterek készítettek zingeritből. - Yimyam láthatóan kedvelte ezt a fegyvert, mert ügyesen megpörgette a kezében, s még a halványodó fényben is veszedelmes látványt nyújtott. A fiatal fekete boldogan vette át a fegyvert, s mindkét kezével büszkén emelte a magasba. Társai csettintésekkel köszöntötték.

–Egy év múlva ismét találkozunk. Addig is sokat játszatok és tanuljatok! – búcsúzott el tőlük a nagyfőnök.

Végre a nézők is lejöhettek a játékosok közé, s most nagy örömmel vették körül őket. Yzmún bármennyire is higgadt volt, nem tudta visszatartani társait attól, hogy a tűzszerzámot alaposan meg ne vizsgálják. Ezért inkább maga próbálta ki, de Yzmok közbelépett: –Óvatosan ezzel a szerzámmal! Yimyam mondta, hogy veszélyes! – ezzel kivette a gyermek kezéből és valamit tekergetett rajta. Megnyomta a tűzcsiholót, s magas lángoszlop tört elő a kezei közül. El is oltotta nyomban, mert a tűz megperzselte a hőmoszatokat, s nem volt szándékában kárt tenni Yzket kiképzőjében.

Mindenki tátott szájjal nézte a tűzcsóvát. Ilyet a gyermekek közül még senki sem látott. A yattok nem használtak tüzet sem a főzéshez, sem a melegítéshez, bár a feketék tanultak a tűzről, s ki is próbálták. Ilyen lángoszlopot azonban még sosem láttak. Ezek után nem volt nehéz elképzelni, hogy milyen pusztítást vihet végbe a sárkánytűz. Yzmún óvatosan fogta a kezébe a tűzszerzámot, de Yzmok ismét tekert rajta valamit, s újra meggyújtotta. Ettől még a hidegvérű gyermek is reflexszerűen hátrébb húzódott, de a láng most apró volt és egyáltalán nem félelmetes. Yzmok ravaszkas mosollyal közölte: –Állítható a láng magassága, de óvatosan bánj vele. Egyszer még hasznodra lehet!

Yzmún láthatóan megkönnyebbült, s társaival zsi bongva hagyta el a barlangot. Yama íja is hasonló népszerűségnek örvendett. Mindenki ki akarta próbálni, de Yzerat nem engedte. Csupán azt tette lehetővé, hogy mindenki megpendíthesse az erős húrt, ami a fára volt kifeszítve.

Hazafelé furcsamód ismét vízcsúszdán mentek, aminek az lett a következménye, hogy jóval az északi főjárat alatt kötöttek ki. Innen csak csigalépcsőn juthattak fel, s már a hold is második ívében járt, mire a fáradt társaság ágyba került.

Yzerat elégedetten haladt a folyosón kis hálófülkéje felé. Örült a kettős győzelemnek, s annak is, hogy Yzmok előtt bizonyíthatott. Hiányolta ugyan a versenyről Yzarr jelenlétét, de a fekete tanácsadónak úgy látszik fontosabb dolga akadt. Yuryen nagyfőnök is csak a nap első részében volt jelen. Persze lehet, hogy ők a nagyobbak versenyén voltak, amit máshol rendeztek meg. Yimyam bizonyosan azért volt itt, mert Yama az ő fia volt. Abban az évben minden újszülöttnek ő volt az apja. Ez volt a rend a yattoknál. A nagyfőnökök évente váltogatták az apaszerepet.

Az északi főjáratról több kisebb járat után jutott arra a folyosóra, amelyről a hálója nyílt. Mivel a yattoknak nem voltak saját tárgyaik, az ajtókat sem zárták. Fáradtan nyomta be a bőrajtót, de ekkor furcsa érzése támadt. Mintha valaki figyelné. Óvatosan lépett hát a szobájába, s óvatossága nem is volt alaptalan. Szobája félhomályából két bőrárcos harcos rontott rá. Pontosabban nem is harcosok voltak, hanem a Mester Gárda harcos fekete tagjai. Bőrük és hajuk színe elárulta őket.

Ez a támadás olyannyira meglepte és váratlanul érte, hogy kihőkölt a folyosóra. Az éles zingerit lándzsák felhasították a gombabőr ajtót, s a tanítóra támadtak. A harc némán zajlott. Yzerat eleinte csak elhárította a támadásokat, mert nem akart kárt ejteni a saját testvéreiben, de mikor látta, hogy azok egyenesen az életére törnek, akkor elvesztette a türelmét. Támadói tudhatták, hogy képzett harcos, ezért biztosra akartak menni. A harc villámgyorsan folyt a szűk folyosón. Egy darabig úgy tűnt, hogy a fegyvertelen tanító alul marad a sebesen cikázó lándzsákkal szemben, de támadói mégsem voltak olyan jók a harcban mint ő. Egy eltévesztett ütés után az egyik harcos megsebesítette a másikat, s a pillanatnyi szünet elég volt Yzeratnak ahhoz, hogy megszerezze a fegyverét. Támadóinak addigi fölénye nyomban eltűnt. Yzerat vigyázott rá, hogy ne tegyen súlyos kárt bennük, de muszáj volt megfékeznie őket. Olyan sebeket ejtett hát, amelyek nem voltak halálosak és túl veszélyesek sem.

A Mester Gárda tagjai azonban sosem végezhettek félmunkát, így nem menekülhettek el. Az utolsó csepp erejükig harcolniuk kellett. Yzerat a kábítás módszeréhez folyamodott hát. A fegyvertelen yattot úgy rúgta meg, hogy az a falnak vágódva elveszítse eszméletét. A másik ellenfelét pedig lefegyverezte és a földre szorította.

–Mit akartok tőlem? – lihegte az álarcos yatt fölött.

–Kiderült, hogy a törvényszegők embere vagy, s ezért megbíztak minket, hogy haladéktalanul ölünk meg a népünk érdekében!

–Hiszen éppen a yattok érdekében dolgozunk! Ki a megbízótok?

–Azt nem árulhatom el! – válaszolt a fekete, s Yzerat tudta, hogy inkább meghal, semmint olyasmit kiszedhetne belőle, amit az nem akar. A tanító tudta, hogy elveszett, s ha ő elbukott, akkor Yulinak is mennie kell, s Yamának is. Figyelmeztetnie kell őket a veszélyre!

Yama arra ébredt, hogy valaki rázza. Yuli hajolt fölé, s kezét a szájához tette, jelezvén, hogy maradjon csendben. A dolgozó kivezette Yamát a folyosóra, Yzerat kiképzője elé. A járat kihalt volt. A játszótér felé indultak. A barlangban Yzerat várt rájuk. Yama álmosan kérdezte:

–Mi történt?

–Ma éjszaka rám támadtak! – s karján egy friss sebhelyre mutatott. Rájöttek, hogy egy olyan ügyért dolgozok, ami le akarja leplezni azokat a yattokat, akik igazságtalanul uralkodnak mások felett. Yzarral és Yzmokkal légy óvatos! Most el kell menekülnöm, mert itt nem vagyok tovább biztonságban. Yulinak is velem kell jönnie, s ha akarsz, akkor te is velünk tarthatsz.

–De hát hová? – kérdezte a fiú.

–A lázadóknak, vagy más szóval törvényszegőknek van egy kis tábora a Wonk nyugati részén. Hozzájuk fogunk csatlakozni. Ha maradni akarsz, én megértem! De a hajad színét továbbra is el kell rejtened! Tudod, hogy rád is nagy veszély vár, ha kiderül a titok!

Yama csüggedten horgasztotta le a fejét. Nagyon szerette a tanítóját és kedvelte Yulit is. Nem szívesen vált volna meg tőlük. Mégis úgy érezte, hogy maradnia kell. Nem hitte el, hogy veszélyben van, s nem értette ezt a “törvényszegős dolgot”. Szeretett volna még gondolkodni, de látta, hogy most erre nincs idő.

–Ha maradok és meggondolom magam, akkor hogyan juthatok el hozzátok?

Yzerat megértően nézett rá:

–A Nagy Fürdőben a vízesés alatt, ahol lefolyik a víz, ki tudsz jutni a Sibukkó torkolatához. Ha már kijutottál, akkor keresd a Krekkeit! Ők elvezetnek hozzánk!

–Fogd ezt a festéket és jól tedd el! – nyújtott neki egy bőrkulacsot Yuli. - Senki se tudjon róla! Ha kiderül, hogy arany színű a hajad,

akkor nagy veszélyben vagy! Nekünk most mennünk kell! Menj vissza aludni, s pihenj! Gondold át jól a dolgokat!

A két felnőtt csettintett, s futva távoztak az Északi főjárat felé. Yama nagy kísértést érzett rá, hogy utánuk szaladjon, de lábai nem engedelmeskedtek. Forgott vele a világ. Úgy érezte mindent elvesztett, ami biztossá tette az életét. Szívébe felkúszott a magány és a félelem. Maga sem tudta, hogyan jutott vissza az ágyába. Aludni azonban már nem bírt.

VIII. fejezet
YARAKURT

A reggel váratlan fordulatokkal köszöntötte Yzerat tanítványait. A tavasz első napja pihenéssel kellett volna, hogy kezdődjön, s a felhőtlen öröm napja kellett volna, hogy legyen. Yzerat helyett azonban Yzmok lépett be reggel az ajtón.

–Gyerekek! Sokan ismertek már engem, ezért engem küldtek ma reggel, hogy közöljem a rossz hírt. Yzeratnak az éjjel egy fontos összejövele volt. Mindez kint történt a felszínen, ahol, mint tudjátok háború van. Őket és még négy másik yattot kíméletlenül megölték a harcos manók. Még a holttesteket sem sikerült megmenteni.

Szemenszedett hazugság! – gondolta magában Yama, s az indulattól elsötétült a szeme. Mivel mindenki magán kívül volt a hírtől, Yama viselkedése is teljesen természetesnek tűnt ebben a helyzetben. A fiú, ha lehet, most még kevésbé kedvelte Yzmok tanítómestert. Törként érték hát a következő szavak.

–Nem maradt más megoldás, minthogy a két kiképző növendékeit egy másik tanító kezébe helyezzük, s ez most én leszek. Megpróbálom majd enyhíteni azt a hiányt, amit Yzerat halála okozott. A mai nap egyben gyásznapi is a számunkra.

Csak ímmel-ámmal fogyasztottak a reggeliből. Yamának nem volt kedve beszélgetni senkivel. Társai most nem zavarták, s még Yzmún is lehangolt volt. A nap magányban és sötét gondolatok között telt el. Yama többször is elhatározta, hogy elindul a Nagy Fürdő felé, de ekkor ránézett barátaira, s tudta, hogy nem képes itt hagyni őket. Talán, ha ők is vele mennének! De vajon hinnének-e neki?

Álmatlan éjszaka hozta meg a következő hajnalt. Úgy látszik Yzmok el akarta feledtetni velük bánatukat, mert már korán reggel alapos fejtörőt készített a számukra. Egy csomó olyan növény került az asztalra, amelyet még nem ettek, de már tanultak róluk. Yzzad ekkor nagy tanúságát tette annak, hogy szakértője az élelmiszereknek:

–De hát ennek legalább a fele mérgező!

–Így igaz! – bólogatott a tanítómester. Aki a mai reggelinél nem tudja alkalmazni a mérgező növényekről tanultakat, annak erős hascsikarása lesz!

Óvatosan láttak hát neki a reggelinek, s ami gyanús volt, azt inkább félrerakták. Volt ott mérges gomba, különféle mérgező gyomok, köztük maszlag is. Nagy kupacba gyűlt a mérgező növények és gombák maradványa. Yzmok elégedetten nézett végig rajtuk:

–Úgy látom, hogy ezt az akadályt jól vettétek. A mai nap és az elkövetkezendő hónapok délelőtti mászlag fognak telni, mint eddig. Yarakurt harcmester elkezdte a harci képzéseket. Mostantól Yzmún is hozzá kerül. Ő az egyik legjobb harcmester a Wonkban, s büszkék lehetek rá, hogy nála fogtok tanulni – szavai ellenére arcán különös, gúnyos fintor suhant át, de ez Yamán kívül nem tűnt fel senkinek.

Yzaura sikolyra nyitotta a száját, de Yzatul szerencsére még időben rátette a kezét. Yzzad is halk nyögésekkel fejezte ki a véleményét. Yziri szomorúsága azonban alább hagyott, s most nagy érdeklődést mutatott az új ismeretek iránt.

Mikor Yzmok látta, hogy többen ijedt tekinteteket vetnek rá, hozzátette:

–Korántsem kaptok olyan erős képzést, mint amelyet a harcosok, de a ti erőtökhöz és temperamentumotokhoz mérten ez is elég nagy próba lesz. Tudnotok kell, hogy Yarakurt harcmester igen kemény yatt. A nyafogás és jajgatás csak felingerli, s még nehezebb feladatokat tűz ki. Mostantól minden nap lesz vele pár óra edzésetek. Gondoljatok most arra, hogy később ez mennyire a hasznatokra fog válni.

Ekkor megérkezett Yszap, s indulniuk kellett. Yama körül szédelgett a világ. Yzatul kissé meg is sértődött, hogy egy szót sem bírt kicsalni a barátjából, de Yama teljesen maga alatt volt, s nem tudta eldönteni, hogy mit merjen elmondani a barátjának és mit ne. Kavarogtak benne az érzelmek. Egyetlen dolog volt, ami némi vigaszt nyújtott neki ebben a helyzetben: a tudat, hogy különleges képességei vannak. Ám azt nem tudta, hogyan próbálja ki ezt a képességét. Tudta, hogy a varázslóknak nagyon sok fajtája létezik, de nem tudta, hogy ő mire képes. Valahol utána kellene néznie. Talán a bőrusztárban délután..

Nem mentek fel a Tan ösvényen. Az Északi főúthoz legközelebb eső ajtón tértek be. Egy keskeny folyosón lefelé haladtak, majd egy tágas csarnokba értek. Különböző kiképzőeszközök sorakoztak itt. Mászókötelek, rudak, akadályok, súlyok és fegyverek voltak mindenütt, amerre a gyéren világított helységben csak el lehetett látni. A teremben egy harcosokból álló csoport sorakozott kétsoros vonalban Yarakurt előtt. Több olyan yattot is felismertek köztük, akikkel együtt voltak a gondozóban. Ott volt köztük Ydom is, aki csak egy futó gúnyos pillantásra méltatta őket. Csak Yamán akadt meg egy darabig a szeme, aztán újra mereven maga elé bámult.

Rövid csettintés sorozat után Yarakurt a feketéket és Yamát is beállította a harcosok mögé, egy vonalba. Szigorúan magasság szerint kellett állniuk, lefelől persze Yzkut állt; az a magas yatt, aki Yzmok kiképzőjéből jött. Yarakurt mély hangján ismertette a rájuk váró feladatokat:

–Mostantól egy nagyfőnök jelölt, és néhány fekete yatt is csatlakozik a hetes raj képzéséhez. Ez nem jelenti azt, hogy könnyebb lesz a dolgok, mint eddig! A két csoport teljesen eltérő feladatokat fog kapni! – ezt a harcosok csoportjának mondta, majd a feketék felé fordulva folytatta, miközben körüljárta őket és megszemlélte a társaságot:

–Példát kell azonban mutatni azoknak is, akik elsősorban az agyuk edzésével vannak elfoglalva! – majd mikor Yamához ért, még jobban felemelte a hangját. – Különösen azt nem értem, hogy egy nagyfőnök hogyan keveredett a feketék gyöngye csapatához! Egy nagyfőnöknek a harcosok élén lenne a helye! Eddig sem értettem egyet azzal, hogy Yamaying nem vett részt a harcosok képzésében, s ezért a közeljövőben neki sokkal intenzívebb munkában lesz része! - A következő mondatokat szinte sziszegte Yama fülébe: - fel foglak zárkóztatni a harcosok közé! – aztán újra felemelte a hangját, Yama hátán pedig végigfutott a hideg:

–Harcosok jobbra át! Az akadálypályán futás körbe indul! Yamaying csatlakozz a harcosokhoz és próbáld felvenni a tempót!

A feketéket egyelőre sokkal könnyebb feladatok elé állította. Pár kört kocoghattak, majd erősítő és lazító feladatokat kaptak, s végül két harcos tartott nekik egy kis fegyveres bemutatót.

Yamának azonban nem volt ilyen “üdülésben” része. Az akadálypályát számára rohamléptekben kezdték meg. Még szerencse, hogy Yzerat időben elkezdte a felkészítését, mert most nagy bajban lett volna. Állóképessége és erőnléte azonban még korántsem volt az igazi. Mire az első akadályhoz érkeztek, ő már fűjtatott. Egy fából készült falat kellett megmászni, amiből apró fogantyúk álltak ki és segítettek a kapaszkodást. Túl nagy volt benne a büszkeség ahhoz, hogy lemaradjon, ezért minden erejét összeszedve küzdött azért, hogy beérje a harcosokat. Ydom egy pillanatra lemaradt a többiektől és gúnyosan odasúgta neki:

–Na most mutasd meg mit tudsz zöldhajú! – aztán gyorsított és faképnél hagyta. A harcosnövendékek már több hónapos edzéssel előtte jártak, s könnyedén lehagyták. Mire átkászálódott a mászófalon, azok már jóval odébb egy kötélén kúsztak fölfelé. Ott alig tudott felmászni (ilyen Yzeratnál nem is volt), s az, hogy egyik kötélről a másikra kapaszkodva haladjon tovább a levegőben, szinte lehetetlennek tűnt a számára. Maga is csodálkozott, mikor valahogyan sikerült végig érnie, s az utolsó, földig érő kötélén végre nagy nehezen és kimerülten lekászálódnia. A kezei fájtak az erőlködéstől, a harcosok pedig már a következő akadálnak is a végén jártak. Kifeszített kötelek alatt kellett átkúszni, majd egy kis medencét kellett átúszni. A kör kezdődött volna előlről, de Yarakurt megállította Yamát:

–Nem céloim, hogy kikészítselek, de be kell látnod, hogy te harcosokat fogsz vezetni. Már pedig, ha ez valóban így lesz, akkor el kell érned, hogy a harcosok felnézzenek rád! Mindegyiknél jobbnak kell lenned! Ahhoz, hogy jobb lehess, speciális edzéstervet dolgoztam ki a számodra. Egy hónapot kapsz arra, hogy felzárkózz a harcosokhoz! Utána egy hónapod lesz arra, hogy jobb legyél, mint ők! Megmondom őszintén, hogy rosszabbra számítottam. Most menj és a terem szélén fuss két levezető kört. Utána a fizikai erődöt fogjuk fejleszteni!

Yama délelőttje igen fárasztóan telt. Különféle súlyokat kellett emelgetnie mindenféle helyzetben, majd újra futni ment, de most jóval többet, mint eddig. Fekete társai részvétellel szemlélték. Ha Yzzadra nézett, még így, fáradtan is nevetnie kellett, mert a fekete yatt olyan fancsali képet vágott Yama edzése láttán. Persze Yarakurt meg pont akkor nézett oda, s azt hitte, hogy túl könnyű a tempó.

Ezért aztán még egyszer jól megfuttatta a fiút. Utána egyensúlyoznia kellett, melyet fából készült bottal végzett. Végül egy gombabőr szőnyegen ki kellett állnia a yatt harcosok ellen, akik jó párszor a földhöz vágják. Yarakurt szerint mindezt azért, hogy megtanuljon esni. A legrosszabb az volt, mikor Ydom került sorra. A harcosgyerek nem fogta vissza magát, s Yama akkorát nyekkent a szőnyegen, hogy azt hitte kiköpi a tüdejét.

–Hé! – szaladt ki a torkán akaratlanul is. Ydom gúnyosan megjegyezte:

–Mi az? Nem bírod a gyűrődést?

–Azért nem kell túlzásba vinni! – lépett közelebb Yarakurt.

–Folytassátok, de ha kérhetem úgy, hogy életben maradjon!

Yamában forrt az indulat. Úgy érezte, hogy bántják és gúny tárgyává teszik. Mikor Ydom másodszor került sorra, s meglátta az arcán a gúnyos vigyort, elhatározta, hogy nem hagyja magát. Látszólag engedte, hogy a másik megragadja a kezét, de ahelyett, hogy ellazult volna, most megfeszítette magát, s egy Yzerattól tanult gáncsolással földre terítette a másikat. A következő pillanatban már a földön verekedtek. Yama nem látott, nem érzett, csak a vak dühöt érezte, ahogy tombol benne, s egy sötét árny nehezedett rá. A következő pillanatban hatalmas ütést érzett. Yarakurt volt az, aki most szétválasztotta a két verekedőt.

–Mi volt ez? – kérdezte hidegen és fenyegetően Yamát, aki most kezdett magához térni a dühtől. A fiú összeszorította a fogait és nem válaszolt.

–Nem hagyta, hogy Ydom átdobja – mondta az egyik harcos.

–Vagy úgy! – bölintott Yarakurt, s a vérző fejű harcosnövendékhez fordult. –Így volt? – Ydom nem válaszolt, csak bölintott. –Szóval nem tetszik a kiképzés? Jegyezd meg fiú! Ha elragadnak az indulataid, már halott is vagy! A yatt harcosban nincs félelem, düh és harag! Aki ezt a luxust megengedi magának, első lesz az utolsók között! Most pedig menjetek! Te meg Yama nyomj le ötven fekvőtámaszt büntetésül és közben gondolkozz el azon, amit mondtam! – aztán mielőtt a többi gyerek után ment volna, még oda sügta: –Én nem szeretnék egy olyan vezetőnek szolgálni, akit az indulatai irányítanak!

Yama becsülettel végigcsinálta a feladatot, s értette is a leckét, mégis dühös volt. Az edzésnek arra a napra vége volt, s elmehettek ebédelni.

Az ebédet olyan étvággal ette, mint aki még életében nem látott ennivalót. Ebéd után pedig úgy mászkált, mint egy holdkóros, pedig a gyógynövények ismerete ugyanolyan fontos volt egy yatt nagyfőnök számára, mint az, hogy hogyan védje meg az életét az ellenséggel szemben. Szerencsére társai belátták, hogy pihennie kell, mert tanulás után békén hagyták.

Szívében azonban harag volt és elkeseredettség, hogy ennyire bizonytalan helyzetbe került. Legszívesebben elmondta volna a többieknek, hogy mi történt, hogy mit érez, s hogy ő valójában egy varázsló, aki még nem ért a varázsláshoz, de képes lesz rá. Haragudott Yzmokra, Ydomra, s az egész Wonkra. Az új tanítómester próbált vele kedves lenni, de Yama érezte, hogy ez a kedvesség üres, s hogy semmi más nincs benne, mint a pusztá érdekvédelem egy leendő nagyfőnökkel szemben.

Yzzad és Yzatul hívták a játszótérre, de arra hivatkozva, hogy fáradt, inkább a hálófülkéjében pihent. Persze ez nem is volt kitaláció, mivel minden izma úgy sajgott az erős délelőtti megterhelés után, hogy úgy érezte, másnap nem lesz képes végigcsinálni. Az éjszaka azonban enyhülést hozott

Maga Yarakurt is elcsodálkozott azon, hogy Yama milyen elszántsággal küzdött a délelőtti edzésen. Nem tudta, hogy a fiú minden dühét és indulatát beleadja a gyakorlásba.

Yama elhatározta, hogy délután mindent elmesél Yzatulnak, akiben a barátai közül is a legjobban megbízott. Mégis úgy érezte, hogy bizonyíték nélkül nevetséges lenne azt állítania, hogy ő varázsló. Azt azonban nem akarta, hogy a hajszínét felfedje, mert az mindenki számára elárulta volna az igazságot – bár még maga sem hitte el teljesen a dolgot. - Előbb valahogy ki kell derítenie, hogy mi várna arra, aki varázslónak születik. Bármennyire viszolygott a gondolattól, mégis csak egyvalakit kérdezhetett meg erről; Yzmokot. A fekete tanítómester furcsállotta ugyan a kérdést, mégis szívesen állt Yama rendelkezésére az ebéd utáni rövid pihenőben.

–Egyszer, nagyon régen volt már egy ilyen eset. Egy fiú született, akinek aranylő volt a haja. Képes volt átváltozni azzá, amivé csak

akart. Mire átesett az avatáson, olyan ügyes varázsló lett belőle, hogy bárkinek az alakját fel tudta venni, s ha kellett, denevérré, vagy vakkígyóvá is át tudott változni. Mondanom sem kell, hogy ez mennyire veszélyes volt. Bárkinek kihallgathatta a beszélgetését, vagy éppen mások alakját felvéve kellemetlen helyzeteket okozott. Ha nem marja meg az a kígyó hamarosan számúznunk kellett volna Wonkból. Csak nem attól félsz talán, hogy benned is varázserő van? – kérdezte most Yamától. A fiú összerezett a kérdésre, de megpróbált közömbös arcot vágni.

–A bóruszárban olvastam a varázslókról. Csak az érdekelt volna, hogy köztünk miért nincsenek a Nagyasszonyon kívül yatt varázslók is. Hiszen most nagy segítségünkre lehetnének a háborúban.

–A varázserő hatalom. Nagyasszonyunknak is nagy lelki erejébe kerül, hogy ezzel a hatalommal ne éljen vissza. A hatalom pedig kétélű lándzsa fiam. Minél erősebb, annál nagyobb pusztítást csinál a használójában is. Örülj neki, hogy nincsenek köztünk varázslók, akik kiszámíthatatlanok és hatalmuknál fogva nagyon veszélyesek lehetnek akár a saját népükre is.

Yama megtudta, amit tudni akart, s most örömmel csatlakozott barátaihoz. Alig várta azonban a percet, hogy Yzatullal kettesben maradhasson. Nem akarta Yzzadot és Yzaurát megbántani, ezért megvárta, míg azok pár percre otthagyták őket.

–Tudsz titkot tartani? – fordult Yzatulhoz.

–Mint a gombatemető – válaszolta a fekete.

–Találkoztam Yzerattal és Yulival, mielőtt elmentek volna.

–Úgy érted, hogy a haláluk előtt? – értetlenkedett Yzatul.

–Ők nem haltak meg! De ez a titok! Számúzték őket!

–Yzeratot? De hát ez lehetetlen! Ő minden törvényt betartott!

–Látszólag talán igen. Mégis sok információ van, ami nem úgy jut el hozzánk, ahogy az valóban történt. Ők azon igyekeztek, hogy ezen változtassanak, s akkor éjjel a tanítónkat megtámadták.

–Yattok? – hüledezett a fekete.

–Yattok! És nagyon jó harcosoknak kellett lenniük, mert még meg is sebesítették - válaszolta Yama

–Ha nem te mondanád, akkor el sem hinném. De hova tűntek, ha nem haltak meg?

–Mondom, hogy száműzték őket, azaz inkább úgy mondanám, hogy elmenekültek. Egy titkos helyen vannak a Wonk nyugati részében a többi törvénszegővel.

–Nem lehet, hogy valami nagyobb bűnt követtek el, csak így próbálták szépíteni?

–Akkor miért mondták volna, hogy meghaltak? – nyilvánvaló, hogy ez hazugság, ha élnek?

–Miről folyik a vita? – jelent meg mögöttük Yzaura.

–Éppen Yzerat haláláról beszélgettünk. – hebegte Yama.

–Neki nyugodtan elmondhatnánk! – súgta oda a fiúnak a Yzatul.

–Nem akartalak veszélybe sodorni titeket. Azt hiszen nem szabadna tudnunk erről az egészből!

–Lehet, hogy igazad van, de akkor már úgyszincs mit tenni. Talán mi magunk is a végére juthatunk az igazságnak.

–Mit zagyváltok itt össze-vissza? – mérgelődött Yzaura. – Nem mondanátok el világosan?

Végül Yzaurának és Yzzadnak is elmondták, amit tudtak, s titkos szövetséget alapítottak így négyen. Megfogadták, hogy még akkor sem árulják el egymást, ha kínozzák őket, s elhatározták, hogy a bőrszárban próbálnak meg több információhoz jutni, ahol talán más yattokat is kihallgathatnak, vagy találhatnak olyan bőrszokat, amik utalnak a törvénszegőkre.

Yama mérhetetlenül megkönnyebbült, hogy három jó társra talált ebben a nehéz helyzetben. Úgy érezte, hogy jobbra fordult minden. Több heti kutatás és hallgatóság után sem jutottak azonban közelebb az igazsághoz, s ismét kezdett eluralkodni Yamán a bizonytalanság. Egyik nap, a tavasz utolsó napján arra ébredt, hogy nagyon hiányzik neki Yzerat. Ismét forrt benne a tehetetlen harag azok iránt, akik a hazugságot terjesztik. Mikor Yarakurt elküldte futni, minden dühét beleadta az edzésbe. Szemét rászegezte a terem végére, elhatározta, hogy minden erejét beleadja a futásba. Neki iramodott, s szemét le sem vette a terem végéről. Úgy érezte az erőfeszítés legalább elvonja a figyelmét a belső haragtól. Ekkor azonban kicsúszott lába alól a talaj, s csak azt érezte, hogy nekivágódik a terem falának, amitől egy másodperce még alig száz méterre volt.

Szerencsére az esetet senki sem látta, s a többiek is csak arra figyeltek fel, hogy nekiesik a fálnak. Két harcos is sietett, hogy felsegítsék, s a szédelgő Yamát a harcmester elé támogatták.

–Örülök, hogy ennyire hajtasz! – mondta elégedetten a kiképzőmester – de a testi épségedre ugyanúgy kell vigyáznod, mint másokéra! – s Yama először látta, hogy valami mosolyféle suhan át a sebektől tarkított arcon. Ül le egy kicsit., s fújd ki magad! Utána beszélgetünk!

Yama megnyugodva vette tudomásul, hogy nem került bajba. Tudta, hogy varázsolt, s újra öröm töltötte el. Elhatározta, hogy amint lehet, elmeséli Yzatulnak azt is, hogy ő varázló.

Pár perc múlva, miután kipihente magát, Yarakurt lépett hozzá:

–Eljött az ideje, hogy próbára tegyelek! Még csak három hét telt el az első edzés óta, ezért két átlagos harcost választottam ki, akiket most meg kell előznöd az akadálypályán! Három kört kell megtennetek. Ha sikerül, akkor végre elkezdhetjük a harcművészetek tanulását is!

A két kékhajú fehér yatt némán állt fel mellé a rajtvonalhoz. Szerencsére Ydom nem volt köztük. Bár ő zöldhajú volt, nem magasodott a többi harcos fölé. A többiek most a terem oldalában foglaltak helyet, hogy végig nézhessék Yama próbáját. Yarakurt csettintéssel jelezte, hogy indulhat a küzdelem. Yama tudta, hogy nem elég most, ha csak az erejével küzd. Jól be kell osztania az energiáit, hiszen pár hete még egyszer is alig bírta végigcsinálni ezt a pályát.

A két kékhajú harcos gyorsabban is kezdett, mint ő, s az első körben jelentős előnyre tettek szert. Yama az egyes akadályok után csodálkozva vette észre, hogy nem fújtat és nem zsibbad a karja, mint az első alkalommal. Már akkor boldogság öntötte el, mikor másodszor ért végig a kötélpályán s érezte, hogy van még benne erő. A két harcos azonban ekkor már a második kör végéhez közeledett. Most már érezte, hogy lesz ereje végigcsinálni, s kezdte gyorsítani a tempóját. Már a mászófalon hozott valamit a hátrányából, s a kötélpályán is gyorsabb volt, mint a két kifáradt harcos, de mindez nem volt elég ahhoz, hogy utolérje őket. Sem a kúszásban, sem az úszásban nem tudta beérni a két másikat, de az úszás végén a hátsótól már csak alig négy-öt lépéssel volt lemaradva. A két harcos növendék fújtatva iramodott neki az utolsó hosszának, s Yama is

zihálva vetette utánuk magát. Még mindig volt benne erő. Érezte, hogy túl későn kezdett el hajrázni. A két harcos előtte ért célba, de jóval fáradtabbnak tündek, mint Yama.

Yarakurt nem dorgálta meg. Sőt, csettintett az ujjával, jelezvén, hogy elégedett. Még oda is súgta a fiú fülébe:

–Az erőd beosztását jobban meg kell tanulnod. Én tudtam, hogy képes vagy rá, s képes is lettél volna. Ennyi elég.

Ekkor vette észre, hogy a teremben Yzmok is ott van. A tanítómester aggodalmas tekintetét az öröm váltotta fel. Biztatta Yamát, majd beszélt Yzmúnnal és Yarakurthoz vitte a feketét. Már sokszor magával vitte a gyermeket, s most is erre készült. Mindenki tudta, hogy harcművészetre tanítja. Yama ismét azokra a szép napokra gondolt, mikor Yzerat csak vele foglalkozott. Némi irigységgel nézte a távozó Yzmúnt.

Yarakurt azonban hamar véget vetett a nézelődésnek. Mindenkinek kiosztotta a feladatát, s Yamával egy kisebb terembe ment, ahol nem látta őket senki. A teremben különféle fegyverek voltak.

–Lássuk, hogy milyenek a reflexeid! – mondta a harcmester. – Próbálg megütni!

A helyzet ismerős volt Yamának. Kicsit fáradt is volt, s nehezen üresítette ki az érzelmeit, mert szüntelenül Yzerat jutott az eszébe. Mozgását megpróbálta a nála jóval erősebb harcoshoz hangolni, aki most védekező állást vett fel. Yama átvette Yarakurt ritmusát, aki ezt rögtön észrevette és elégedett kifejezés futott át sebhelyes arcán.

–Ezt Yzerattól tanultad?

–Igen! – válaszolta Yama, s kihasználva a másik ritmusának változását, egy váratlan mozdulattal gyomron vágta Yarakurtot. Annak ugyan meg sem kottyant az ütés, mégis látszott rajta, hogy meglepődött.

–Úgy látom Yzerat jó mestered volt – abbahagyta a mozgást, s intett a fiúnak, hogy álljon le. – A következő próba pont fordított lesz. Próbálg kivédeni az ütéseimet!

–De ezt még nem tanultuk! – szabadkozott Yama, mert emlékeiben erősen élt még, ahogy Yarakurt elintézte a harcosokat a játszótéren.

–Ne aggódj! Nem fogok nagyokat ütni. Próbálg elkerülni, vagy kivédeni az ütéseimet!

Yarakurt most valóban nagyon finom és óvatos mozdulatokat tett, nehogy kárt tegyen tanítványában. Eleinte lassan, majd egyre gyorsabban használta a kezét, s egy idő után Yama már nem volt képes kivédeni, vagy elhajolni előlük. A harcmester ekkor megállt.

–Jól van! Ennyi először elég. Az alapokat már tudod, de nincs ütés és védekezéstechnikád. Először meg kell tanulnod, hogy olyan gyorsan kell mozognod, mint a villám. Minden ütést, vagy védekezést a lehető legnagyobb sebességgel kell alkalmaznod. Ehhez azonban ugyanarra a kikapcsolásra van szükséged, amit a próba elején használtál. Mivel nagyfőnök lehetsz, ezért neked különleges képzésre van lehetőséged. Két ügyes harcosom fog segíteni. Most ül le és várj! Egy-egy mozdulatot százszor és ezerszer is el kell próbálnod ahhoz, hogy szinte reflexszerűen használhasd. Sok türelmet fiú!

Hamarosan két magas kékhajú fehér yatt jött be az edzőterembe. Yrdatlan és Yllám. Az első kicsit magasabb és erősebb volt társánál, míg a vékonyabb gyorsabb mozgású volt. Felváltva tanígtatták Yamát. Yrdatlan elsősorban a támadó ütések és rúgásokat tanított, míg Yllám a védekezésben segítette. Mikor a Yama elfáradt egy kicsit, akkor egymáson mutatták be, hogy az ütések és elhajlások hogyan a leghatékonyabbak

Délután Yama ismét úgy érezte magát, mint az első pár nap edzései után. Ólom súlyú karokkal és lábakkal. A harc és a próba teljesen kivette az erejét. A délutáni foglalkozás után, amit Yzmok tartott a yattok életműködéseiről, mégis erőt vett testi fáradtságán, s érzelmei hullámvásán. Yzatulhoz ment, aki most egyedül feküdt alvófülkéjében, s pihenve a plafont bámulta.

–Valamit még nem mondtam el neked – ült a fekete ágyának a szélére.

Yzatul kíváncsian tápázkodott fel.

–Mielőtt még elment volna, Yzerat azt mondta, hogy van egy különleges képességem. Egészen a mai napig én magam sem nagyon hittem benne, mert semmi jelét nem mutattam...

–Különleges képesség? – szakította félbe a fekete yatt. – Nyögd már ki, hogy mi az!

–Éppen azt akarom! – válaszolta Yama. – Szóval azt mondta, hogy varázsló vagyok.

–Hát ennek tényleg semmi jelét nem mutattad – legyintett Yzatul. – És ő honnan szedte ezt a butaságot?

–Azt mondta, hogy arany hajjal születtem, s hogy mikor kicsi voltam, voltak furcsa, megmagyarázhatatlan dolgaim. Ő és Yuli festették be a hajamat zöldre. Yzerat adott is festéket, hogy időnként fessek be a hajamat, nehogy lebukjak.

–Miért, mi lenne, ha varázsló lennél?

–Megkérdeztem Yzzadtól. Azt mondta, hogy a varázslók nagyon veszélyesek. Úgy tűnt, hogy nem nagyon örülnének neki, még ha segítségükre is lehetne a háborúban. Mintha csak a Nagyasszony hatalmát félténék.

–És most mitől lettél benne bizonyos, hogy varázsló vagy? Én ugyan nem vettem észre. Talán át tudsz változni manóvá, vagy békává tudod varázsolni a fehérbőrű yattokat? – élcelődött Yzatul, aki most szemmel láthatóan kételkedve fogadta Yama beszámolóját.

–Dehogysis! Reggel, amikor az edzőteremben voltunk! Emlékszel rá, hogy a falnak vágódtam?

–Persze! Alig bírtuk ki nevetés nélkül – vigyorodott el a fekete.

–Akkor varázsoltam, bár még magam sem tudom hogyan. Egyszer csak nekivágódtam a falnak, pedig előtte egy szempillantással még egészen messze voltam tőle. Egyszóval tér varázsló vagyok. Nem tudok átváltozni, de egyik helyről a másikon tudok teremni.

–Egyszerűen nem tudom elhinni. A saját szememmel szeretném látni! – mondta Yzatul. – Még ha látnám, hogy csillog a hajad! Hajolj csak közelebb!

Yama odadugta a fejét és a fekete yatt elkezdett turkálni a hajában. Pár másodperc után a keze megmerevedett.

–Hát ez hihetetlen! Itt a hajad tövénél tényleg csillog valami! Hol tudnánk feltűnés nélkül kipróbálni?

–A játszótéren a kővárban vannak szobák. Ha szerencsénk van és nincs ott senki..

- Próbáljuk meg! – helyeselt a fekete.

Pár perc múlva már kint voltak a játszótéren. Most alig voltak itt. A harcosok az edzőteremben “szórakoztak”, a dolgozók a homokozóban, vagy valamilyen műhelyben munkálkodtak, a feketék többsége pedig a könyvtárban próbálta kielégíteni tudásszomját. A kővár teljesen üres volt, úgyhogy remek gyakorlólhelynek tűnt.

Felmentek az egyik nagyobb toronyba, Yama megpróbálta felidézni magában, hogy hogyan csinálta a tér-ugrást. Erősen koncentrált a terem túlsó pontjára, de nem járt eredménnyel.

–Az jutott eszembe, hogy Yzerat csak akkor figyelmeztetett, mikor biztosra vehette, hogy rendkívüli helyzetekbe fogok kerülni. Különben már régen kiderült volna, hogy tér-varázsló vagyok. Kell, hogy legyen valami, ami kiváltja a varázslatot. Valami rendkívüli - gondolkozott hangosan Yama.

–Gondolt végig, hogy mit csináltál futás közben! – próbálkozott Yzatul.

–Biztos, hogy kell hozzá a célhely, s az akarat, hogy odajussak, de vajon hogyan aktiválhatom a varázslatot?

–Milyen lelkiállapotban voltál? – próbálkozott tovább Yzatul.

–Semmi más nem volt bennem, csak, düh, harag, s hogy minél gyorsabban eljussak a célba.

–Nem lehet valami tiszta dolog a varázslás, ha düh és harag kell hozzá! – fortyant föl a fekete.

–Hát az biztos, hogy most nem vagyok dühös – vágta rá Yama.

Miután hosszasan próbálkoztak, s a hőmoszatok kezdtek halványodni, feladták a próbálkozást.

–Nem lehet, hogy valami más történt, s mégsem vagy tér-varázsló, hanem tűz, vagy átváltoztató? – gondolkozott tovább hangosan Yzatul, miközben csüggedten baktattak alvóhelyük felé.

–Nem valószínű – legyintett csüggedten a fiú.

Ha Yzatul nem látta volna Yama aranyló haját, bizony nem hitte volna a fehér yattnak egy szavát sem, de így kénytelen volt hitelt adni barátjának. Yzzadnak és Yzaurának még nem szóltak egy szót sem. Megbeszélték, hogy csak akkor mondják el a dolgot, ha Yamának végre sikerül varázsolnia.

Yama még sokáig virrasztott a hálófülkéjében. Lecsendesítette magát, s megpróbált a Tan ösvényre koncentrálni. Azt kívánta, hogy ott lehessen. Kezdett benne valami keserűség, harag és csüggedtség felgyülemelni, s ezzel együtt láthatatlanul egy belső erő, mintha egy külön benne lakó valami is életre kelt volna. Nem tudta megnevezni, de tudta, hogy ez az erő, amire vágyott. Ismét a Tan ösvényre koncentrált, s a fülkéjéből eltűnt egy halk kékes színű villanás után. A folyósón találta magát. A járat szerencsére üres volt, de Yama a

biztonság kedvéért a fal mellé húzódott. Érezte, hogy a félelem betölti a testét és remeg. Örülnie kellett volna, hogy varázsolta, mégis valami sötét és rossz érzés elnyomta ezt az örömet. Úgy érezte, hogy valami gonoszt ébresztett fel magában, s nem tud, de nem is akar szabadulni tőle. A félelmet lassan kiszorította a hatalom érzése, s ez elnyomta azt a furcsa érzést, amit lelkiismeret-furdalásnak nevezünk. Újra koncentrált, de most a fekhelyére. Megpróbálta felgyújtani azt a belső erőt, amivel az előbb sikerült varázsolnia. Ebben a pillanatban újra betöltötte az erőt, s egy villanással eltűnt. Tudta, hogy a fekhelyén van.

Kedve lett volna felébreszteni Yzatult, hogy elújságolja neki a nagy hírt, de ekkor iszonyatos fáradtság tört rá. Most vette csak észre, ami az előbb még nem tudatosult benne. A varázslás rendkívül sok energiába került.

Yama nem volt kellően óvatos, mert bár a többiek aludtak, a mindig éber Yszap a barlang végéből figyelte az eseményeket. Hitetlenkedve ment a fiú ágyához, miután észrevette a kék villanást, s ekkor felismerte, hogy mi történt. Pár lépést hátrált a fal felé, majd lehuppant az egyik børszékbe. Mikor Yama ismét megjelent, úgy tett, mintha aludna. Aztán mikor a fiú már egyenletesen szuszogott, csendben elhagyta a kiképzőt.

IX. fejezet
REPÜLÉS

Yama másnap úgy ébredt, mint akit fejbe vágtak. Még sohasem fordult elő, hogy reggel elaludt volna, de most Yszap rázására ébredt: –Ébresztő hétalvó! Itt a reggeli!

Yama szégyellte magát, hogy elaludt, s reggel ismét olyan érzése volt, hogy előző este valami rosszat követett el, amikor varázsolt. Aztán erőt vett ezen az érzésen, s gyorsan kipattant az ágyból. Csatlakozott falatozó társaihoz, akik nagy étvággyal reggelizték a gomba pürét. Kedvelte ezt a savanykás ételt, csak azt sajnálta, hogy nem volt hozzá egy kis répa, vagy kinti zöldség.

Nem csak Yama, hanem a többiek is sokat ábrándoztak a kinti világról. Vajon milyen lehet a napsütés, milyenek a csillagok és milyen a felhős ég? Szinte vágyat érzett magában, hogy felvarázsolja magát a hegy tetejére, de elfojtotta magában ezt a kívánságot, hiszen azt sem tudta, hogy hol van az a fent és kint.

Ezen a reggelen Yzzad meg sem jelent közöttük. Ez szokatlan és furcsa dolog volt, de senki nem gondolt különösre. Yszap szedte össze a maradékokat, majd elindultak az edzőterem felé. Yama végre Yzatul közelébe jutott, s ujjongva suttogetta a fekete fülébe:

–Megint sikerült!

–Mikor? – csodálkozott hitetlenkedve a barátja.

–Lefekvés után! Ma már biztosan meg fogom tudni mutatni! – szögezte le Yama.

–Hát erre kíváncsi leszek! – jött a kételkedő válasz, de ekkor már meg is érkeztek.

Yarakurt egyedül volt a teremben. Miután felsorakoztak, közölte, hogy ma rendkívüli alkalom van, s vele kell menniük egy különleges helyre.

–Tényleg! Hiszen ma van a nyár első napja! – örvendezett Yama!

–Akkor boldog születésnapot testvér! – válaszolta Yzatul!

–Neked is! Dupla ünnepnap nekünk ez a mai.

–Kíváncsi vagyok, hogy milyen meglepetés vár ránk!

–Hét évesek lettünk.¹⁴ Egy évvel közelebb az avatáshoz! – szögezte le Yama.

¹⁴ Emberi számítás szerint körülbelül 14-15 évnek számít.

Yarakurt gyors lépteit nehezen követték, de hátul Yzzad most inkább fűjtatott, mintsem lemaradjon, s magára vonja a harcmester figyelmét. Egy járaton ekkor jobbra kanyarodtak, miután megvárták, hogy az előttük cammogó medvegombával rakott szekér utat engedjen nekik.

Egy rövid járatba érkeztek, melynek végében furcsa szerkezet pihent. Sok-sok kötél lógott le a magasból, melyeknek az egyik végében egy kosárforma ülőalkalmatosság volt. Yarakurt bemutatta a szerkezet működését. Beült az egyik kosárba, majd a mellette levő kötelet elkezdte lefelé húzni. Úgy látszik, hogy a magasban valami csigaszerkezet segítette a mozgást, mert a kosara minden húzásnál gyorsan emelkedett felfelé. Aztán elengedte a kötelet, s lassan visszaereszkedett a földre.

–Ez egy kötéllift. Itt sajnos nincs gőz, de ez a szerkezet is nagyon hatékonyan működik. Tíz lift van itt, úgyszólván felváltva hamar felérünk. Fent már várnak minket!

–Mi van ott fent? – csúszott ki Yziri száján, de már megbánta, hogy kíváncsiskodott:

–Te indulsz utolsónak! – nézett rá szigorúan a harcmester, majd megvárta, míg az első pár yatt elindul felfelé, s ő is követte őket a magasba.

Yama csak a második fordulóban került sorra. Kellemes érzés volt felfelé haladni a liften. Azt hitte, hogy nagyon nehéz lesz felhúznia magát, de csalódnia kellett. Olyan könnyedén haladt felfelé, mintha csak egy kisebb követ kellett volna felvonnia valahonnan. Az út azonban hosszú volt, így a végére kezdett elfáradni. Vagy negyed órán át kapaszkodott fölfelé, mire elérte a lift tetejét. Alatta szédítő volt a mélység.

A csarnokban, ahova egy nyíláson keresztül érkezett nagyon nagy fényesség volt. Alig tudott kikászálódni a liftből, - ami magától visszasüllyedt a mélybe - mert a fény elvakította a szemét.

Pár percbe telt, hogy megszokja ezt a világosságot. Az arcába friss szél csapott, s most mikor körülnézett, tágra nyíltak a szemei. Fekete társai már ott álltak a barlang oldalában levő ráccsal lezárt nyílásnál s bámultak kifelé. Ki a külvilágba!

Csodálatos érzés volt. A délelőtti nap bevilágította a tájat. Északkelet felé a távolban hatalmas hegy körvonalai rajzolódtak ki, míg alattuk a Wonk mérhetetlen erdősegei terültek el. A kék égen

csak egy-két felhő volt, s a távolban madarak köröztek a levegőben. Alattuk az erdő tarka színeiben játszott, ahogy a fák tavaszi színpompájuk utolsó perceit nyújtották az első nyári napsugarak alatt. Nagyon magasan voltak. A hegy felső részének sziklapárkányán álltak egy barlanghasadékból kitekintve. Szótlanul tapadtak a rácshoz, s csak szívták magukba a látványt, mely melegséggel töltötte el a szívüket. Mintha csak egy szerető és gondoskodó lény kifejezetten az ő kedvükért alkotta volna mindezt. Yamában önkéntelenül megfogalmazódott a kérdés: vajon hogyan alakult ki a világ? Elhatározta, hogy adódó alkalommal megkérdezi Yzeratot. Élvezték a hideg szél cirógatását az arcukon, s a friss levegő tiszta illatát. Yama összenézett Yzatullal, s szavak nélkül is értették egymást. A lehető legszebb születésnap ajándékot kapták. Még sokáig álltak volna ott mind a tizenöten a rácshoz tapadva, ha Yarakurt mély hangja nem zökkenti ki őket a varázslat hatása alól.

–Sorakozó! Kövessetek! – s hangja nem tűrt ellentmondást. Most egy kicsit bent is körülnézhetek, bár tekintetüket továbbra is mágnesként vonzotta a kinti táj. A barlang olyan volt, mint egy várakozó helyiség. Mindenhol ülések voltak a sziklába vésve, melyeket puha bőrhuzattal vontak be. Persze ez a puhaság hosszabb távon egy erősebb emberből is kék-zöld foltokat váltott volna ki, de a yattok komfortérzete egészen máshogy működött.

Yarakurt átvezette őket egy másik barlangba, mely az előzőnél sokkal sötétebb volt. Itt furcsa ketrecek voltak felállítva, melyekben hosszú szőrös lények mászkáltak, s faágakat rágcsáltak. A harcmester itt megállt:

–Ezek a kondorlepké hernyói. Főleg falevelekkel táplálkoznak. Nem olyan kényesek, és finnyásak, mint maguk a lepkék. Én azt mondom, hogy könnyebb lett volna egy vörös sárkányt meglövedni, mint ezeket a nyafka ízeltlábúakat! De állítólag azokat nem lehet idomítani, mert okosabbak, mint mi. – Aztán intett nekik, s tovább mentek egy világosabb terem felé.

A helyiségben hatalmas lepkék voltak, melyeknek éjfekete szárnyait fehér foltok tarkították. A lepkék hátára valamiféle ülőalkalmatosság volt szerelve. Mindegyik le volt kötve egy pányvával, s előttük egy vályúban valamiféle folyadék volt, melyből időnként szívtak egyet-egyét hosszú pödörnyelvükkel. Szárnyaik összecusukva magasodtak fölfelé, majdnem egészen a barlang

tetejéig. Yatt dolgozók és katonák voltak mindenhol a teremben. A dolgozók a lepkéket látták el, a harcosok pedig, úgy tűnt, hogy repüléshez készülnek.

–A kondorlepkékkel főleg éjjel repülünk, hogy a helyet nehezebb legyen az ellenségnek fölfedezni. Elég nehéz megülni őket, mert, mint látni fogjátok, kicsit zötykölő hátasok. Egy vakkígyón végigtekeregni a főjáraton ehhez képest álomutazás. No de se baj! Ezeknek a lepkéknek a segítségével tudjuk nyomon követni az állatok mozgását, s most a háborús időkben az ellenség elhelyezkedését. A mai nap rendkívüli nap, így ezt a meglepetést mára tartogattuk. Az első utatokat a felszínre és azt, hogy egyelőre csak nézőként, de megnézhetek egy repülő bemutatót. Ma szerencsére nincs a közelben támadó manóhorda, ezért nyugodtan kirepülhetnek a pilóták nappal is.

Három harcos eközben nagy nehezen fölkecmergett egy-egy lepke hátára, s a dolgozók leeresztették azt a rácsot, ami a barlang nyílását a szabadtól elválasztotta. Most még félelmetesebbnek tűnt az a mélység, mely alattuk tátongott.

A lepkék elég nyugtalanok voltak, de lassan, ahogy a csápjukhoz erősített kötőfékkel a pilóták vezették őket, elindultak a kijárat felé. Potrohuk szaporán mozgott, ahogy feltöltötték magukat levegővel, majd közvetlenül a nyílás előtt megmozgatták méteres szárnyaikat. Ez a művelet olyan légörvényt kavart, hogy a feketék majdnem hanyatt vágódtak tőle. Yzaura pedig még sikkantott is egy kicsit, de nem mutathatta ki ijedelmét, hiszen Yarakurt vészjőslő tekintetet vetett rá.

A lepke utasával együtt könnyedén libbent ki a szabadba. Mintha nem is érezte volna, hogy valaki ül a hátán. Néha meg-megállt a szárnycsapásokkal, s ekkor úgy tűnt, hogy lezuhan a mélybe. Azután újra nekilendült, s folytatta szaggatott repülését, ami a pilótától is nagy erőfeszítéseket követelt. Eközben már két másik lepke is felröppent. Bevárták egymást, s most majdnem egyszerre mozogtak. Köröket írtak le a levegőben egyszerre, majd egymás mellett haladva. Csodálatos látvány volt, s a feketék Yamával együtt ujjongtak a gyönyörűségtől. Eközben Yarakurt észrevétlenül Yama mögé osont, s a fülébe súgta:

–Hamarosan te is kipróbálhatod. Ezt minden nagyfőnöknek meg kell tanulnia, még ha a harcosok közül kevesen kerülnek is ilyen helyzetbe.

A fiú összerezett, de nem válaszolt. Szívét izgalom töltötte el. Nem tudta elképzelni, hogy hogyan fogja tudni irányítani a lepkéket. Félelmetesnek tűnt számára, hogy neki is ilyen magasban kell majd a levegőben lennie.

Eközben a bemutató véget is ért. A fáradt lepkék, a szintén kimerült utasaikkal visszalibbentek a méretükhöz képest szűknek tűnő barlangba. A pilóták lekászálódtak hátasaikról, s a dolgozók most visszavezették a lepkéket a fal melletti vályúkhöz. Azok mohón szürcsölni kezdték a bennük levő nedűt.

Yarakurt megbízott egy harcost, hogy vezesse vissza a feketéket, maga pedig Yamának intett, hogy kövesse. Yzatul vetett rá egy részvétteljes pillantást, de beszélni már nem tudtak egymással.

A barlangnak ellenkező oldalán volt egy kis bőrajtó. Itt léptek most be. Ez a terem hasonló volt, mint Yzerat kiképzője. Hálófülkék voltak a falba vésvé, de volt hely az evésre és börszékek a megbeszélésekhez.

–Most pihenj le, amíg lehet. A repülést éjjel fogod megkezdeni, mikor Ziad¹⁵ már feljött. Ez Yimyam nagyfőnök születésnapjára ajándéka a számodra – ezzel a harcmester távozott. A barlangban több yatt is pihent. Mindannyian pilóták lehettek, s az esti bevetést várták.

Yama keresett magának egy üres hálófülkét. Megpróbált pihenni, de aludni nem tudott. Még csak a nap közepében jártak, s nem volt a nappali alváshoz szokva. Most vette észre, hogy ebben a barlangban nincsenek hőmoszatok. A levegő sem volt olyan párás, mint a barlangnak a többi részében. Bosszantotta, hogy nem sikerült Yzatullal beszélnie. Egyedül érezte magát, s akárhogy is szégyellte bevallani, félt a repüléstől. Egyébként sem kedvelte a mélységeket, s szorongva gondolt a lepkekifutó előtt tátongó szakadéokra. Vajon Yimyam tényleg születésnapjára ajándéknak szánta?

Unalmasan és lassan telt az idő ebben a barlangban, s csak az ebédidő szakította meg egy rövid időre. Yama együtt evett a pilótákkal, akik alaposan megnézték maguknak az ifjú

¹⁵ Gendor nagyobbik holdja.

nagyfőnökjelöltet. Erre az asztalra jóval több húst szolgáltak fel a dolgozók, mint amennyit életében összesen látott¹⁶. Ő is kedvelte a húst. Amióta erősen edzett, jobban is kívánta, ezért most nagy örömmel vetette rá magát az ételre. Mikor a pilóták látták a mohóságát, figyelmeztették, hogy repülés előtt semmiképpen ne lakjon jól.

Már alkonyodott, mikor elhagyták a pihenőhelyet, s kimentek a lepkék kifutójába. Az állatokat a gondozók már előkészítették. Három lepke állt készenlétben, s Yarakurt is előbukkant. Mély hangjával magyarázott Yamának:

–Ketten fogtok repülni. Ma először csak a hátsó ülésre ülsz, s onnan figyeld, hogy a pilóta hogyan irányítja a lepkét. Holnap már neked kell elől ülnöd, s nemsokára egyedül is képes leszel a lepkét irányítani. Sajnos nem olyan jó repülők, mint az óriás légivadászaink¹⁷, de legalább rávehetők az éjszakai repülésre.

Eközben egy dolgozó lépett melléjük:

–Készen vagyunk. Yole, a pilóta várja a tanítványát. Egy kékhajú yatt állt az egyik lepke mellett. A harcos intett Yamának, hogy jöjjön. A lepke nyugtalan volt kissé, de jól tűrte, hogy a két yatt a torára erősített ülésbe másszon. A két kis bőrülés épphogy elfért az állaton. Jól be kellett szíjazniuk magukat, ami ugyan biztonságot nyújtott, mégis azzal a következménnyel járhatott, hogy az állat pusztulása esetén utasának sincs semmilyen lehetősége a menekülésre.

Yama még sohasem ült semmilyen háts állaton, így furcsa volt neki, ahogy a lepke megindult alattuk. Yole menet közben folyamatosan magyarázott.

–Ezeket a jószágokat nagyon könnyű kezelni. Ha lazán fogom a gyepőt, akkor elindulnak, s ha meghúzom, akkor megállnak.

¹⁶ A yattok harcosai általában sokkal több húst fogyasztottak. Ha húst, vagy más élelmiszert ettek, sosem főzték, vagy sütötték. Mindig nyersen került az asztalra. Éppen ezért a yattok fogai elég erősek voltak. A mézen és gyümölcsökön kívül nem ismertek édességeket sem. Konyhaművészetük egyszerű és gyakorlatias volt. Éppen ezért ízlelésük nem volt túl jó.

¹⁷ A légivadások tulajdonképpen hatalmas szitakötők voltak. Nevelésük és gondozásuk sokkal körülményesebb volt, mint a kondorlepkéké, viszont rendkívül jó repülők voltak, s félelmetesen küzdöttek a csatákban. Lárvaikat a yattok vízben nevelték, s csak a kifejlett állatokat fogták be.

Repülés közben a húzás emelkedést, a lazítás süllyedést okoz – alighogy ezeket a szavakat kimondta, a lepke kilibbent az éjszakába. Egy pillanatig Yama úgy érezte, hogy lezuhannak, de ahogy az állat elkezdett csapkodni a szárnyával, helyzetük kicsit jobb lett. Mintha egy madzagon folyamatosan le és föl rángatták volna. A gyomra hol a torkába csúszott, hol a hasát feszítette. Eközben hányinger kerülgette, s ha lefelé nézett a szédülés és a tériszony is eltöltötte. Most örült neki, hogy megfogadta a pilóták tanácsát, s nem lakott jól. A szél süvített a fülük mellett. Eleinte nem is nagyon mert körülnézni, de aztán, mikor már kicsit megszokta az állat lüktető mozgását, jobban szétnézett. Először volt kint a szabadban.

A végtelen ég, a hold és a csillagok káprázatos látványt nyújtottak. A barlang zártsága után olyan érzése támadt, mintha a világmindenség a sarkaiból fordult volna ki, s a dolgok elvesztették volna a mélységüket és magasságukat. Mindenütt a végtelen volt, bármerre nézett.

Észak felé tartottak. Az átmeneti csönd után Yole ismét magyarázni kezdett:

–Ha jobbra húzom a gyeplőt, jobbra fordulunk, míg ellenkezőleg fordítva – s ezzel együtt egy éles kanyart is leírt a levegőben. Yama tudta, hogyha nem lett volna odakötte, most már vagy tizedszerre zuhant volna le az állat toráról. Alatta a mélységben itt is ott is meleg foltok jelentek meg hőlátása előtt. Már jócskán észak felé jártak, mikor hatalmas mozgó táborot fedeztek fel a mélyben.

–Ettől tartottunk! – sóhajtott Yole. – Nézz le! Látod ott a harcos manók táborát?

–Igen! – válaszolta Yama, magát is megdöbbsentve, hogy félelme mennyire alábbhagyott.

–Újabb ostrom készül. Amíg ezek itt vannak, nehezen tudunk vadászni. Ráadásul az erdő összes vadját ők ejtik el, s falják föl. Yuryen nagyfőnök nem fogja hagyni, hogy sokáig itt táborozzanak.

–Mit akarnak tőlünk? – kérdezte a fiú.

–Egyelőre még csak puhatólónak. Sejtéseink szerint valamilyen nagyobb támadás előhírnökei. Ilyen pár ezres létszámú sereggel könnyedén elbánunk. Érthetetlen, hogy miért küldik ide őket. A nagyfőnökök szerint ez csak valamilyen megtévesztés, vagy figyelemelterelés lehet.

Árnyékként suhantak el a manók tábora felett. Azok szekérkaravánnal vették körül magukat, s nem csak harcosok, hanem nők és gyerekek is voltak velük. Látszólag nem volt más, mint egy nagy vonuló manókolónia.

–Most figyelj meg, hogy a lepke már fáradtabb. Sokkal szaggatottabb a repülése! - kiáltotta hátra Yole, miután magasabbra emelkedtek. - Ideje visszatérni!

Bizony Yama már rég eltévedt volna, s halvány gőze sem volt, hogy hol járhatnak, de Yole nagy biztonsággal irányította az állatot az előttük elterülő hegy felé. Szóval ilyen a Wonk kívülről?! Egy erdővel borított hegység, melynek a felső részén már alig élt meg növényzet, s a legtetejét nyáron is állandó hó borította. Úgy magasodott előttük, mintha elterülő óriásként állná útját azoknak, akik dél felé akarnak tovább menni. Mikor a lepke meglátta a barlangot, már nem is kellett irányítani. Magától a helyére repült.

Yama rogyadozó léptekkel kászálódott le az állat toráról, Yole pedig egyenesen Yarakurthoz indult. Miután váltottak néhány szót, a harcmester magához intette Yamát, s elindultak visszafelé. A köteleken könnyű volt leereszkedni, s nemsokára Yama is csatlakozhatott társaihoz az alvásban. Feje, mint mázsás szikla húzta le az ágyába. Teljesen kimerültnek érezte magát. Így utólag már nagyon örült annak, hogy Yimyamtól ezt az ajándékot kapta. Ennél szebbet el sem tudott volna képzelni.

X. fejezet
HÁBORÚ

A Wonk barlang északi kapuját két alak fürkészte. Az egyik egy alacsony manóforma lény, a másik egy meglehetősen torz harcos manó, akinek hiányzott az egyik füle, feje kékeszöld volt, haja pedig lófarokba fonva lógott a hátára. A kisebbik figura feje be volt kötözve egy fehér anyaggal, úgy, hogy csak az orra lógott ki belőle. Az arcát nem lehetett kivenni.

A vastag fémkapu mélyen a sziklába ágyazva bújt meg és az előtte levő tisztásról két út vezetett oda. Észak felől Lídiium birodalmából, ahol az emberek éltek, kelet felől Prasmadanból, ahol a Nagy Homály óta törpék laktak.

A két alak az északi úttól balra lapult a tisztást szegélyező bozótosban. A kisebbik szólalt meg először:

-A törpék igen jó munkát végeztek. Ezt a kaput szinte lehetetlen betörni. Ha biztosra akarnánk menni, meg kellene várnunk a szürke yattokat a támadással. Ha megoldasztanám a kaput, vagy ha átformálnám, rögtön rájönnének, hogy támadásról van szó, én magam pedig annyi energiát veszítenék, hogy nem tudnék segíteni a harcban. – Hangja száraz volt, hideg és kissé unott. – Ha a hírnökeid igazat mondtak, akkor van egy egyszerűbb megoldás is. Szólj a manóidnak hogy készüljenek a harcra! - A csukja alól elővillant a fehér anyag, mely szinte az egész arcot befedte. Gammar a varázsló elhallgatott, Sramm, a horda vezére pedig lassan visszakúszott az erdő felé.

Vagy két órával később a Wonk barlanghoz vezető úton szekerek jelentek meg. Mindegyiket két-két törpe bivaly¹⁸ húzta, amik a törpék kedvenc igavonó állatai közé tartoztak.

A szekereken hosszú szakállú törpék ültek. Mellettük haladtak a zsoldosok, akik a szállítmányt védték az egyre gyakoribb rablótámadásoktól. Tudták, hogy a Wonk hegységet mostanában egyre többször lepték el manóhordák, ezért megpróbálták az értékes

¹⁸A törpe bivalyokat a törpék azért is kedvelték, mert rendkívül szívósak és igénytelenek voltak. Ezeket az állatokat használták főleg a szekerek vontatására és földművelésre. Tejükét és húsukat is fogyasztották.

szállítmányokat minél jobban megvédeni. Fegyvereket és ruhaféléket hoztak a yattoknak, s cserébe értékes ásványokat, vasércet, rezet és más fémeket kaptak, amiket a törpék nagy mennyiségben használtak fel. Négy szekér jött sorban az úton. Minden bakon egy-egy törpe ült, fejükön børsapka, testükön bőring, amin a legtöbben könnyű láncinget viseltek. Fülük mulatságosan kilógott a sapkájuk alól. Oldalukon hosszú tör, és az elmaradhatatlan balta, vagy élezett kalapács lógott.

A szekérkaraván lassan kiért a tisztásra. A kapu felé közeledve kissé feloldódott a hangulatuk, hiszen itt már a yattok területén biztonságban voltak.

A hatalmas fémkapu kinyílt. Mintha csak készültek volna a jövevények fogadására. A kilépő yatt harcos észrevette a törpék szekereit, melyek már alig ötven méterre voltak a kaputól. Amint azonban a harcos a tisztás széle felé tekintett, arca megkeményedett és felkiáltott: –Veszély! – majd berohant a kapu mögé. Ha a törpék nincsenek a tisztáson, a kapu bizonyára becsukódott volna, de most nem így lett. Több dolog is történt egyszerre:

Miután a törpék értették a kiáltást és felfedezték, hogy a yatt harcos miért kiabál, megállították a járműveket és egy faemelyű meghúzásával a szekereket rögtönzött erőddé változtatták. A ponyva lehullott és alatta sodronykerítés védte a szekéren levőket. A törpe bivalyok kötelei eloldódtak és az állatok idegesen rohantak szét a tisztáson¹⁹.

Eközben a rétet övező bozótosból százával ugrottak elő a harcos manók. Zöld képüket a felgerjesztett düh és a harci színek torzították el szinte a lehetetlenségig rondává. Veszettül támadták meg a szekereket és a kapukon kirohanó yatt harcosokat. Pillanatok alatt hatalmas kavalkád támadt, de az rögtön látszott, hogy a törpék és yattok túl kevesen vannak a tengernyi manó ellen. Bár a yattok számítottak a támadásra, hiszen előző este a felderítők jelezték, hogy manótábor van nem messze északra a Wonk hegységétől, nem gondoltak rá, hogy ilyen merész akcióra szánják el magukat, s ezért nem vonultak ki elegen a

¹⁹ A törpék nem csak igavonásra, hanem harcra is megtanították ezeket az okos jószágokat. Ha gazdájuk nem volt mellettük, bizony félelmetes sebeket tudta ejteni apró, hegyes szarvaikkal. Ennek a ragaszkodásnak azonban az volt a következménye, hogy egy kifejlett törpe bivalyt már nem lehetett sem eladni, sem elajándékozni, maximum megenni.

kapu védelmére. Miután a yatt harcosok felfedezték, hogy ekkora túlerő ellen mit sem érhetnek, megpróbálták visszavonulni a barlang sötétjébe, ahol nagyobb előnyben voltak a támadók ellen, de a kaput nyitva hagyták. Eközben mindhárom részről sokan elesetek.

A törpék, bár ádázan küzdöttek, hamar elbuktak volna a jól kiképzett harcos manókkal szemben, ha a megvadult lények harci mámorukban nem hagyják ott őket, és nem a barlang felé sietnek. A Wonk barlangban ugyanis sokkal ígéretesebbnek látszott a küzdelem; több volt az ellenfél. A manókat pedig nem a zsákmány érdekelte most, hanem a harc öröme, ami lételemük volt. A harcos manók győzelemittasan tolongtak a kapunál, de az előcsarnokból már nem akartak tovább menni, mert akármennyire vakmerőek is voltak, annyira mégsem bolondok, hogy a teljesen sötét járatokban lekaszaboltságuk magukat.

Már csak tíz törpe tartotta a frontot a szekérváron. A szekerek mellett halomban álltak a halottak. Gammar a varázsló és Sramm a manóvezér pedig mindezt távolabbról nézték. Mikor észrevették, hogy a szekereknél alig két tucat manó maradt, Gammar megpróbált segíteni a harcosoknak: A földről egypár száraz ágat vett fel, melyek íjjá és villódzó nyílvevőkké változtak a kezében. Sramm pedig megpróbálta harcosait a szekerek felé zavarni a kapuból. A törpék fölénye minden pillanatban nőtt, hiszen a szekérvárak viszonylag megvédték őket a mégoly jól képzett harcos manóktól is, mivel nagyon nehezen jutottak be a szekerekbe, ahol pedig rögtön lecsaptak rájuk.

A manók többsége visszatért a barlangtól, mivel nem akartak beljebb menni, s most már csak szórakozva nézték a törpéket, akik játékszernek látszottak az eddigi csatához képest.

Az egyik törpe sodronyingjét sisteregve fúrta át egy nyílvevő, majd következett egy másik. Pár pillanat múlva Gammar nyilaitól elvérzett két szekérvár és a maradék manó a másik kettőt ostromolta.

Újra nyílvevő suhant, de ezúttal nem történt semmi. Gammar megdöbönt, amikor a nyílvevő elégett a levegőben, mielőtt a törpéhez ért volna. Az felnevetett és levágta a merész fickót, akinek éppen sikerült bemászni a szekérbe.

Varázsing! - gondolta a varázsló. - *Nem csoda, ha ilyen jól bírják a harcot. Vajon honnan szerezhette?* - Eközben elesett a harmadik szekérvár is és az utolsó szekéren már csak két törpe harcolt. Gammar közelebb ment a szekérhez, és amint nem volt előtte harcos manó,

kezéből lángcsóvát bocsátott ki. A varázssinges törpe utolsó társa pillanatok alatt elhamvadt, de a másik fel sem figyelt rá, csak belevágta baltáját a következő támadóba. Mögötte a szekér elkezdett lángolni.

Gammar majdnem kijött a sodrából. Arca nem látszott a csuklya alatt, de feltehetőleg nagyon ideges lehetett. A varázslatok már így is elvettek valamit az erejéből. A törpe a varázsló felé fordult. Háta mögött egy manónak sikerült megmászni a szekeret. Kardjával a törpe nyakára sújtott, de a penge olyan erővel vágódott vissza hogy a manó lezuhant a szekérről.

A szekérvár ostroma ezután abbamaradt. A harcosok félrehúzódtak, mivel meg voltak róla győződve, hogy a törpe is varázsló és főnökükre akarták hagyni a dolog elintézését. Gammar éppen elhatározta, hogy békává varázsolja a törpét, amikor az felemelte a kezét.

–Hé te ott! - kiáltott a varázslóra. - Van egy üzenetem a számodra! - Inge alól egy teljesen sima papírost²⁰ húzott elő majd elkezdte olvasni valami különös és érthetetlen nyelven. A különös nyelv szavai olyan erővel hangzottak fel, még a távolabb állók is tisztán hallották:

–Bet nighon ila tattuu!

Gammarnak már nem volt ideje cselekedni. A varázsige felkészületlenül érte. Teste megmerevedett, s a csodálkozás ráfagyott láthatatlan arcára. Régen hibázott már ekkorát. Csak ekkor jött rá, hogy a törpe egy varázskönyv lapját tartotta a kezében. Ő maga is ismerte Korian varázskönyvének történetét, de még soha nem találkozott egyetlen lappal sem a könyvből. - *De vajon honnan szerezhetette azt a papírt?* - Nem tehetett semmit. A varázsige csak neki szólt és ahhoz nem volt elég erős, hogy a manókat is megbénítsa. A többiek azonban nem vettek észre semmit, azt hitték, hogy a varázslók nyelvén beszélt és csak Gammar érti. Véletlenül sem gondoltak arra, hogy egy varázslót ilyen könnyen meg lehet bénítani.

A törpe ezalatt leszállt a szekérről és komótosan elindult a barlang felé. A manók szinte sorfalat álltak neki, s dühösen néztek a varázslóra. Sramm is elcsodálkozott azon, hogy Gammar miért hagyja, ezért a béna alakhoz lépett és a vállára tette a kezét:

²⁰Korian Varázskönyvének egy lapja. Ez a varázskönyv húsz évvel a Nagy Homály után szóródott szét Délvidéken (Ld. III. könyv).

–Miért hagyod meglógni?! - kérdezte, és mivel megérintette, feloldotta a gyenge varázslat alól.

–Barom! Nem vettétek észre, hogy varázslatot alkalmazott?! Rögtön ide kellett volna jönnötök hogy feloldjátok! - ordította a horda vezérével.

–Honnan a nagy homályból tudtam volna hogy elvarázsolt, amikor nem érttem, hogy mit beszéltek! - ordított vissza Sramm, és már úgy nézett ki, hogy belviszály fog kitörni kettejük között, amikor a törpe eltűnt a barlangban. Gammar kapcsolt elsőként:

–Azonnal kapjátok el! Utána mindenki! - és a hatás kedvéért egy tűzcsóvát bocsátott azok közé, akik bámészkodva vigyorogtak a két főnök veszekedésén.

Ekkor azonban már elkéstek. A törpe eltűnt valamelyik keskeny járatban. A horda vezére majd egy fejjel magasodott a többi manó fölé, de több esze volt mint ösztöne és többek között ezért “választották meg” vezetővé. Másrészt ő volt az egyik legerősebb a hordában és evvel nagy tekintélyre tett szert. Nélküle a manók már régen elpusztultak volna valamelyik nagyobb csatában, hiszen amelyiküket elragadta a harci láz, azt nagyon nehéz volt megállítani. Most átfúrta magát a harcosok tömegén és belépett az előcsarnok félhomályába. Érezte, hogy néha manókon vagy yattokon tapos, de ezt már megszokta. Fáklyákat hozatott, kivitette a halottakat és betömte azokat az alacsony járatokat, amik a hegy belseje felé vezettek. Egyetlen szélesebb járatot hagytak csak nyitva, amin megpróbálnak majd továbbnyomulni. Most már ráérnek. A feladat nehezét úgymint mások fogják elvégezni. Már több mint egy hete úton vannak a Sondor hegység szürke yattjai. Új nagyasszonyuk vezetésével keresnek lakóhelyet, de mivel szövetséget kötöttek a Sötét Mágussal - ahogy ők nevezték - a Wonk barlangot jelölték ki leendő lakóhelyükül. Nhuúl²¹ a mágus, akinek Gammar volt az egyik tanítványa, innen akarta indítani azokat a harcokat, melyek Hadd Lamúr erdeje ellen kezdődtek volna.

A zsákmány negyed részét a harcos manóknak ígérték, akik már csak a harc lehetőségéért sem hagyták ki ezt a csatát. Sramm ugyan ellenezte az ötletet, de mind az öt alvezér leszavazta, így végül a busás haszon reményében ment bele a vállalkozásba.

²¹ Mások Morx Xandrumnak nevezték.

Akik az előcsarnok körül várakoztak, már nagyon türelmetlenkedtek. Sokan annyira szomjaztak a vérre, hogy Sramm alig bírta őket visszatartani.

–Meglógott a bitang! - mondta Gammar csüggedten, mikor a főnökhöz ért. Pedig ilyen jó varázsinget még egy varázslónál sem láttam. Rendkívül erős volt. Minden bizonnyal Trakhas műve²²- ez utóbbi megjegyzést inkább magának mondta, mert a manóvezér mit sem értett belőle. –Erről feltétlenül be kell számolnom a Mesternek!

Az utolsó szó hallatán Sramm összeresztett egy kicsit, de arca nem mutatott ki érzelmet.

–Egy órát pihenünk és utána elindulunk a barlangban! - jelentette ki a varázsló.

–Nem lehetne valamivel hamarabb? - kérdezte a manóvezér. –A manóim már nagyon türelmetlenek!

–A manóid örüljenek, hogy nem varázsolom őket egérré! Ha nem hagyják az orruk előtt elsétálni azt a törpét, akkor most lenne egy remek varázsingem!

Ezzel Gammar letelepedett a földre, hátát az egyik szekérnek támasztotta és pihent. Sramm jobbnak látta, ha nem zavarja, ezért közölte a többi harcos manóval hogy egy óra pihenőt tartanak. Azok zúgolódtak ugyan, de Gammarral mégsem mertek vitatkozni, mert bár indulatosak voltak, de hülyék nem. Ezért tehát csalódottan visszavonultak egy időre.

A varázsló pihent. Enyhén süttött Gendor napja és ő szívta magába az energiát. A tűz és az átváltoztatások varázslója volt. Az ismeretlenség rejtélyébe burkolózott. Arcát még senki sem látta és eredeti nevét is csak a Mester tudta. Bár a mindenét beborító öltözet alatt nehezebben tudta feltölteni magát energiával, jobbnak látta, ha nem fedi fel kilétét senki előtt. Neki is meg volt a maga titka, mint sok varázslónak Délvidéken.

Most a gondolataiba mélyedt, s nem törődött senkivel. Azért jött ideig, hogy az egész Wonk a lábai előtt heverjen. És végre eljött az idő.

²² Szervervarázsló, aki a törpék között élt Prasmadanban. A szervervarázslók voltak képesek arra, hogy varázslatos tárgyakat készítsenek. Ezek aztán sok galibát okoztak szerinte a bolygón. Sokan Korian varázskönyvét is egy szervervarázsló művének tartották.

Miközben a varázsló töltekezett a napfény energiájából, a manóvezér megszámolta a veszteségeit. Sokkal többen estek el a manók közül, mint a yattoktól. A háromszáz-egynéhány halott manóra csak negyven yatt harcos jutott. Pedig az ő harcosai is az egész életüket a küzdelemmel töltik. Naponta gyakorolnak, edzenek, párbajoznak és birkóznak. Ezek a yattok mégis sokkal hatékonyabban küzdenek. Talán a fegyver lehet az oka? Az a néhány kétvégű yatt lándzsa, amit zsákmányoltak, az ő számukra használhatatlan volt. Bár könnyűek és erősek voltak ezek a harci szerszámok, a manók mégiscsak a kardot részesítették előnyben.

Kicsit később Gammar szótlanul elindult a bejárat felé. Sramm követte és a többi manó is utána nyomult.

A hatalmas csarnokban köröskörül fákyák égtek, de még így is elég sötét volt. A hely körülbelül akkora lehetett, mint kint a tisztás. Miután belépett, megállapította, hogy a csarnokból négy járat indul ki. A tűzvarázslónak sem volt szüksége világitásra, szeme érzekelte a hőt. Egy út vezetett keletnek, kettő délnek és egy nyugatnak. Ez utóbbit nevezték a yattok Északi főjáratnak. Sramm kövekkel záratta el a bejáratokat, de a keletit nyitva hagyta. Ezen fognak továbbnyomulni. A többi járatot erős őrséggel látta el arra az esetre, ha a yattok megpróbálnák visszafoglalni az előcsarnokot. Nem kerülte el a figyelmét az sem, hogy a manók közben alaposan kirámolták a törpék szekereit. Néhány harcos manón sodronyínget vett észre, másoknál pedig ott lapult a zsákmányként elvett balta, vagy rövid kard.

Az üres szekerek és a kincs a varázslót egyáltalán nem érdekelték. Az a rövid mérgezett tőr, amit a köpenye alatt tartott, bőven elég volt neki fegyverként. Általában úgyis a varázslataival védte meg magát.

–A járatokban tizenöt méterenként őrköt hagyunk - mondta Sramm. Senkit sem akarok feleslegesen elveszteni! Én magam fogok rá felügyelni hogy az örök a helyükön maradjanak, úgyhogy jobb, ha nem ellenkeztek! A csapatot Gammar fogja vezetni!

A varázsló a manó felé fordította fehér maszkját. Igaz, hogy ezt beszélték meg, de nem szerette, ha helyette dirigálnak. *"Ilyenek ezek a manók!"* gondolta, de nem szólt semmit. A manóvezért viszont furcsa melegség töltötte el. A hirtelen hőhullámtól erősen elkezdett verejtékezni, majd az egész testét, tompa, forró, lüktető fájdalom töltötte be. Nem adott ki hangot, bár gyötrő fájdalmába a földre rogyott és zihálva vette a levegőt. A többi manó, aki a közelben volt, ijedten

húzódott hátra. Végre Gammar elfordította a tekintetét. Sramm azonban még percekig a földön térdelt. A varázsló hangja hidegen hasított a levegőbe:

–Senki ne felejtse el, hogy ki a vezér! - aztán előre ment és benézett a számukra szűk járatba.

–Nem túl nagy, de talán nem kell benne görnyednetek –szólt hátra a földről feltápáskodó manóvezérnek. Sramm dühtől izzó szemekkel meredt rá, aztán a közelben álló harcosokra kiabált:

–Hetven harcos jöjjön velünk! Kétszázan maradnak az előcsarnokban örködni, a többiek pedig a tisztáson várják, amíg visszaérkezünk. Mindenki legyen teljes készségben!

Némi morgolódás után mindenki elfoglalhatta a helyét, majd Gammar elindult a járatban. Tisztán látta a hideg falakat a langyos levegőben. Mögötte szorosan lépkedtek a manók. Legtöbbjüknél fáklya volt, aminek a füstje megfestette az alagút tetejét. Itt-ott sercegve pörkölődtek meg a halvány fényt adó hőmoszatok. Hátról Sramm ügyelt arra, hogy az örök elfoglalják a helyüket. Mindegyik, amelyik éppen sorra került, zúgolódott az örökös ellen, de a testes főnöknek nem mertek ellentmondani. Nem gyávaságból, hanem egyszerűen azért, mert tudták, hogy ki az erősebb.

A járat egyenletesen lejtett. Egy darabig szűkült, de utána tágasabb lett és mindenki kiegyenesedve járhatott. Vagy öt perce mehetek, amikor elágazáshoz értek. Északnak és keletnek vezetett két járat. Gammar visszaküldött két manót, hogy hozzanak erősítést az északi járat biztosítására. Maga ez a kis felfedező út látszólag értelmetlen volt. Semmi esély nem volt rá, hogy bármi haszon származzék belőle, ám a varázslót most hajtotta a kíváncsiság. Nem akart messze menni, csupán míg felmér egy részt a barlangból. A maszk alá rejtett szemei nem csak az ellenséget kutatták, hanem annak keze munkáját is, s Gammarnak el kellett ismernie, hogy a fehér yattok minőségi munkát végeztek. A járatok fala sima volt és gondosan megmunkált. A talaj tiszta volt, s a hőmoszatok gondozottak. Ezek az apró jelek többet elárultak neki az ellenfélről, mintha szemtől-szemben állt volna vele.

Pár perc múlva a varázsló vezette csapat keletnek indult tovább. A járat elhagyatottnak, de tisztának látszott. Hamarosan egy lépcsőhöz értek. Alig voltak többen három tucatnál. Elindultak lefelé a lépcsőn, bár Srammnak rossz előérzetei voltak. Izmai megfeszültek és erősen fülelt. A lépcső egy alacsonyabban haladó járatban végződött, mely

vízszintesen haladt tovább, majd a fáklyafényben már lehetett látni, hogy a folyosó túlvégén újra lépcsők vezetnek felfelé. A varázsló megfigyelte a simára csiszolt egyforma lépcsőket, melyek az eleven sziklából lettek kialakítva. Mindez fejlett technikai tudásra vallott. A falak azonban nedvesek voltak. Olyannyira, hogy cseppekben csorgott le rajtuk a víz. Ez egy tűzvarázsló számára baljós jelnek számított. Az ő átkuk ugyanis az volt, hogy nem bírták a hideg vizet. A nyirkosság és nedvesség kiszívta minden energiájukat. Éppen ezért most lassított léptein, s tudta, hogy már nem sokáig mehetnek. Amit látott az éppen elég volt ahhoz, hogy tudja, mivel kell szembenéznie. Most már sejtette, hogy nem lesz könnyű dolga.

–Visszafordulunk! – kiáltott hátra, s erre a mögötte levő manók halkán ugyan, de elkezdtek méltatlankodni. Ekkor egy surranó hang hallatszott és a csapat előtt és mögött súlyos fémrácsok zuhantak le. Csapdába estek és Gammart ráadásul majdnem halálra sújtotta a lezuhanó fém. A manók ordítottak, Gammar pedig a rácsok felé intett a kezével, mire azok megvillantak és homokszemekként hullottak alá a földre. Az elől levő lépcső felől robaj hallatszott, majd nagy erővel csapott a járatba a tengernyi víz. Mindenki eszeveszetten kezdett rohanni visszafelé. Ha a rács ottmarad, menthetetlenül megfulladnak. Mindegyikükben megfagyott a vér, amikor Gammart elérte a víz és a varázsló torkából olyan állati üvöltés szakadt ki, hogy még a vérhez szokott harcos manók is befogták a fülüket. Aki hátranézett, láthatta, hogy Gammar körül buzogva forr a víz és a varázsló szemmel láthatóan az utolsó perceit élte.

A fáklyák kialudtak, és hamarosan már teljesen elöntötte a járatot az áradat. Sokan azért járták meg a manók közül, mert egymást taposták halálra, vagy eszeveszett menekülésükben társaikat nyomták a víz alá.

Nemsokára úgy két tucat manó állt a lépcső fölött. Mindegyikükről csöpögött a víz, de nem a hidegtől, hanem a dühtől remegtek. A hátul maradt örök fáklyákat hoztak. Sramm a varázslót kereste, de nem látta sehol. Lebukott a víz alá, de a sötétben semmit sem tudott kivenni, úgyhogy reményvesztetten fordult vissza. Csupán egy vízbe fúlt manót sikerült kihúznia a partra.

–Átkozott egy hely ez - mondta a manóvezér. - Vissza az előcsarnokba!

A lépcsőn felérve csatazajra lettek figyelmesek. Az elágazásnál elaludtak a fáklyák és onnan hallatszott a dulakodás hangja. Egy manó rohant feléjük:

–A yattok vízsugárral eloltották a fáklyákat és most a sötétben támadnak. Sarokba vagyunk szorítva!

–Átkozott pikkelyes banda! – szitkozódott újra Sramm.

–Visszavonulás! - üvöltötte, majd futva indultak meg az elágazás felé. Szerencsére az előcsarnokból fáklyás manók érkeztek erősítésnek, és a yattok támadása is abbamaradt. A pislákoló fényben csak manótetemet lehetett látni. A halottakkal sem törődve indultak vissza. Néhányan hozták csupán magukkal elesett társaikat.

Mikor kiértek, ezt a járatot is eltorlaszolták kövekkel és megerősítették az őrséget.

–Semmi értelme ostrommal próbálkoznunk! - mondta a vezér. - Túl kevesen vagyunk ahhoz, hogy az egész barlangrendszert elfoglaljuk. A sötétben még csak veszteségeket sem tudunk okozni a yattoknak. Meg kell várnunk, míg a szürkék ideérnek! Aki nincs őrségben, menjen vissza a táborba!

"Gammar meghalt! Szinte semmi esélyünk! A legjobb lenne eltűnni még a környékről is! Ez nem nekünk való feladat!" - gondolkodott a vezér miközben a barlang bejárata előtti réten áthaladt. Elkeseredett harag volt benne, s féltette a hordáját. A félelem furcsa érzése töltötte el. Nem magát féltette, hanem a népét, de ez az érzés mégis borzongással hatott rá.

XI. fejezet
YEROWYANYARR

Yama későn és fáradtan kelt. A második repülési gyakorlat sem volt sokkal könnyebb az előzőnél. Most azonban nem is keltették fel korábban. Tudták, hogy repül, s ezért hagyták aludni. Mikor fölébredt, az asztalon csak némi enivalót látott. A többiek már biztosan tanultak valahol, vagy Yarakurt edzésén voltak. Ismét magányosnak érezte magát. Ráadásul az utóbbi két napon egy árva szót sem válthatott barátaival, pedig ez most mindennél fontosabb lett volna a számára. Akármennyire érte meg a hét évet, még gyermek volt, s nem tudta egyedül megoldani a problémáit. Sietett hát a többiek után az edzőterembe.

Yarakurt most különféle súlyok cipelésével és mozgatásával bízta meg Yamát, miután jól megfuttatta. Végül a két harcos néhány újabb harci fogásra tanította meg. A harcmester az edzés végén maga akarta meg szemlélni, hogy hogyan haladnak a fiú kiképzésével. Ismét megkérte hát Yamát, hogy üsse meg.

Yama sok ütésmódot tanult az utóbbi pár héten, s ezeket egyre jobban alkalmazta is. Erőt ugyan még nem tudott eléggé belevinni az ütéseibe, de annál több találatot ért el. Yarakurt elégedetten bólogatott.

–Most pedig védekezz! – mondta, s támadásba lendült. Ütései finomak voltak s egyre gyorsabbak. Az egyik ütést Yama csak úgy tudta kivédeni, hogy a földre hasalt előle. Yarakurt azonban ekkor a hátára ugrott.

–Most halott lennél fiam! Sose feküdj le! Inkább a keziddel védekezz, ha nem tudsz elhajolni! – éles szeme azonban megakadt valamin, amit eddig még senki nem vett észre Yamán. Egy apró szikrázó hajszálon. Nem szólt azonban semmit, csak váratlanul félbeszakította az edzést. Yamának a lelkére bízta, hogy várja meg Yzmok kiképzőjében.

A fiú igencsak furcsállta a dolgot, de kénytelen volt engedelmeskedni. A többiek még egy darabig maradtak, mert fél ív visszavolt az ebédig.

Yzmok lépett a kiképzőbe, mögötte Yarakurttal. Ez kissé nyugtalanította Yamát, s érezte, hogy valami nincs rendben. Yzmok túlságosan kedves volt, s ez felébresztette benne a gyanút.

A fekete yatt hamar elárulta magát, mivel állandóan Yama fejét fürkészte, miközben leült mellé az ágyára. A fiúnak ekkor villant át az

agyán, hogy már biztosan be kellett volna festenie a haját. Megpróbálta leplezni rémületét, s felkészült rá, hogy szükség esetén használja a varázserejét. Látogatói azonban nem mutattak semmilyen támadó szándékot.

–A mai nap rendkívüli lesz a számodra. Úrnőnk látni akar! - szólalt meg Yzmok.

Yama hitetlenkedve bámult rá.

–Na ne csodálkozz annyira! Nem illik megvárakoztatni a Nagyasszonyt! Gyere velem!

Yama ugyan csapdát sejtett a dologban, de kénytelen volt Yzmokkal menni. Elhatározta, hogy amíg lehet itt marad. Ha szükség lesz rá, még mindig tud majd varázsolni. Menet közben próbálgatta a varázserejét, de nem vitt bele akaratot. Biztonságérzetet adott neki, hogy a tudás ott “mocorgott” benne. Végre találkozhat az anyjával. Nagyon kevesen láthatták őt. Ismét sajnálta, hogy barátai nincsenek mellette. Bár csak előbb beszélhettek volna erről. Most azonban minden bánatát feledtette vele az, hogy találkozhat a Nagyasszonnyal. Minden yattok legnagyobbjával. Sokszor beszélgettek róla, s találgattak, hogy milyen lehet. Ezek a találgatások azonban annyiban is maradtak. Sosem sikerült a bórúszárban olyan tekercest találniuk, amelyen a Nagyasszonyról lett volna kép. Még az előző úrnő sem lett megörökítve.

Az Északi főjáraton most dél felé indultak meg. A barlangnak ez a része ismét biztonságos volt, hála a yatt harcosok küzdelmének. Egy vízcsúszdához érkeztek, melynél Yarakurt előre ment:

–A negyedik folyosónál ki kell szállni! Gyors a csúszda, úgyhogy majd segítetek! – mondta Yzmok. Yarakurt ide már nem jött velük.

A csúszda valóban nagyon gyors volt. A hideg víz keskeny, csúszós járatba sodorta, s az iram félelmetesen felgyorsult. Üres járatok suhantak el mellette, de elfelejtette számolni őket. Már-már úgy érezte, hogy zuhan, s hogy csapdába csalták, de ekkor egy erős kéz rántotta ki a vízi útról.

Yzmok mellett egy izmos zöldhajú yatt állt. Yimyam nagyfőnök. Apjának látványa megnyugtatta Yamát.

–Üdvözöllek Yamaying! Örülök, hogy újra látlak! Remélem tetszett a születésnap ajándékom! Gyere! Ne várakoztassuk úrnőnket! - Ezzel megindult az elhagyatott folyosón. Egy jobb kanyar után tágasabb részre értek. Itt két oszlopban négy – négy fekete yatt állt

mozdulatlanul, mintha csak szobrok lettek volna. A folyosó végén a megszokottnál jóval nagyobb ajtó volt, de ezúttal nem bőrből, hanem valami különös, sárgásan csillogó anyagból.

Az ajtót az előtte álló két furcsa harcos nyitotta ki némán. Ezek a harcosok fekete színűek voltak, de hajuk ugyanolyan kék volt, mint a többi harcosnak. Yama Yimyammal együtt lépett be a nagy barlangba.

Ez lenne hát a Cseppkövek Csarnoka? –gondolta Yama. – A terem tágas volt, s a plafontól a földig érő cseppkövek a yatt szobrászok keze munkáját dicsérték. A terem végében nagy, ormótlan test terült el. Mint egy lüktető, hosszú, szürkésfehér párna. Így feküdt a Nagyasszony a terem végében. Teste a baloldalon méreteihez képest apró fejben végződött. Tekintete a yattok zöld szemétől eltérően vörösen izzott a hőmoszatok sárga fényében. Hangja lágy volt és kedves:

–Most találkozunk másodszer gyermekem! Nem gondoltam, hogy az avatásod előtt még viszontlátlak, de így sokkal jobb!

Yama szívét csodálkozás és öröm töltötte el. Úgy érezte, hogy anyja számára nagyon fontos. Érezte az úrnő hatalmát, de csodálkozott azon, hogy milyen esetlen és furcsa a teste. Ilyen volt hát Yerowyanyarr nagyasszony. Végtagjai nevetségesek és kicsik voltak aránytalanra nőtt testéhez képest, s ha nem érezte volna belőle a varázserőt, bizony csak egy tehetetlen testet látott volna maga előtt.

Yimyam közelebb terelte a megilletődött fiút. Anyja kedvesen hívta:

–Gyere nyugodtan közelebb! Biztosan zavarban érzed magad. Én tudom azonban, hogy te nem akármilyen gyermek vagy. Varázserő van benned! Gondolod, hogy előlem el tudta volna rejteni ezt a képességedet Yzerat, vagy Yuli? Te nem vagy felelős semmiért. Én pedig másokon keresztül szemmel tudtam tartani a sorsodat, pedig egy egész államot kell irányítanom. Sajnálom, hogy Yzerat meghalt. Ő sokat segített nekem. Rajta keresztül tudtam nyomon követni a sorsodat. De most már hét éves vagy, s így ideje lesz elkezdenem a felkészítésedet.

Yama kábultan állt az úrnő előtt. Fejében kavarogtak a gondolatok. Úgy érezte ismét kicsúszott alóla a talaj, s a világ nem más, mint egy bizonytalan, hazugságokkal teli valami. Vagy talán magát a Nagyasszonyt is becsapták? Valahonnan a távolból Yzerat szavai derengtek fel előtte: *Amit hallasz, vagy látsz vizsgálj meg, hogy igaz-e!*

–Mikor egészen kicsi voltál, elhoztak élém. – folytatta a nagyasszony. – A hajad valóban zöld volt, mint most, de ne feledd, hogy Wonkban én vagyok az egyetlen, akinek varázsereje van. Magam is csak hat éves voltam, amikor először gyakoroltam ezt a tudást. Sokat tudsz tanulni tőlem, s tudásodra most rendkívüli szükség is van! A minap a harcos manóknak sikerült behatolni a birodalmunkba. Sok harcosunknak az életébe került, míg megállítottuk őket, de még mindig nem vagyunk biztonságban! Tudnod kell azonban, hogy egy Mágus tör az életünkre. Egyre erősebb és erősebb hadakat indít ellenünk, s hamarosan olyan harcok fognak folyni ezen a békés helyen, amilyen sem eddig nem volt, s ezután nem lesz. Segítened kell, hogy megvédjük az otthonunkat! Én pedig meg foglak rá tanítani, hogy hogyan használd az erődöt! Most gyere egészen közel hozzám, hogy megnézhesselek! Yimyam! Kérem a kendőt!

Yama remegő lábakkal közelített az úrnő felé, s nem tudta, hogy vajon az anyja hazudik-e ilyen folyamatosan, vagy túl sokat álmódott eddig. Szerette volna, ha igaz, amit Yerowyanyarr mondott, de nem tudta bepréselni sehogysem azokba az igazságokba, amiket eddig megtapasztalt. Inkább azt szerette volna hinni, hogy magát az úrnőt is becsapták. De ha így van, akkor ki az oka a bajoknak?

A nagyfőnök egy kellemetlen szagú kendőt adott Yerowyanyarr kezébe. Az nehézkesen nyúlt Yamához, testméreteihez mérten apró kezeivel, s a kendővel megdörzsölte a fiú haját. Az felfénylett, ahogy a zöld festék leoldódott róla.

–Most már mehatsz – szólt kedves hangon. - Yimyam elkísér! Holnap újra találkozunk, s végre elkezdhetem a tanításodat! És ne aggasszon a vers, amit a bőrusztárban olvastál! A döntés a te kezében van, s tudom, hogy nem fogsz a népünk ellen dönteni! –Yama torka erre kiszáradt, s nem volt képes kinyögni semmit. Teljesen összezavarodott benne minden. *Honnan tudta az úrnő, hogy olvasta az írást?*

Yimyam a vízesúszdához vezette, melyen csak egy rövid utat tettek meg lefelé. Itt egy gözlift volt, amivel pillanatok alatt az Északi főjárat közelébe jutottak. Innen visszatértek Yzmok kiképzőjébe.

Már mindenki a teremben volt, s bizony senkinek a figyelmét nem kerülte el az aranyló haj Yama fején. Yzmok leültette a gyerekeket a borszékekbe, s megkérte Yamát, hogy mondjon el mindent, amit szeretne. A fiú nehezen, de kötélnek állt. Lelkes szemek figyeltek rá, bár Yzmún nem mutatott különösebb érdeklődést. Látszólag nem lepte

meg ez a fordulat. Yamának átvillant az agyán, hogy a fekete talán már tudott valamit? Eleinte kereste a szavakat: Nem sokat akart elmondani abból, amit tudott, mégis elejét kellett vennie minden szóbeszédnek.

–Már régóta tudom, hogy van valamiféle varázseróm. Yzerat zöld festékkel festette be a hajamat, hogy ez ne derüljön ki, de Nagyasszonyunk már a kezdetektől tudta. Jobbnak látták azonban, ha ez egyelőre titokban marad. Most már, hogy hétéves lettem, elérkezett az ideje, hogy felkészítsenek. – Érezte ugyan, hogy egy kicsit sántít a történet, többet azonban nem akart elmondani.

–Aki szeretne kérdezni Yamától valamit, az most tegye meg! – mondta Yzmok.

Yzirit nem kellett kéretni, rögtön kifaggatta fehér társát:

–És milyen érzés varázsolni? Milyeneket tudsz? Átalakulsz...

–Egyszerre, csak egyet! – állította le a tanítómester.

–Még nem sok varázslatot ismerek. Annyit biztosan tudok, hogy a helyemet anélkül is tudom változtatni, hogy mozognék.

–Tudsz teleportálni? – csodálkozott el Yziri. – Akkor te térvarázsló vagy!

–Igen – szögezte le Yama, - De még sokat kell tanulnom!

Yziri még kérdezett volna, de Yzmok nem hagyta kibontakozni.

–Azt hiszem, hogy a fontosabb dolgokat már tudjátok. A további kérdésekkel bátran fordulhattok hozzám is, hiszen régóta nyomon követem a fiatal főnökjelölt sorsát. Lassan ideje lefeküdnötök!

A társaság csalódottan indult el a mosdó felé. Miután a gyerekek elvonultak, Yszap egy darabig halkán beszélgetett Yzmokkal. Mivel sokszor néztek Yama felé, a fiú tudta, hogy róla van szó. Aztán egy idő után a két felnőtt kiment a kiképzőből.

A fiú végre beszélhetett barátaival. Azok nem győztek betelni Yama hajával, s azzal, hogy varázsló.

–Mutass már valamit! – suttogta Yzaura. – Ha térvarázsló vagy, akkor a tárgyakat is tudod mozgatni!

Yama erre még nem is gondolt.

–Nem olyan kellemes a varázslás – szögezte le. –Mindig van egy kis kellemetlen érzésem olyankor, de nem vészes. Figyelj csak!

Yama most egy bőruszra koncentrált, ami az asztalon volt. A tekercs egy kis villanással eltűnt a helyéről és a fiú kezében jelent meg.

Társai nagy élvezettel nézték a mutatványt, s még kétszer megisméltették vele. Yama azonban komolyabb dolgokra terelte a szót.

–A Nagyasszony azt mondta, hogy ő mindvégig tudta, hogy varázsló vagyok. De akkor nem értem, hogy miért hagyta, hogy Yzerat titokban tartsa a dolgot. Azután azt is mondta, hogy valaki rendszeresen beszámolt neki arról, hogy mik történnek velem. Bár azt mondta, hogy Yzerat volt az, ez valahogy hihetetlennek tűnt.

–Hát ez tényleg különös – suttogetta Yzzad.

–Ki a csoda lehet az áruló?

–Valahogy nem tudom összerakni a képet – foglalta össze Yama. – Ráadásul Úrnőnk is azt mondta, hogy Yzerat meghalt.

–Majd róla is mesélj egy pár szót! – kérlelte Yzaura.

–A Cseppkövek Csarnoka nagyon szép hely. A Csarnok végében fekszik az úrnő. Nagyon nagy a teste. Biztosan a sok tojástól. A feje olyan mint a miénk, s aranylóan szikrázik a haja.

–Most vagy ő hazudott neked, vagy Yzerat – szögezte le Yzatul. – Ha a Nagyasszony igazat mondott, akkor lehet, hogy Yzatul tényleg nem él.

–Én biztos vagyok benne, hogy él! – rázta a fejét Yama. – A Nagy Fürdőn keresztül könnyen ki tudtak szökni. Azt mondták, hogy én is ott mehetek utánuk, ha kell. És nem biztos, hogy a Nagyasszony hazudik. Lehet, hogy őt is félrevezették. Elvégre is nem tud onnan kimozdulni, hogy utánajárhasson a dolgoknak.

–Igazad lehet. Csak azt nem értem, hogy miért – mondta Yzaura.

–Lehet, hogy a Nagyasszony nem akarta szégyenbe hozni Yzeratot – mondta Yzzad.

–Sehogy sem tetszik ez nekem – felelte erre Yama. – Valahogy be kellene jutni a könyvtár lezárt részébe!

–A fontosabb tekercseket nem ott őrzik – nyugtatta meg őket Yzaura. Én egyszer bementem oda Yzmokkal, s megnézhettem egy-két tekercset, de semmi különösöt nem láttam. Csodálnám is, ha ilyen nyilvánvaló helyen őriznék a titkos bőruszokat.

–Tartsuk nyitva a szemünket! – ásította Yzatul, s már húzta is a gombabőrt.

–Előbb utóbb leleplezzük az igazságot! – suttogetta Yama is, s álomra hajította a fejét. A terem lassan elcsendesedett.

XII. fejezet SZÜRKÉK

Másnap délután Yarakurt jött Yamáért, hogy menjen ismét repülni. Nem volt már ideje szólni a többieknek, pedig reggel úgy beszéltek meg, hogy a játszótéren segítenek neki varázslatokat gyakorolni. Most már ismerte a járást, s könnyedén eltalált a lepkék kifutójához. Több pilóta is volt már, akik készenlétben álltak, de az, akivel repülni szokott, most nem volt ott. Egy idegen pilóta lépett hozzá. A nyíláson eközben egy harcos repült ki egy kondorlepke hátán.

–Ma egyedül kell repülnöd! Nem kell félned! Jól rá leszel kötve az állat hátán levő nyeregbe, s a lepke nem tud ledobni a hátáról – a fiút ezzel nem igazán nyugtatta meg, s ha lehet ilyent állítani, maga a pilóta sem volt túl bizalomgerjesztő. – Ha baj van, csak engedd el teljesen a gyeplőt, s a lepke magától hazaszáll majd! –Ezzel Yamát az egyik kondorlepkéhez vezette. Az ifjú nagyfőnökjelöltet izgalom töltötte el. Két napja már elől ülhetett a lepkén, s a mögötte ülő Yole segítette az állat irányításában, de nem is remélte, hogy már a harmadik alkalommal egyedül repülhet. Bizonytalan mozdulattal szállt fel az apró nyeregbe, miközben a pilóta segített neki. Ezután mozdulataival irányította az állatot, hogy induljon a kifutó nyílása felé. Hangtalanul kilibbent az éjszakába.

Az égbolton kevés volt a felhő, és a sarlós hold gyengén világított. A sötétszínű lepke észrevétlenül suhant az éjszakában. Pilótája azonban kitűnően látott és jól ki tudta venni, hogy mi, vagy ki mozog odakint.

Észak felé repült, bár repülésének nem volt különösebb célja. Egyszerűen a repülést kellett gyakorolnia. Próbálgatta a fordulásokat, az emelkedést és a süllyedést. Még a le-föl hullámzó lepke hátán is könnyűnek érezte magát. Minden félelme és szorongása eltűnt, s most ismét eltöltötte a boldogság.

A hegyoldalban pihenő szarvasokat vett észre. Lejjebb ereszkedett, hogy az apróbb részleteket is jobban ki tudja venni. Hamarosan az északi kapu közelébe ért. A kapun kívül vagy kétszáz harcos manó volt, de ugyanennyien lehettek a csarnokban is. Itt-ott tüzek égtek, melyek körül csoportosan ültek a manók. Távolabb, az erdőben is fényeket látott, ezért arrafelé irányította a lepkét. Eltöltötte a felderítés izgalma.

Az erdei tisztáson, ami már Lídium birodalmához tartozott, rengeteg manó volt. A szekerek között sátrak tucatjai álltak és mindegyikben manók pihentek. A rét körül örök figyeltek, és a tüzek körül is sokan voltak még ébren. Összesen lehettek vagy ezren, de sok volt köztük az asszony és a gyermek.

Miután felmérte a harcos manók állásait, észak felé repült tovább. Nagy örömmel töltötte el, hogy a repülése alatt még hasznos információkat is vihet haza. Lídium birodalma csendesnek látszott. Mindenhol látta a megbúvó állatokat, majd hamarosan elért az első településhez is. Ilyen az emberek birodalma? Yama még sohasem látott embert, s most nagy izgalommal dobogott a szíve az új felfedezés előtt. Még emlékezett a Nagy Fürdőben álló emberszoborra, de hát az csak egy szobor volt. A házak nem nagyon engedték át a hőt, ezért nem látta, hogy az emberek alszanak-e, de a falu nyugodt volt, és mit sem tudtak arról hogy nem messze tőlük harcos manók táboroznak. A távolból megnézte és megcsodálta azokat az embereket, akik a szabadban voltak, de nem akart túl közel repülni, nehogy felfedezzék. Megdöbbenett, hogy mennyivel másabbak, mint ők. Mivel nem volt valószínű, hogy errefelé még talál valamit, nyugat felé fordította a kondorlepkét. Tudta, hogy hamarosan haza kell térnie, mert az állat kezdett fáradni.

Nem sokat repült nyugat felé, amikor olyan látvány tárult a szeme elé, amitől majdnem lefordult a lepke hátáról. Nem ismerte ezt a hőképet, de az alakokra rögtön ráismert: yattok voltak. Először azt hitte, hogy a törvényszegők csoportjára talált rá, de a fehér yattok hőképe nem ilyen volt. A földön szürke yattok táboroztak.²³ Yama megborzongott. Több mint ezer yatt pihent a földön egy kis táborban. Köztük az egyik jóval melegebb és nagyobb volt a többinél. Tudta hogy ez mit jelent; egy szürke nagyasszonyt. Igazak voltak hát a hírek a manók támadásáról. Az csak a kezdet volt. Először az igazi küzdelemre. Bár Yama még ezt az ellenséget is kevésnek találta az ostromhoz, magasabbra irányította a kondorlepkét és délkeletnek vette az irányt. A szürke yattoknak még legalább két nap kell, hogy eljussanak a Wonk

²³ A szürke yattok teste valamivel melegebb volt a fehér yattokénál. Testüket szürke pikkelyek borították, melyek néha kékes színbe mentek át. A szürkék a Sondor Hegység középső részén éltek abban az időben.

barlangig. Meg kell akadályozni, hogy a két csapat egyesüljön. Még mindig fürkésző tekintettel figyelte az elsuhanó tájat, de most már csak állatokat látott. A Wonk hegy fölött a lepkét a leszálló felé irányította. A hegyoldalban két krek szökdelt egy erdei ösvényen. Legszívesebben utánuk indult volna, hogy megtudja mi van Yzerattal és Yulival, de a lepke már nagyon fáradt volt. Valahol köztük volt most a régi tanítója és gondozója. Csak remélte, hogy jól vannak. A krekkekkel a yattok barátságban éltek, mert a krekkek gyakran tisztították meg a Wonk barlangot az elszemtelenedő csuklyás denevérektől.

Ekkor azonban valami furcsát érzett. A sok repülés alatt meglazult alatta a nyereg, s kezdett elfordulni a lepke torán. Már látta a leszállóhelyet, de érezte, hogy ha nem tesz valamit, akkor lezuhan a mélybe. Megpróbálta előhívni a belső erőt, de a zuhanástól való félelem most olyan üressé tette, hogy nem bírt a kifutóra koncentrálni. A nyereg ebben a pillanatban kioldódott, s Yama zuhanni kezdett. Torka elszorult a félelemtől, de utolsó esélyeként még egyszer megpróbált koncentrálni a belső erőre. A kétségbeesés meghozta az eredményét. A zuhanás abba maradt, s ő egy helyben lebegett, mintha csak repült volna. Alatta szédítő mélység volt, és amikor felnézett, látta, hogy a lepke eltűnik a sziklák között. Újra a belső erőhöz fordult. A kifutóra koncentrált. Szemei előtt apró fényvillanás jelent meg, majd émelyegni kezdett a gyomra. A következő pillanatban a kifutóban találta magát.

Ijedt dolgozók rohantak hozzá, de a pilóta, aki felsegítette a lepkére most nem volt sehol. A többi harcos nagy ujjongással vette tudomásul, hogy megmenekült. Yama kicsit ijedt, mérges és fáradt volt az átélt események miatt, de egy fontosabb dolog lebegett a szeme előtt. Figyelmeztetni a yattokat a veszélyre!

Yuryen nagyfőnök gondterhelten hallgatta Yama jelentését: –A szürke nagyasszony jelentős veszélyt jelenthet számunkra. Két órán belül megtámadjuk a manókat! Ha lehet, még az éjszaka vissza kell foglalnunk az Északi Előcsarnokot, mielőtt még a szürkék ideérnének. Valahogy el kellene kerülnünk, hogy a két nép összemérje az erejét. Az északi szürkék ugyanolyan jól tudnak közlekedni a járatokban, mint mi. Készüljetek fel a kondorlepkékkel! Különleges megbízatásokatok lesz! Nemsokára küldök egy harcost, hogy tájékoztasson titeket! Addig szólj minden pilótának, hogy legyenek készenlétben.

Yama hat pilótával együtt csendben ült a lepkék termében egy sziklából faragott kőpadon. Mindig több pilótának kellett ott lennie, mint ahány lepke volt. Ezt a szabályt általánosan elfogadták. Már lassan két órája ültek itt és várták a feladatot. Néhány dolgozó tett-vett a teremben és ügyeltek a kondorlepkékre. Az állatok vagy nektárt szívogattak, vagy a sarokban pihentek. A pilóták csendben beszélgettek:

–Jobban szeretném, ha légivadással repülnék.

–A lepkék neked is összerázza a gyomrodát, mi? – vigyorodott el a mellette ülő.

–Azok nektek valók – mondta a legidősebb. –Az én reflexeim már gyengék hozzá.

–Kár, hogy éjjel nem használhatók!

–De legalább könnyebb etetni őket – mondta ismét a legidősebb. –Igaz, hogy egy vakondmalac meg sem kottyán nekik!

–Ezért nem is engedik, hogy akárki gondolja őket! –kapcsolódott a beszélgetésbe a legfiatalabb, aki nemrég eshetett át az avatáson.

–Nekem azt mesélték, hogy előfordult, hogy megtámadta és megette a gondozóját.

–Így igaz! – bólintott komoran az öreg.

–Hát ez a kondorlepkékkel nem fordulhat elő! – mondta egy másik harcos.

Ekkor a hernyók terme felől léptek zaja hallatszott. Egy kékhajú katona lépett be és ment a pilótákhoz. Azok izgatottan álltak föl. A küldönc nyugodt hangon szólalt meg:

–Yuryen nagyfőnök megbízásából egy akciót kell végrehajtanotok! - Hátaról egy kis batyut vett le, amiből telt zsákokat húzott elő és négy pilótának adott belőlük. Yama nem kapott csomagot. A harcos folytatta: - Rád Yama most más feladat vár. A Nagyasszonyhoz kell menned, hogy felkészítsen! – ezután visszafordult a pilótákhoz, mivel úgy tűnt, hogy az ő feladatuk nem tűr halasztást. –Ti négyen felszálltok a kondorlepkékkel, amikor Ziad a negyedik ívébe ér. Ezeket a kis zsákokat az ellenség tüzebe kell dobnotok, hogy eloltsátok azt és teljesen sötét legyen. Harcosaink csak ezután támadnak!

Nem volt idő késlekedni. Gendor nagyobbik holdja nemsokára a negyedik ívébe ért. Eljött a leszámolás ideje.

–Te is indulj Yama! Úrnőnk már vár!

Az aranyhajú yatt szerencsére megjegyezte a járást. Tudta, hogy a vízcsúszda itt nagyon gyors, s hogy igen kell figyelnie ahhoz, hogy ki tudjon szállni belőle. Nem volt kedve ahhoz, hogy lecsússzon egészen a gőzliftig, s még néhányszor próbálkozzon. Gyorsan suhant el mellette az első három járat is, s a negyediknél egy gyors mozdulattal megkapaszkodott a csúszda barlangba nyúló peremében, ami nem volt olyan síkos, mint a többi része.

A folyosón ugyanúgy, fegyelmezett sorfalban álltak a fekete harcosok, s nem mozdultak meg az ifjú yatt jövetelére sem. Yama elgondolkozott azon, hogy vajon meddig bírják így egyfolytában?

A Cseppkövek Csarnokában csend volt és nyugalom. Anyja barátságosan és örömmel fogadta:

–Örülök, hogy épségben látlak viszont! Hallottam mi történt veled a mai repülés után. Ha nem térvarázsló vagy, akkor most nagy veszteség ért volna bennünket! Félek, hogy valaki az életedre tör, de nem tudom elképzelni, hogy kinek lenne érdekében, hogy meghalj!

Yama hátán végigfutott a hideg erre a gondolatra, s érezte, hogy a biztonság kezd kicsúszni a lábai alól. De aztán a Nagyasszony folytatta: –Persze lehet, hogy valóban csak baleset volt. Szóltam Yimyamnak, hogy vizsgálja ki az ügyet. A felkészítésedet pedig a rendkívüli helyzet miatt meg kell rövidítenünk. Már észrevetted ezek szerint, hogy a benned levő erőt hogyan lehet előcsalogatni. Óvatos légy vele, mert nem mindig uralkodhatsz rajta. Minél többször használod a varázserődöt, annál többször fordul elő, hogy a megszokott módon nem hajlandó “működni”, vagy éppen önállósítja magát. Néha az az érzésem, hogy önálló életre akar kelni. Egy fegyvered van ellene, az akarated. Mivel benned lakozik, rá tudod kényszeríteni a varázslásra, de ehhez sokat kell gyakorolnod, s sokszor pont veszélyes helyzetben mond kudarcot.

Yama ekkor visszagondolt a zuhanására, s megborzongott. Yerowyanyarr folytatta:

–Az akarattal kell ilyenkor kényszerítened. Ezt elmagyarázni nem tudom, ezt a gyakorlat majd meghozza. Egy dologra nagyon kell ügyelned! Biztosan tapasztaltad már, hogy a varázslás mennyi energiát igényel. Ha sokat használod ezt a különleges képességedet, kimerülsz és legyengülsz! Csak akkor használd hát, ha muszáj!

Most Yama szólalt meg:

–Hogy tudom feltölteni utána magam energiával?

–A közönséges ételek csak lassan adnak energiát. A legjobb ilyen eledel a méz, amit a méhek termelnek az emberek számára. Mi a törpékkel szoktunk mézet hozatni, akik az emberektől szerzik. Ha nagyobb feladat előtt állsz, akkor vigyél magaddal. Yimyam, vagy Yuryen bármikor tud szerezni neked, s meg is mutatják a raktárt, ahonnan beszerezheted. De fontos, hogy spórolj vele! Nagyon jó az íze, de ne azért edd!

Ekkor a Nagyasszony egy kis szünetet tartott, majd folytatta:

–Most két fontos feladatot bízok rád. Yarakurt azt mondta, hogy nagyon jól haladsz a harcosokkal együtt. Van a bányánkban valami szörny, amivel nem bírtak a harcosaink. Le kellene menned, hogy megnézd! Talán te, mint térvarázsló bírnál vele. Használj azt a képességedet, hogy érintés nélkül is tudod mozgatni a tárgyakat, s használj a helyváltoztatásnak azt a különleges módját, amit már tudsz. Yarakurt veled megy. Az életedet semmi esetre se kockáztasd! Több életet nem akarok feláldozni egy bányáért! Ha túl nehéz a feladat, akkor keresd meg Yzmokot, hogy mondja el a következő küldetést, ami ennél sokkal fontosabb! Köszönöm, hogy eljöttél! Ezzel a Nagyasszony fáradtan csettintett az ujjával. Yama is csettintett, s elhagyta a csarnokot.

Kicsit meglepődött, mikor az ajtóban Yarakurttal találkozott. Az izmos harcos nyugodtan állt. Látszott rajta, hogy őt várja. Nem magyarázkodott, csak intett Yamának, hogy kövesse. Elindultak a csúszda felé.

Sramm nem tudott aludni. Bosszantották az elviselt kudarcok és csak járkált álmatlanul. Kiért a tűz fényének hatásugaiból. Az örök nem szóltak semmit. Megismerték a manóvezért. Sramm nem foglalkozott velük, mivel gondolataiba volt merülve és az örök egyébként is beolvadtak a növényzet félhomályába.

A vezér nyugodtan haladt tovább az erdő felé. Nem ment túl messzire. Nem azért, mert félt, hanem mert ha bármi baj történne, neki a közelben kellett lennie. Most teljesen a hallására volt utalva. A lába előtt virító sárga holdvirág azonban úgy világított, mintha nem Ziad fényét verné vissza, hanem saját fénye lenne. Egy mozdulattal eltaposta a növényt, mintha az tehetett volna a nap kudarcairól.

Kiskorától kezdve a harcra nevelték. Mint a többi harcos manó, ő is imádta a harcot és a vért. Ő azonban nem vált csak az ösztönei

eszközévé. Ez a tulajdonsága és roppant ereje tette vezérré, immár négy éve. Ezt a küldetést is nehezen vállalta el. A kudarcban szinte biztos volt, ezért nem érte meglepetés. Megtett minden óvintézkedést, amit tehetett, de a varázsló elvesztése igazi csapás volt a számára. Nem mintha kedvelte volna, mégis Gammar nagy ereje biztonságot adott a vállalkozásnak, ami most már nem volt meg. Másrészt nem csak a harc és a helyettesek miatt vállalta el a dolgot, ugyanis Gammar a Nhuül nevű Mágus tanítványa volt. Az a fickó direkt őket szemelte ki erre a feladatra, mivel ez volt a legnagyobb és legveszélyesebb harcos manóhorda Délvidéken. A megbízásra már csak azért sem lehetett nemet mondani, mert abban az esetben könnyen ez lett volna a leggyengébb és legkisebb harcos manó horda, és ez a kilátás csöppet sem volt biztató.

Unta már, hogy bármerre jártak, a lakosság előre értesült a közeledésükről és minden holmijával együtt a közeli városokba menekült. A falvakban ilyenkor már nem találtak szinte semmit. Az sem fordult elő, hogy megtámadták volna őket. Lídiium birodalmán úgy jöttek keresztül, hogy harcosnak még csak nyomát sem látták.²⁴ A városokat pedig ennyien nem tudták megostromolni. Már lassan fél éve, hogy harcba vezette a manókat; de milyen harcba: elmosolyodott még a gondolattól is. "Éppen egy erdőn vonultak át, amikor az egyik felderítő rablófészeket fedezett fel egy közeli barlangban. A manók annyira ki voltak éhezve a küzdelemre, hogy nem lehetett őket visszatartani. A tucatnyi rabló hirtelen arra eszmélt, hogy harcos manók százai veszik körül őket. Pillanatok alatt mindannyian megkötözve feküdtek. Sok fegyver és sok kincs került elő a barlangból, ami mind a manókat gazdagította. A rablók sorsa csak ezután pecsételődött meg. Úgy kezdtek el játszani velük, mint egér a macskával. A manók esélyt adtak nekik, hogy megválthatják az életüket. Csupán mindegyiküknek

²⁴ Lídiium seregei északon, a Sondor hegység lábánál harcoltak a betörő hegyi manókkal és trollokkal, ezért a lakosság nem vehette fel a harcot a harcos manókkal, akik nem jelentettek hosszú távú és olyannyira komoly veszélyt, mint a tartós hódításra törekvő távoli rokonaik. Bár Dirlain segítségére számítottak a Lídiumiak, az ember Mágust valamilyen titokzatos munka annyira lefoglalta, hogy évek óta ki sem dugta az orrát a Magányos Hegyek közül.

három harcos manót kellett volna legyőznie három egymás utáni napon és szabadon távozhattak volna. Sorsolással választottak a tülekedő manók közül. A második napra csak négy rabló maradt, de a harmadikra már nem is jutott belőlük. A manók, ha a rablók győztek, ugyanúgy ünnepeltek, mintha a saját társuk lett volna. A lényeg az volt, hogy valaki vérbe fúlva ott feküdjön a szintéren."

A harcos manók még pár évtizeddel ezelőtt is nomád manócsaládokként éltek a Keleti pusztaságban. Sramm még ott született. Aztán az élet egyre elviselhetlenebb lett a növények miatt. Azon a vidéken ugyanis olyan volt a növényzet, mint egy eleven szörnyeteg. Több tucat manó tűnt el a liánok, kúszó tövisek rengetegében, melyek ráadásul éjszaka támadásba is lendültek, s a mégoly edzett manók sem bírták sokáig. A növények elragadták az állataikat is, s a manóhordák lassan arra kényszerültek, hogy elhagyják a pusztaságot. Északról kerültek meg Prasmadan félelmetes hegyeit, majd a Sondor hegységen átvágva jutottak Lídiumba.

Az előző napi csatákban több száz harcos manó veszítette az életét. Félt, hogy nem érik meg, hogy ide érjen az erősítés. Sramm azon a véleményen volt, hogy legyen bármekkora is a seregük, ezt az erődöt képtelenség bevenni. Még akkor is, ha a szürke nagyasszony seregei mégoly képzetek. Na persze Gammar halálával sok minden megváltozott. Még az is lehet, hogy a szürkék meggondolják magukat. Valahol északon a nagy Mágus igen ideges lenne, ha tudná, hogy mi történt előző nap. Maga Sramm sem gondolta, hogy egy varázslót ilyen könnyű eltenni láb alól. *Ezek is ugyanolyan halandók, mint mi.* Köpött egyet.

Az éjszaka csendes volt. Néha egy-egy denevér húzott el a fák között. A tüzek ropogása és a tücskök ciripelése mindenhova elhallatszott.

Hirtelen furcsa szárnyuhogásra lett figyelmes. Ziadot hatalmas repülő test takarta el. Azt, hogy mi az, nem lehetett kivenni a sötétben. Az első repülő valamit másik kettő követett." Van egy olyan érzésem, hogy harcolni fogunk!" - gondolta Sramm és arcára halvány mosoly ült ki. Egy pillanattal később, mikor ösztöneit legyőzte a józan esze, ordítva rohant vissza a rétre:

–Riadó! Gyűjtsatok még több fáklyát!

Ekkor a tábortüzek közé zuhant valami. Felrobbant és eloltotta a tüzet, de a közelben állókat is megsebesítette. Ködszerű anyag

gomolygott a levegőben. Sramm tovább kiabált és előrántotta szablyáját: - Gyorsan! Fáklyákat!

A bozótból és az erdőből rengeteg árnyék rontott elő. A sötétben rejtőzködő őrszemek a yattoknak kivilágított játékszerek voltak. Üvöltések, fémek csattogása, csontropogás hallatszott mindenhol. A yattok túlerőben és hatalmas fölényben voltak a sötétben. Szinte véletlenszámba ment, ha egy yatt komolyabban megsérült, viszont a vaktában vagdalkozó manók úgy hullottak, mint a legyek. A harc gyors volt és elsőprő yatt győzelem követte. Még a földön fekvő sebesültek sem kerültek el a Yattok figyelmét. Számukra csak az volt halott, akinek a testhőmérséklete csökkenni kezdett.

A csarnokból előrohanó fáklyás manókat a fáklyák ugyanannyira gátolták, mint segítették a harcban. Hörgések és halálordítások hallatszottak mindenhol. Háború: kegyetlen és nincs tekintettel semmire. Vér folyt és halott csontok ropogtak, amikor átgázoltak az elesetteken. Az iszonyat azonban hamar véget ért.

A győztesek arcára is kiült a halál fájdalma. Az elvesztett testvérek látványa mindannyiukban fájdalmat keltett. A Yattok azonban nem tudtak sírni.

Legtöbbjük először kóstolt bele az igazi harcba, mégis tudták, hogy a csatáknak még nincs vége. Némán és sötéten zárult be a Wonk barlang északi kapuja, amikor a vakondmalacok vontatta szekerek eltűntek a járatokban. A halottakat vitték nyugvóhelyükre. Testüket visszaadják a földnek, ahonnan származik. Hatalmas üregekbe kerülnek, ahol betemetik őket és elvetik rajtuk az új élet csíráit, a barlangi medvegombákat. Ez volt a yattok életének rendje.

Az éjszaka eseményei azonban még nem értek véget. Néhány manónak valamilyen csoda folytán sikerült megmenekülnie. Köztük volt Sramm is, aki átverekedte magát a Yattok gyűrűjén és visszaindult a szekértábor felé, hogy figyelmeztesse társait a közelgő veszedelemre. A feje sajgott, de akárhogy fájt is neki, nem állhatott vissza a harcolók közé. A horda van veszélyben, és ez most mindennél fontosabb. A sebektől a feje annyira lüktetett, hogy kénytelen volt többször is megállni, hogy összeszedje magát. Majdnem elvesztette az eszméletét. Nem mérte az időt, de csak sokára jutott a szekértáborhoz. A bozotos eléggé megszaggatta, mire odaért.

A tábor teljesen fel volt dűlva, de az ellenségnek már nem volt se híre, se hamva. Kevés halott volt a földön, de Sramm tudta, hogy nem

csak ennyien voltak." Talán elvitték őket rabszolgának?" - villant agyába a gondolat. Sokat nem látott a sötétben, mert szinte minden tűz kialudt. Belépett egy sátorba, ahonnan valami nyöszörgő hangot hallott. Két manógyerek kuporgott a sötétben és reszketve bújtak egymáshoz. Sramm korántsem használt vigasztaló szavakat:

–Mi történt itt? Beszéljete!

A nagyobbik szólalt meg remegő hangon:

–Azok a pikkelyes lények... támadták meg... a tábor. Mindenkit megöltek....., de hozzánk egy ujjal sem nyúltak.

–És aztán mi volt? - kérdezte még ingerültebb hangon a manóvezér.

–Aztán ronda fekete disznók jöttek... és szekereket húztak maguk után.... Azokra pakolták föl a halottakat...., amíg volt szekér.. Én megpróbáltam rájuk támadni....,de elvették a késemet és belöktek ide. - végleg elcsuklott a hangja. Elvesztette mindenkijét. Sírni azonban nem sirt. Az lett volna a legnagyobb szégyen, ami harcos manót érhet.

Sramm felhördült: –Az átkozott patkányok! Megeszik a halottakat. Erről semmit sem mondott az a szerencsétlen Gammar! – Kibújt a sátorból és körülnézett. Az égbolt kezdett világosodni. Nem bánat, hanem mérhetetlen gyűlölet izzott a manóvezér szemében. Gondolatban ezer, meg ezer yattot taposott el.

A sátrakból, meg a szekerek alól megszeppent kölykök bújtak elő. A hajnal elborította a csatateret, s a magasban némán köröztek a dögevő madarak.

A barlangban a föld lassan megmozdult. Valaki felült a teljes sötétségben és lesöpörte magáról a vékony földréteget. Halkan köhögött, mert föld ment a szájába, ráadásul majdnem megfulladt. Valami hideg és nyirkos kúszott a kézfejére, de mikor megmozdította, visszahúzódott. Undorítóan bűdös volt. Rothadás és trágya szaga keveredett egy keserű szaggal. Fájt a mellkasa és a lába, de legjobban a hányinger gyötörte. Mivel nem volt semmi a gyomrában, csak öklendezett. Kiköpte a szájából a földet. Nem bírta felállni, mert olyan gyengének érezte magát, mintha hetekig lázasan feküdt volna." Ha ez a másvilág, akkor nem a legjobb helyre kerültem" - gondolta.

Csak most nyitotta ki a szemét. Bár sötét volt, ő mindent ki tudott venni. Hőlátása segítségével jól látta a barlangi medvegombákat és a mindenhol tekerdő gombafonalakat, ahogy tápanyag után kutattak.

A tűzvarázsló csak várt. Mozdulni nem tudott, csak próbálta magába gyűjteni a rothadás langyos energiáját. A Yattok egyik temetőjében volt. Lehunyta a szemét és pihent. Sokáig, nagyon sokáig. Talán órák teltek el, mikor már olyan erősnek érezte magát, hogy fel tudott tápázkodni. Sántikálva haladt. Mellkasa és lába még mindig erősen fáj, de nem igazán evvel törődött. Az özönlő víz iszonyatos emlékei borzongással töltötték el. Utoljára bűbáj korában érintett hideg vizet. Tudta, hogy ez az a dolog, amitől tartózkodnia kell, de maga sem volt tisztában ennek következményeivel. Most hát megismerte, hogy milyen hatással lehet rá a víz, és ez nem töltötte el túl nagy lelkesedéssel. Persze nem magát hibáztatta ezért. A benne megbújó erő nagy hatalmat adott neki, de egyben sebezhetőbbé is tette.

Orra megszokta a mérhetetlen büzt, de teste még nem nyerte vissza erejét. Lába minduntalan belesüppedt a laza talajba, melyben halottak szarvai feküdtek és táplálták a medvegombákat. Ha jobban betemetik, biztosan megfulladt volna. A medvegombák síkos oszlopokként nőttek a magasba, és némelyiknek a törzse már combvastagságú volt. "Nem tudtam, hogy így természetik ezt az átkozott élőlényt! Ha tudom, nem eszem belőle a szürke yattoknál." Mindenesetre legyőzte undorát és az egyik gomba felé nyúlt. Keze könnyedén hatolt a még lágy anyagba és jókora adag gombafonalat tépett ki a törzsből. Undorral falta be a nyersen is ehető táplálékot, de gyomrát mégis jóleső érzéssel töltötte el az étel. Evett, evett és evett. Addig folytatta, míg gyomra pukkadásig nem feszült. Ezután lehuppant a földre és félálomba merült. Tudta: minél gyorsabban meg kell erősödnie.

A Cseppkövek Csarnokában Yuryen nagyfőnök állt úrnője mellett. A Nagyasszony megszólalt.

–Gyere be Yimyam! – hangja lágy volt, szinte éneklő, kellemes és mégis parancsoló. Az ajtón egy magas zöldhajú Yatt lépett be. Csettintett az ujjával, s a Nagyasszony elé lépett.

–A Szürke Yattok csatlakoztak a harcos manók hordájának maradékához. Egyelőre nem mutatnak támadási szándékot, de pilótáink jelentései szerint Honn tisztását erődszerűen megerősítették, egy csomó fát kivágtak, sőt a bozótost is felégették egy helyen. Támadásnak most már semmi értelme.

–Mi hír a szürke nagyasszonyról? – kérdezte az Úrnő.

–Egyelőre semmi különös! A tábor közepén egy nagy sátorban van. Csak egy nagyfőnök van vele, de tojások nincsenek. Képtelenségnek tartom ezt az ostromot. Biztos vagyok benne, hogy valaki, vagy valami még áll a háttérben. A pilóták jelentése szerint két ember is van a táborban. Jobb lesz, ha minden eshetőségre felkészülünk. Talán varázstudók is vannak köztük.

–Egyelőre még nem vagyunk nagy veszélyben. A Wonk nem ostromolható, nem kiéheztethető és elfoglalni olyan feladat, mint egérnek legyőzni egy titánt. Mégis riasztani kell az északi kapu közelében élőket, hogy költözzenek délebbre!

Keleten felbukkant Gendor napja és langyos hajnali sugaraival előntötte a Wonk hegy lejtőit. A sárga holdvirágok becsukták szirmaikat és a holdméhek is nyugovóra tértek. A Wonk hegy északkeleti részén a Yatt barlangrendszer északi bejáratához egy szekér közeledett. Mögötte rendezetlen sorokban apró, szürkepikkelyes manóforma lények haladtak. Kezükben rövid kard, vagy lándzsa. Hajuk egyszínű kékje mint egy hullámozó folyó haladt előre. A szekeret két póniló vontatta, előtte egy zöld hajú bőrvértés Yatt haladt; Yaryahh, a szürke yattok egyik nagyfőnöke. Jobb kezében hosszú kard, a másikban kerek pajzs. A Wonk barlang északi bejáratánál a tisztáson megállította a csapatot.

A katonák kék folyama megállt. A szekérből egy ember lépett elő. Zard, az átváltoztatások varázslója finom kék talárt viselt. Fekete haja hosszú volt, s copfba volt fonva. Arcát vékony fekete szakáll keretezte, s bajusza is apró volt keskeny metszésű szája fölött. Becsukta a szemét és a kapura koncentrált. A vastag fém törpe kovácsok remekműve volt. Domborművek díszítették, melyek Délvidék népeit ábrázolták.

A kapu körül felizzott a kőzet, s homokként pergett le. Nem volt már, ami megtartsa helyén a tonnás fémet. Döngve zuhant előre az Északi kapu előtti útra.

Zard felsóhajtott, ahogy befejezte a varázslatot. Elégedetten szemlélte meg művét. Így már könnyűszerrel behatolhatnak a Wonk hegységbe.

A hullámozó kék folyam hamarosan eltűnt a bozótoson túl az erdőben. A kidöntött kapu helyén egy kék üstökű fej nézett ki. Szeméből aggodalom tükröződött, pedig harcra nevelt yatt harcos volt.

XIII. fejezet OLIGODON

Yama és Yarakurt kizuhantak a vízcúszdából. Nagyon mélyen lehettek a hegy gyomrában. A bányák, ahol a legjobb ércek, kristályok és különösen a trinit, ez a titokzatos anyag található, elég mélyen voltak. Azok az erős fémszerszámok, melyeket a yatt és törpe kovácsok készítettek, lehetővé tették, hogy szinte bármilyen kőzetten áthatolhassanak. Sok probléma volt már ebből. Yama emlékezett egy olyan bóruszra, melyet a bórusztárban olvasott, s arról számolt be, hogy hat bányász veszítette az életét, amikor egy új tárnát fúrtak, s egy földalatti tavat lékeltek meg. A kiömlő víz elárasztotta a tárnát, s mindannyian odavesztek.

A földalatti munkák javát a törvényszegőkkel végeztették. Ezek olyan yattok voltak, akik valahol megszegték a szigorú szabályokat. Többségük csak enyhe büntetést töltött le ezen a helyen, s utána visszatérhetett előző munkájához. Csak néhány olyan súlyos törvényszegő volt, akit egész életére ilyen nehéz munkákra ítélték.

Amikor egy tárna kiürült, akkor kerestek újabb feltárandó helyeket. A Wonk hegységet, mint egy sajtot, úgy fúrták lyukasra a yattok, s ennek az aknamunkának nagy részét törvényszegők végezték, hiszen a bányászat a legveszélyesebb munkák közé tartozott. Főleg dolgozók voltak itt, de nagyjából a negyedük a harcosok kasztjából került ki.

A rendet jól felszerelt katonák tartották fenn, hiszen rabszolgamunka volt ez a javából. Ha a törvényszegők továbbra is lázadó életet folytattak és már úgy tűnt, hogy az egész életüket itt fogják letölteni, akkor inkább száműzték őket. Ezek aztán valahol kint haltak meg a szabadban. Ez látszólag a yattok legszigorúbb büntetése volt, s egyesek számára rosszabb a halálnál.

Yama és Yarakurt ezek közé a yattok közé jött most le. A szűk járatok majdnem teljesen néptelenek voltak. Csak nagy ritkán találkoztak egy-egy munkába siető, vagy onnan érkező dolgozóval, illetve szolgálatban lévő harccsal. Ezek alaposan megbámulták őket, de a közelükbe senki nem mert menni. A bányák általában egy nagyobb csarnokból indultak ki, s ez itt sem volt másképp. Hőmoszatok azonban nem voltak. A teljes sötétségben csak a hőlátás segített.

A trinit bánya főcsarnokában már nagyobb volt a forgalom. Négy harcos felügyelte a rendet. Itt volt egy kötéllift, melyen nem csak feljutni lehetett, hanem a kibányászott trinitet is innen jutatták a kovácsokhoz, illetve a fémöntőkhöz. Nagy, napfényen zöld kövek voltak ezek, melyekben vékony rétegekben volt a trinit érce. A kovácsok ebből olvasztották ki azután a felhasználható anyagot.

A szűk tárnákból vakondmalac vontatta szekerek hozták elő a súlyos köveket. Nyolc járat indult innen, de az egyik nagy sziklával volt eltorlaszolva.

Yama és Yarakurt a lezárt tárna felé indultak meg. Csak közelebről látszott, hogy egy yatt nagyságú elmozdítható kő is volt a többi között. Ezen lehetett bejutni a veszélyes zónába. A követ négy munkás tolta odébb, majd Yarakurt megszólalt:

–Nem tudom, mennyit mondtak el neked a dologból, – mondta a harcmester – de sajnos én sem tudok túl sokat. Yzmok tanítómester volt itt pár nappal ezelőtt, mert ebben a járatban meghalt négy törvényszegő. Állítólag valami víz alatti szörny ölte meg őket. Szigorúan megtiltották, hogy bárki is belépjen ide, mert a szörny állítólag nagyon veszedelmes. Innen egyedül kell menned. A szörny ide már nem jön ki. Légy nagyon óvatos, s ha baj van, ide teleportálj! Valahogy nem tetszik nekem ez a dolog! – Yama először érezte, hogy a harcmester komolyan aggódik érte. Ez jó érzéssel töltötte el, mert tudta, hogy van valaki, aki ismeri és szereti.

–Nem jöhetsz velem? – kérdezte a fiú.

–Megtiltották – felelte erre Yarakurt és sebhelyektől tarkított arcvonásai most megfeszültek az elfojtott indulatoktól. Érzelmeit csak szemszínének változása fejezte ki jobban. –Légy óvatos! – mondta ismét.

–Igyekszem! – bólintott Yama, majd óvatosan belesett a nyíláson. A járat üres volt és csendes. A fiú nyelt egyet, összeszedte minden bátorságát, s megindult. Kezében két fegyver volt, egy kard és egy tör. Medvegombából készült rétegezett páncélt viselt, ami olyan kemény volt, mint a bogarak kitinpáncélja, s olyan könnyű is.

Lassan és megfontoltan haladt a sötét járatban, mely nem volt hosszú. A folyosó végén jóval melegebb volt a levegő, ami arra utalt, hogy valamilyen hőforrás van a közelben. Mikor a járat végéhez ért, látta, hogy a munkások egy nagy földalatti barlangot fedeztek fel itt. Teljes volt a csend, csak a víz csöpögése hallatszott, amint a barlang

mennyezetéről a kis tavacskába csöppent, s alul gyűlt össze. A víz alól néha egy-egy bugyborék szállt a magasba. Yama óvatosan körülnézett a helységben. A sziklafalon több helyen is voltak nagyobb kiugrások. Kinézte magának az egyiket, s oda teleportált. Innen már jól beláthatta az egész barlangot. Innen már kivehető volt az a víz alatti meleg test, ami hosszúkásan hevert a tó fenekén, s orrából néha egy-egy buborékot eresztett ki. Yama először arra gondolt, hogy egy vízi sárkány, de aztán rájött, hogy a sárkányok ennél jóval nagyobbak. Mivel látta, hogy a lény vagy öt méter hosszú, s hogy nem fog tudni erre a helyre felmászni, egy kavicsot dobott a vízbe. A lény erre rögtön megmozdult és a felszínre jött. A hegyi tündérek nyelvén szólalt meg, amit csak a fekete yattok tanultak:

–Ki van ott? – hangja kicsit rekedtes volt, s inkább egy madár rikoltására hasonlított.

–Yama vagyok! Miért vagy itt? – próbálta megfogalmazni tömören a mondandóját.

–A yattok elzárták előlem a kijáratot egy sziklával - s orrával egy kőre mutatott, ami a víz alatti tó aljára gördült.

Yama ekkor már úgy gondolta, hogy érti a helyzetet. Ez a szerencsétlen jószág beszorult ebbe a barlangba, s hosszú éhezésre volt kárhóztatva a yattok bányászata miatt. Ahogy a yattok őt támadónak nézték haragja miatt, úgy ő is ellenségének tekintette azokat, akik megfosztották a szabadságától.

–Ki vagy te? – kérdezte Yama, mert sehol sem olvasott ehhez hasonló szörnyekről.

–Geldor vagyok. Kék sárkány oligodon. Már több napja itt vagyok! – hangjából félelem és aggodalom hallatszott ki.

–Én Yama vagyok és értek a varázsláshoz. Azt hiszem, én tudok segíteni! Persze, csak ha nem bántasz! – válaszolta Yama.

–Miért bántanálak? – kérdezte csodálkozva Geldor. –Mi nem eszünk yattokat! Kérlek, ha tudsz, segíts!

–De nekem azt mondták, hogy megöltél több yattot is.

–Én? – kérdezte csodálkozva az oligodon. –De hát én nem bántottam senkit! Felúsztam ebbe a barlangba, aztán legurult ez a nagy kő és nem tudtam visszamenni. Ez a barlang meg nem vezet sehova!

A fiú érezte, hogy a sárkány valóban elkeseredett. Érezte, hogy valaki nagyon rá akarja szedni, de nem értette, hogy mi folyik itt. Már látta, hogy a sárkánykölyök nem tehet semmiről.

Mivel már nem félt annyira, teleportált a földre, a kő közelébe. Varázserejét a köre koncentrált, s az egy villanással eltűnt a helyéről, majd jóval messzebb, a tó szélén jelent meg újra, hogy lassan a vízbe guruljon. A nyílás több méteres volt, s úgy tűnt, hogy egy víz alatti alagútba vezetett.

–Köszönöm Yama! – mondta a sárkánygyerek, s fáradt, lassú mozgással, mégis nagy igyekezettel vetette át magát a résen.

Az ifjú nagyfőnök szomorkásan nézett a félelmetes, mégis barátságos lény után. Ezt a dolgot megoldotta hát, de mit mondjon, ha visszament. Yarakurtot is becsaphatták, hiszen tényleg nem tűnt valószínűnek, hogy az oligodon bántson valakit, még ha jóval nagyobb is volt egy yattnál.

Már éppen elhagyta volna a barlangot, mikor mögötte ismét bugyborékolni kezdett a víz, s az oligodon dugta ki a fejét.

–A szüleim küldtek vissza, hogy kifejezzem a hálájukat. Ha egyszer a Sibukkó folyónál jársz, keress meg minket! Mondd azt, hogy Geldor barátja vagy! És még egyszer köszönöm! – ezzel visszabukott a mélybe.

Yama ekkor a barlang túlsó végébe tekintett, ahol egy szűk rés volt. A barlangnak az a része már erősen át volt itatva trinittel, s bizony akármennyire is akarta volna, azokat a köveket varázserejével nem tudta volna megmozdítani. Tudta, hogy vissza kellene mennie, mégis mágnesként vonzotta az a hely. Mintha valami megfoghatatlan ősi titok lappangana ott, s éppen rá várna, hogy megfejtse.

Óvatosan közeledett a nyílás felé. A rés szemmel láthatóan új keletű volt, s valószínű, hogy az előtte levő sziklát a kis oligodon mozdította el a helyéből. Lassan, óvatosan kúszott tovább, felkészülve arra, hogy bármikor teleportáljon, jöllehet itt a trinit már úgy átította a kőzetet, hogy ez nem is sikerülhetett volna. A hasadék azonban hamar véget ért, s egy tágasabb teremben találta magát. A falak teljesen át voltak itatva trinittel.

Nem volt teljesen sötét, mert a hőmoszatok valahol bekúsztak ebbe a terembe, s itt-ott halvány fénnel töltötték el a helyet. Mikor Yama jobban körülnézett, iszonyatos látvány tárult a szeme elé. Egy halott yatt összeaszott teste. Láthatóan már évekkel ezelőtt került ide

valahogy, s itt lelte szörnyű halálát. Valószínűleg nem tudott kijutni innen, s éhen halt. Legalábbis erre utaltak azok a jelek, hogy Yama sehol sem talált bejáratot, azon az egy nyíláson kívül, amin bejött. Már-már kirohant, hogy szóljon Yarakurnak, de legyőzte iszonyát és közelebb ment a tetemhez.

Ekkor ismét meglepetés érte. A halott yatt haja – már ami maradt belőle – halványan aranylott a barlang homályában is.

Erre célozhatott Yzerat? Ez volt az a yatt nagyfőnök, akinek meg kellett halnia? Minden jel erre mutatott. S egészen bizonyos volt, hogy nem véletlenül került pont erre a helyre. Itt semmilyen varázslatot nem végezhetett el. Ez a furcsa anyag, a trinit nem engedett meg semmi mágiát maga körül. Torkában dobogott a szíve. Érezte, hogy csapdába került. Hogy meggyőződjön a varázserejéről, megpróbált egy követ odébb varázsolni, de a belső erő mintha eltűnt volna. Itt teljesen hétköznapi yattnak érezhette magát. Iszonyú balsejtelem töltötte el. Mégis igaza lett volna tanítójának? A Nagyasszony az életére törne? Rögtön kiderül! Elindult vissza a hasadék felé, de egy sötét árny jelent meg a nyílásnál. Yama rögtön felismerte alacsony termetéről: Yzmok volt az, a mostani tanítója:

–Így van ez rendjén! A kis oligodon jó csalátek volt a számodra, csak megfelelő hírverést kellett csapnom, hogy mindenki higgyen nekem. És egy kalap alatt elintézhettem legalább azokat a lázadó törvényszegőket is! Úgy látszik, hogy ez a hely a yatt varázslók temetője lesz. Már biztosan megtaláltad a holttestet. Az volt valaha Yulyinyarr nagyfőnök. Ez a terem mintha csak arra lett volna kitalálva, hogy a varázslók erejét megtörje. Ő is a nagyasszony hatalmára tört, mint ahogy te is megtennéd majd! – hangja éles volt és kegyetlen. Nem az a hízelgő, mint amit Yama megismert. – A benned nyugvó erő előbb-utóbb hatalomra áhítozik majd. Ez a varázslók betegsége. A hatalomvágy és hatalom megőrzése megőrjíti őket. Te még nem vagy beteg, de a csírákat magadban hordozod.

–De hát úrnőnk is.. – szörnyülködött Yama.

–Igen! Ő már egészen fertőzött. Tehetetlenül ül a Cseppkövek Csarnokában. Ő nem mászkálhat szabadon a folyosókon mint te, hiszen ha nem rakná folyamatosan a tojásokat, akkor kipusztulna a népünk. Yulyinyarr is így járt. Egyre jobban és nyíltabban tört a hatalomra. Hogy népünknek ez jó lett volna, vagy sem, azt nem tudtuk eldönteni, mindenesetre olyan belső viszály tört ki, amelyen a

yattok történelmében még nem volt. Két varázsló azonban csak egy mágus hatalma alatt tud megenni egy helyen. Két egyforma erős varázsló között csak viszály lehet!

Elhallgatott, majd megfordult, s elindult a rés felé. Egy pillanatra megtorpant, s a megtört varázslónövendékre nézett.

–Gyorsabb halál lett volna, ha lezuhansz a lepkéről! Így sajnos többet kell szenvedned.

Ezzel kiment a résen, ami a barlangot elzárta. Yama lassan, szinte kábultan próbálta meg követni. Csak remélte, hogy nem igaz ez az egész. Talán csak egy szörnyű álom! A szűk alagútban hallotta, amint kint nekifeszülnek és visszatolják a helyére a követ. Elment egészen a járat végéig. A kő majdnem teljesen elzárta a nyílást. Csak egy apró rés maradt, amin ki tudott nézni a tavas barlangba. Hallotta, amint pár yatt elhagyja a termet. Yarakurt nem volt köztük. Csak Yzmok és két másik harcos.

Lassan elhalkult a távozók lépteinek visszhangja, s az ifjú varázsló teljesen egyedül maradt. Semmi esélye nem volt rá, hogy a hatalmas sziklát elmozdítsa az útból. A trinit érc pedig olyan kemény volt, hogy a kardja nem sokat tudott belőle leszedni. Csüggedten ült le a sziklára. Elhatározta, hogy vár, amíg bírja. Hátha valaki érte jön és megmenti. Talán Yzerat, ha megtudja, hogy eltűnt. Vagy Yzatul és a többiek. Ők tudják, hogy mi folyik itt. Vagy legalábbis sejtik. Vajon róla milyen mesét fognak kitalálni?

Ha elődjének nem sikerült megmenekülnie, akkor neki sem fog. Talán jobb is, ha így lesz. Ha Yzmok igazat mondott, akkor valóban gonosz, s ő is mások életét áldozta volna fel magáért. Nem véletlen volt az írás az aranyhajúról a bőrusztárban! Eszébe jutottak azok a rossz érzések, amik akkor töltötték el, amikor varázsolta. Akkor már jobb, ha most hal meg.

Nem tudta meddig ült itt a sötétben. Kába, lidérces álomba merült.

Egy toronyban állt. Odakint sötét volt, s villámok cikáztak az égen. Hét lény állt a teremben. Három ember, egy tündér, egy törpe, és két manó. Egy oltár körül álltak, amire egy halott lény volt ráköve. Valószínűleg tündér lehetett, amíg élt. A hét alak furcsán, mozdulatlanul állt, s kezüket az ég felé tárták. A tornyot iszonyatos mennydörgés rázta meg. Yama a háttérben volt, s az idegenek nem vették észre. Ekkor a plafon elfeketedett. Gomolygó feketeség volt ez.

Mintha ezernyi apró élőlény kapaszkodott volna egy tömegbe. Azután a feketeség ritkult, mert a kis fekete lények közelebb jöttek. Az alakjuk szüntelenül változott. Apró gonosz szemeiket figyelve forgatták. Egyszerre az egyik kivágódott a csoportból, s Yamára vetette magát..

Yamát a rosszullet kerülgette, pedig nem volt semmi a gyomrában. Az álom nyomasztóan hatott rá, de úgy érezte, hogy ez nem csak egy álom volt. Ez a hely!

Mi ez a trinit, hogy akadályozza a varázslást, és mi a varázserő? Honnan van mindez? Miért pont ő?

Elkeseredetten próbált megszabadulni a kízó kérdésektől, s inkább elfoglaltságot keresett magának. Már nem émelygett, csak a gyomra korgott az éhségtől. Átment abba terembe, ahol Yulyinyarr teteme volt. Apró köveket hordott a holttestre, hogy ezzel megadja neki a végtiszteességet, s talán azért is, hogy ne kelljen ezt a szörnyű halált néznie, ami hamarosan ugyanígy vár rá. Az egyre örjítőbb csöndet csak a plafonról aláhulló vízcseppek zaja törte meg.

A hőmoszatok halvány fénye jelezte, hogy a nap delelőjén van. Lassan eltompult benne a halálfélelem. Szomját oltotta a földön összegyűlt kis tócsából, s körbejárta a barlangot. Megpróbált felkapaszkodni egy magasabban fekvő párkányra, s ekkor döbbenet vette észre, hogy itt is volt egy lezárt nyílás. Csakhogy ez a nyílás sokkal tökéletesebben volt lezárva. Semmi rést nem hagytak, amin ki lehetett volna kukkantani. Megpróbálta fegyverével megfeszíteni a követ, de meg sem moccant. Csak apró foszlányok törtek le belőle. Vajon mi lehet mögötte? Szinte megszállottan kezdett neki a fal bontásának. Elődjének nem volt semmilyen szerszáma, de nála legalább van egy kard és egy tör. Hátha sikerül. Órákig dolgozott így, de minden eredmény nélkül. Csak apró kavicsokat sikerült leszednie, s kardja is kicsorbult. Kimerülten ült le a lezárt nyílás előtt.

Ahogy éhsége nőtt, életösztöne kezdett erősödni. Pár óras csüggedt pihenés után újra körbejárta a barlangot. Halvány reménnyel visszatért a keskeny részhez, amin bejött, s kikukucskált a tóra. Ha oda sikerülne kijutni, megmenekülne, hiszen ott tudta használni varázserejét. Újra és újra nekifeszült a sziklának, de csak azt érte el, hogy teljesen kifáradt. Aztán gondolt egyet, s megpróbálta használni amit Yzerattól tanult. Kardjából és kövekből egy

emelőszerkezetet készített. Csak reménykedett benne, hogy a fém nem fog eltörni, amikor nekifeszül. Már éppen ki akarta próbálni az emelőt, amikor a szomszédból buborékok hangját hallotta. A víz tetején halk prüszköléssel kiemelkedett valami, vagy valaki.

Yamába visszatért a remény. Hangosan kiáltott át a résen:

–Geldor? Te vagy az?

–Hol vagy? Nem látlak! – jött a válasz a tündérek nyelvén.

–Itt! A szikla mögött! Tudsz nekem segíteni?

–Hogy kerültél oda? – álmétkodott az oligodon.

–Ez hosszú történet! Ha kijutottam, részletesen elmesélem! De most segíts!

A sárkány lassan odacammogott a kőhöz. Fújtatása elárulta, hogy nehezen mozog a szárazföldön. Jóval nagyobb testű volt Yamánál, s ahogy nekifeszült a kőnek, az lassan odábbesúszott. Yama nagy igyekezettel segítette belülről. Pár perc múlva már szabad volt.

–Hogyhogy visszajöttél? Azt hittem, hogy soha többé nem jössz vissza ide!

–Kíváncsi voltam rá, hogy mit csinálnak itt a yattok. – válaszolta az oligodon. De úgy látom, most nekem sikerült megmentenem az életedet.

Yama most ébredt csak rá, hogy a yattok közé nem mehet vissza, ezért megkérdezte a még mindig fújató Geldortól, aki éppen a vízbe próbált visszamászni:

–Ki tudná vinni magaddal a víz alatt?

–Nem tudom, bírnád-e levegővel! – válaszolta a sárkánycsemete. – Talán, ha belém kapaszkodsz és gyorsan úszunk. De miért nem mész vissza ott, ahol bejöttél?

–Már nem mehetek. Kitagadtak. – foglalta össze tömören Yama, s elhatározta, hogy megkeresi Yzeratot. A szabadság újra megtöltötte élettél, bármennyire gyenge volt is a koplalástól.

–Kapaszkodj a nyakamba! – rikkantotta Geldor, s felé nyújtotta tömzsi nyakát. Közélelől elég veszedelmesnek látszott. Hatalmas fogai rémisztően kandikáltak ki a szájából. A vízben biztosan nagyon félelmetes ellenfél lehetett, pedig még csak kölyök volt.

Yama és Geldor nagy levegőt vettek, s a sárkány alábukott. Hátsó lábai uszonyokká módosultak, s kígyózó teste fűrgén szelte a vizet. Amilyen esetlenül mozgott a szárazon, olyan jól úszott a vízben.

Szűk víz alatti utakon haladtak. Úgy tűnt, mintha a víz itt egész labirintust mosott volna ki a hegy alól. Mindenfelé újabb és újabb nyílások voltak. Yama csodálta, hogy Geldor milyen jól tájékozódik a sötétben²⁵. Torkát kezdte fojtogatni a légszomj. Sok helyen épphogy elfértek így ketten, s próbált szorosan a sárkány testéhez simulni, hogy ne sodorja le valamelyik víz alatti szikla.

Mikor már kezdte úgy érezni, hogy nem bírja sokáig, erősebben szorította Geldor nyakát, de a sárkánykölyök ekkor már felfelé úszott, s ki is bukkantak a felszínre.

Egy újabb tavas barlangban jöttek elő, de ez már sokkal tágasabb volt, mint az előző, s egészen világos is. Mintha csak alulról sütött volna a nap, s villódzó fényt terített volna szét a kristályokkal gazdagon borított csarnokban. A víz itt egészen meleg volt. A tavas barlang partján kisebb nagyobb lények pihentek, de a legkisebb is jóval nagyobb volt Yamánál. A legnagyobb testű, akiről Yama biztosra vette, hogy vízi sárkány, most felemelte a fejét. Óriási kígyózó teste még a Nagyasszonynál is nagyobb volt. Kék pikkelyek borították, kígyószerű feje mögött mozgatható szarugallért viselt, melyet most fenyegetően szétnyitott, ahogy meglátta az oligodon nyakában az idegent. Geldor vékony hangon magyarázott neki valamit, mire a sárkány nyakához lapította gallérját, s sokkal barátságosabb lett Yamához. A tündérek nyelvén szólította meg:

–Szóval te mentetted meg Geldort? Ezért igazán hálás vagyok! Ez a kis csibész mindig elcsatangol. Már teljesen lemondunk róla. Nagyon szereti a víz alatti labirintust, de oda, mint látod a legtöbben nem tudunk utána menni.

A többi kisebb sárkány között is mozgolódás támadt. Néhányan közelebb úsztak, vagy csúsztak hozzájuk, hogy megszemléljék Yamát, aki igen aprónak érezte most magát²⁶. Mintha csak az óriások birodalmába utazott volna. Geldor anyja tovább beszélt:

²⁵ A vízi sárkányok hangradarral tájékozódtak, hasonlóan, mint a denevérek. A visszaverődő hangjelek mutatták nekik a tárgyak helyét. Hangjuk olyan magas frekvenciájú volt, hogy a legtöbb lény nem is hallotta meg.

²⁶ A kék, vagy más néven vízi sárkányok több fejlődési fázison esnek át, mielőtt ivarérettek lesznek. Az első állomás a tojásból való kikelés után, az oligodon nevű állapot. Ezután egy nagyobb vedléssel mezodonná, s később

–De miért jöttél ide, ahol yatt még sohasem járt?

–Kitagadott a népem, mert varázserőm van – nyögte Yama.

–Ez érdekes! Hiszen ha jól tudom Yerowyanyarr is varázsló! Miben lehetünk a segítségedre?

–A krekkeket szeretném megkeresni – válaszolta reménykedve Yama.

–Ők a Sondor hegység nyugati részének barlangjaiban élnek. Nekünk arrafelé nincsenek tavaink. A legközelebbi patak, ami a Sibukkóból oda ágazik, egészen a Csobogóig beúszható. Ha Geldor vállalja a hideg vízzel járó kellemetlenséget, akkor messzire el tud vinni.

Yama reménykedve nézett az oligodonra, aki boldogan bólogatott a fejével. Rövid búcsút vettek hát a kék sárkányoktól, s a fehér yatt Geldor nyakába kapaszkodva újra a víz alatt úszott. Gyomra nagyot kordult, s csak most jött rá, hogy mennyire éhes. Fénylő alagúton haladtak keresztül, de ez jóval rövidebb utazás volt, mint az előző, s hamar felbukkantak a szabadban. A hegy lábánál voltak egy apró melegvizű tónál, mely kicsit gőzölgött is a levegőben. Geldor nem állt meg, hanem a tó végéhez úszott, ahol egy patak csordogált. Éppen akkora volt, hogy a kis sárkány elfért benne. Próbált úgy úszni, hogy a felszínen maradjon, mert Yama másképp nem kapott volna levegőt. Körülöttük buja növényzet burjánzott, ahogy a tó melletti köves rész sűrű erdőre váltott át. A gazdag növénytakaróról Yamának ismét eszébe jutott, hogy éhes, ezért egy rövid időre megállította barátját, s evett néhány ehető növényt, majd folytatták útjukat. Kicsit gyengének és fáradtnak érezte magát. Kimerülten simult az oligodon hűvös, pikkelyes bőréhez. Minél távolabb ért a föld alatti barlangtól, s minél több patak öntötte vizét a szélesedő folyóba, annál hidegebb lett a víz. Aztán, hosszú-hosszú idő után elhagyták a folyót, s egy egészen hideg vizű patakban folytatták útjukat a folyásiránnyal szemben. Yama karja már kezdett zsibbadni, mikor egy vízesésnél Geldor megállt. A víz sárkányi magasságból zuhant alá. A lebukó nap fényében szivárvány jelent

megadonná fejlődnek. Az, hogy milyen ivarú a sárkány, az csak ez után dőlt el, az utolsó vedlés hormonális változásai alatt. Az új kifejlett sárkány csak akkor lett hím, ha kevés volt a hím a csoportban.

meg, ahogy a vízpermet a fényel találkozott. Megérkeztek a Csobogóhoz.

–Vigyázz magadra visszafelé! – búcsúzott Yama a sárkánygyerektől miután lekászálódott a hátáról a sekély vízben.

–Te is! Menj mindig felfelé a patak partja mentén! Ott fogod megtalálni a krekkeket!– válaszolt Geldor, majd lebukott a víz alá, s csak méterekkel odébb emelkedett ki újra. – Még találkozunk! – kiáltotta vissza a yattnak, s hamarosan végleg eltűnt Yama szeme elől.

–Talán még találkozunk. – sóhajtott a zöldhajú fiú, s körülnézett, hogy táplálékot szerezzen magának. Most ismét jól jöttek a leckék, melyekre Yzerat tanította őket. A legtöbb ehető és mérgező növényt meg tudta különböztetni, sőt még ehető gombát is talált. A Nap lemenőben volt, s a szürkület sötétbe öltöztette a tájat. Yama készített magának egy kis kuckót egy szikla pereme alatt, s hamar elnyomta az álom.

Nemsokára arra ébredt, hogy cikázó fényesség hasítja ketté az eget, majd félelmetes mennydörgés rázta meg a sziklát. Még sohasem látott vihart és esőt, soha nem csapta arcába a vízcseppeket a süvítő szél. Az álom jutott eszébe, s félelem töltötte el. Mintha valamilyen belső erő mozdult volna meg benne. *Csak nem az a fekete lény a varázserőm, amit álmomban láttam?*

A holdat felhők takarták el, azok pedig sötéten suhantak el a feje fölött, könnyítve nehéz terhükön. Úgy látszik ezt a patak is rossz néven vette, mert a vízszint hamar elkezdett emelkedni, azzal fenyegetve Yamát, hogy kiönti az alacsonyan fekvő sziklahasadékból.

Ettől azonban már nem kellett félnie, mert az eső kezdett alábbhagyni, s a szél is mintha kiadta volna dühét. Yama fájó szívvel gondolt vissza a Wonkra, Yzatulra, Yzzadra és Yzaurára. Vajon mi lehet most a barátaival? Mit mondhattak nekik róla?

A nap kelő sugaraival szomorúan indult útnak a patak partja mentén. Nem használta a varázserejét, pedig úgy jóval gyorsabban haladhatott volna. Az álom a sötét lényről nagyon megzavarta. Most nem akart varázsolni. Félt attól, hogy szembe kell néznie azzal a két vöröslő gonosz szempárral.

XIV. fejezet TÖRVÉNYSZEGŐK

Yimyam és Yuryen nagyfőnök gondterhelten álltak a Nagyasszony előtt. Nem elég, hogy az egyik nagy reménységüket elvesztették Yamában, most még más problémák is nyakukba szakadnak ezzel a háborúval.

Yimyam szólalt meg elsőnek:

–Felderítőink szerint egy újabb csapat harcos manó közeledik észak felől. Ezekkel együtt a támadók létszáma már ötvenezer körüli lesz. Most már farkasdisznók²⁷ is vannak velük, bár kétkem, hogy ezek a barlangba hajlandók lennének bemenni. Nagyobb veszélyt jelenthet, ha van köztük varázstudó is. A szürke yattok is erősen mozgolódnak. Légivadásaink folyamatosan bombázzák őket, de a yattok íjászai sötétben is remekül lönek, úgyhogy nem mehetünk túl közel a táborukhoz.

–Bolondok! – sziszegte mérgesen a nagyasszony. Halvány fogalmuk sincs arról, ami itt várja őket. Semmi esélyük nincs, még ha varázslókkal jönnek is ellenünk. A feketéinket még a varázslataik sem fogják megadni. Helyezzétek készenlétbe az Északi főjárat közelében levő csapdákat! A harcosokat mozgósítsátok, az Elit Gárdával együtt együtt. Az Északi főjáratról délre van egy nagyobb csarnok. Ott lehet majd összecsapni velük. Készítsetek elő víz és tűzcsapdákat, valamint, ha kell, savbombákat is. – A Nagyasszony most sajnálta igazán, hogy Yama meghalt a szörnyel vívott csatában. Yerowyanyarr pokolba kívánta a fekete tanácsadóit, s hogy tehetetlenül itt kell maradnia a Cseppkövek Csarnokában. Senki nem értheti meg, hogy mennyire rossz tehetetlennek lenni ekkora hatalommal a birtokában. Bízott benne, hogy így is elbánnak a betolakodókkal.

Yuryen nagyfőnök folytatta beszámolót:

–Ami még ennél is nagyobb baj, hogy valami idegen erő férközött be a járatainkba. Mintha a tűz erejével bírna, s a harcosaink sem tudták az útját állni. Az északi gombamezőkön fedezték fel, ahol nyolc harcos halt meg, amikor megpróbálták elfogni. Hamuvá égette őket.

–Egy tűzvarázsló – suttogetta a Nagyasszony. – Hogyan juthatott be?

²⁷ A manók háttas állatai, amik vaddisznó kinézetű farkasok voltak.

Yuryen szabadkozva válaszolt:

–Eddig még nem volt példa rá, hogy egy melegvérű lény a kihülés után életre keljen! A kihülést a halál biztos jelének vettük. Így a halottakkal együtt ezt a lényt is begyűjtötték a munkásaink, s az egyik gombatemetőbe vitték. Ott magához tért, s nagy pusztítást vitt véghez.

–Csak az tekinthető halottnak mostantól, akinek a feje elvált a testétől! Ki kell hirdetni a munkásoknak! – utasította a nagyasszony.

–Mivel tűzvarázslóról van szó, csak úgy tudjátok elfogni, ha hideg vizet adtok neki. Ha víz éri, attól legyengül, s utána végezzetek vele. Vigyázzatok, hogy yatt ne kerüljön a közelébe! Az akciót az Elit Gárda fekete tagjai végezzék!

Yama elérkezett a forráshoz, mely a hegy lábánál egy sziklából tört elő. Mikor jobban körülnézett egy hozzá hasonló nagyságú lényt vett észre a közelben, egy bokor alatt lapulva. Alig lehetett észrevenni, mert testhőmérsékletével beleolvadt a környezetébe. Mikor látta, hogy Yama yatt, nem rejtőzködött tovább, hanem előbújt rejték helyéből. Nyálkásan fénylő zöld bőre volt, s lapos fején nagy szemekkel nézett az ifjú nagyfőnökre. Hatalmas szája mindkét oldalt majdnem a füléig ért. Ruhát alig viselt magán. Csak valami ágyékkötő féle volt rajta, melyben rövid tör rejtőzött. Yama szólította meg elsőként, mert sejtette, hogy megtalálta, akit keresett:

–Te krek vagy?

–Igggenkrrr – válaszolta amaz tört közös nyelven. Hangja kissé nyekergő volt. Mitkrrrr kerreresskrelkkrr ittkrr?

–Yzeratot keresem! Ismered őt?

–Igggenkrrr! Kövkkressskrrr! – s intett a kezével, hogy menjen utána. Átvágtak a szikla melletti sűrű növényzeten, s egy keskeny kitaposott ösvényhez értek, mely az erdő tölgy és bükkfái között kanyargott. Nemsokára szűk barlangnyíláshoz értek. Az idő kezdett későre járni, s a nap fénye lassan átadta magát a sötétnek. A krek egy pillanatra megállt, majd fölfelé nézett, s kitátotta a száját. A fák között denevér cikázott. Mikor az állat a közelükbe ért, a krek szájából kivágódott hosszú ragadós nyelve, s egy pillanattal később csámcsogva nyelte le

vacsoráját²⁸. Ezután mintha mi sem történt volna, lehajolt és eltűnt a járatban. Yama csöndben követte.

Egy rövid alagút után valamivel tágasabb csarnokba értek, melyben nagy brekegés közepette egy lándzsával felszerelt krek csapat készült éjszakai portyára. Mintha tudomást sem vettek volna az aranyhajú yatról, lármásan távoztak a kifelé.

Ők tovább mentek, s a barlang egy távolabbi zugában Yama ismerős dolgot fedezett fel. Medvegomba ajtó zárta el a nyílást. A krek innen már nem ment vele tovább:

–Ittttkrr menkkrrj bekkrr! – ezzel magára is hagyta Yamát, s sietve követve társait.

Yama kissé bátortalanul nyitott be az ajtón. Nem tudta mi vár rá, hiszen az ajtón nem látott át, annak jó szigetelése miatt. Ahogy belépett, egy kisebb csarnokba jutott, s rögtön a bejáratnál egy harcos szegezte rá kétélű lándzsáját. Mikor meglátta Yama aranyló haját, hátrahőkölt:

–Te vagy Yama?

–Igen – válaszolta az ifjú, bár csodálkozott rajta, hogy máris ismerik, ezért megkérdezte: - De honnan tudod?

–Yzerat mondta, hogyha egy aranyhajú yatt jön, rögtön vezessük hozzá. – Bekiabált a barlangba: - Yatagán! Megjött Yama! Kísérd el Yzerathoz!

A fiatal harcos nagy örömmel tett eleget a feladatának. Alig múlhatott nyolc éves, tehát még az avatás sem esett át. Vajon hogyan kerülhetett ide? Hosszú, hőmoszattal gazdagon borított járatokon haladtak át. Yama ismét a Wonkban érezte magát, ahogy körülnézett. Minden olyan volt, mint otthon. A folyosók mindenfelé elágaztak, de nemsokára egy bőrajtóhoz értek. Az ifjú harcos kitárta az ajtót, s a teremben meglepett társaság fordult felé. Két fekete yatt és három harcos volt nagy tanácskozásban. Az egyik feketében rögtön felismerte Yzeratot. Yama szeme elsötétült. Yzerat pedig föl pattant bőrszékéből, s hozzá rohant. Átölelte Yamát, s halkán súgta a fülébe:

–Hála az egek Urának! Már azt hittük, hogy téged is megöltek. Az a hír járta, hogy odavesztél.

²⁸ A krek éjszakai életmódja miatt ez inkább reggeli volt.

Yama alig tudott kinyögni egypár szót. Még soha nem ölelte meg senki. Ez nagyon ritka gesztus volt a yattoknál.

–Hát.. Nem volt könnyű dolog! Egy oligodon mentett meg.

–Egy kék sárkány oligodon? – csodálkozott a fekete. –Ritka szerencse! De az a fő, hogy épségben itt vagy! Gyere és meséj el mindent!

A hőmoszatok már teljesen elhalványultak, mire Yama fáradtan befejezte mondandóját. Közben Yuli hozott nekik ennivalót.

–Ezek szerint Yzmok nyíltan felvállalta a tettét – szögezte le Yzerat.

–Mégsem ő az igazi ellenfelünk – mondta a mellette ülő fekete Yzbatar.

–Én is úgy gondolom, hogy a Nagyasszony tanácsadói között van valaki, aki irányítja a dolgokat. Amennyire jók az információim, a két nagyfőnököt az orránál fogva vezetik. Ha nem tévedek, Yzarr lesz a dolgok kulcsa. Yzmok az ő legjobb tanítványa – folytatta Yzerat. s igen gondterhelten látszott.

–Mitől lehet ilyen hatalma annak a yattnak? Tud valaki róla pontosabbat? –kérdezte Yzbatar.

–Erre az esetre emlékszem – szólalt meg Yama. - A bőrusztárban olvastam, hogy volt egy tömeges tojáspusztulás, amikor a Nagyasszony valami új gyógynövényt próbált ki. Huszonkilenc tojás elpusztult, s csak egy maradt életben. Yzarrt azóta veszi körül különleges tisztelet.

–Igazad van! – mondta Yzerat. – Most már én is emlékszem! Ez tényleg csak egyetlenegyszer fordult elő. Még furcsálltam is annak idején, hogy sehogy sem lehetett kideríteni, hogy melyik növényről volt szó. Akkor azt mondták, hogy nincs jelentősége, mert az a növény csak a tojásokra hatott.

–Különös – jegyezte meg Yzbatar. – Nem csoda, ha Yzarr olyan gyors, mint a villám!

–Megpróbálunk utánanézni a dolognak. Végül is van még szövetségesünk a Wonkban – mondta erre Yzerat. –Yzarr veszélyes ellenfél! Már régóta sejtem, hogy manipulálja az úrnőt és a nagyfőnököket. Óvatosnak kell lennünk!

A tűzvarázsló dél felé haladt, bár ő nem érezte az irányokat. Óvatosan közlekedett, mert több helyen is csapdák vártak rá. Csak hőlátása mentette meg attól, hogy föl ne nyársalja magát, vagy a

mélybe ne zuhanjon. Szeretett volna valahogy kijutni ebből a labirintusból de egyre inkább az volt az érzése, hogy ez komolyabb varázslás nélkül nem fog menni. Szörnyű volt számára ez a föld alatti világ, s sokszor úgy érezte, mintha egy rémálomban venne részt.

Egy elágazáshoz ért. Óvatosan kémlelt ki, s mivel nem látott és hallott semmi gyanúsat, kilépett a három járat közé. T alakú elágazásnál volt. Választania kellett, hogy jobbra, vagy balra folytatja-e tovább az utat. Töprengeni azonban nem volt sokáig ideje, mert a jobboldali járatból vízszögű lövellt elő. Még mielőtt elérte volna a víz, Gammar kezéből energiasugár csapott ki, s sísteregve alakította gőzzé a vizet. Lassan hátrált a baloldali járatba, mert tudta, hogy nem tart ki sokáig a víz ellen, s ha a folyadék hozzáér, akkor nagy bajban lesz. Ha nem értett volna az átváltoztatáshoz, már régen meghalt volna. Rémülten vette észre, hogy zsákutcába érkezett. Már csak egyetlen lehetősége maradt..

A sístergés elhalt a rövid járatból, s Yuryen örömmel vette tudomásul, hogy a varázsló nem volt képes tovább kítartani. Furcsállta ugyan, hogy mindez a szenvedés minden jele nélkül történt, hiszen a varázsló egy szóval sem jelezte, hogy ártana neki a víz.

Csodálkozva vették észre, hogy a zsákutca, ahova a vízpumpával bekényszerítették a varázstudót, teljesen üres.

–Vajon hová tűnhetett? – bosszankodott a nagyfőnök, de a mellette levő két fekete harcos is tanácstalan volt. Valami nagyon gyanús volt ebben a dologban. Csak nem valamelyik Mágus jött el? A varázslók általában csak egyféle mágiához értettek. Csak a hét Mágusnak adatott meg, hogy a mágia minden válfaját ismerték és használhatták.

A Cseppkövek Csarnokában ismét együtt volt a két nagyfőnök a Nagyasszony előtt. Yuryen mesélte el a történeteket:

–Nyomtalanul tűnt el a járatból. Egészen biztos, hogy nem jött ki onnan!

–Ez csak úgy lehetséges, ha többféle mágiához is értett. Lehet, hogy térvarázsló, aki tud teleportálni. Az nagyon veszélyes lenne. Később harcoltak vele máshol?

–Tudtunkkal nem – válaszolt a most Yimyam.

–A mágusok nem végeznek ilyen piszkos munkát. Nem hinném, hogy személyesen jönnének el. Inkább valamelyik tanítványukat

küldik. Ez a lény több varázslatot is ismerhet. Ebben az esetben nagyobb veszélyben vagyunk. Itt a Cseppkövek Csarnokában is őrésre lesz szükség. Négyet rendeljetez ide a legjobb Gárdatagok közül!

–Az újabb harcos manóhorda csatlakozott a szürkékhez. Valószínűleg hamarosan számítanunk kell a támadásra. Felkészültünk a védelemre – mondta Yimyam.

–Varázstudó van velük?

–Ezt nem tudjuk biztosan, de az északi kaput mágiával döntötték le, annyi bizonyos.

–Legyen minden harcosunk készenlétben!

–Minden ismert trükköt be fogunk vetni. Az összes feketének részt kell vennie a harcban, ha a varázstudókkal kell szembenéznünk! Lehetőleg a harcosok is húzzanak trinit tartalmú páncélokat!

Miután a Nagyasszony magára maradt, egyre erősebb balsejtelem lett úrrá rajta. Most először érezte azt, hogy a Wonk veszélyben van. Ekkor egy sötét alak lépett elő a csarnokba vezető rejtett ajtón keresztül.

–Yzarr! – korholta az úrnő. –Nem szeretem, ha ilyen váratlanul toppansz be!

–Hallottam a beszélgetést és gondoltam jobb, ha a közelben maradok. Rám mindig számíthatsz! Hisz tudod, hogy gyorsabb vagyok mindenkinél!

–Köszönöm – felelte az úrnő, s arcán halvány mosoly suhant át.

–Nem véletlen adtuk neked a Nagymester címet.

A hegy felső részén, ahol már csak a törpefenyők, mohák és zuzmók éltek meg, felizzott és eltűnt egy szikla. A nyíláson egy törpe lépett ki, akinek tépett ruhája már alig-alig fedte testét. Teljesen kimerült volt, s miután kilépett a szabadba, elterült a földön. A szikla halk zizzenéssel zárult össze mögötte, ahogy a rövid időre rögzített varázslat hatása elmúlt. Gamma nem tudta, hogy hol van, de legalább kint volt ebből a pokolból. Kimerült teste felmondta a szolgálatot. Ájult álomba merült.

Yama az ajtó cuppanására ébredt. Yzerat lépett a terembe. Más már nem volt a hálófülkékben, s a hőmoszatok fénye is jelezte, hogy a nap már magasan járt.

–Örülök, hogy felébredtél. Ha tehetném, hagynálak még pihenni, de nagy szükség lesz rád! Népünk veszélyben van, s ha a törvényszegők most nem segítenek a többi yatton, akkor az egész Wonkra pusztulás várhat. Az ellenség soha nem látott erővel fogja ostromolni a hegyet. Az északi kapun már betörtek, s több varázsló is van köztük. Valahogyan segítséget kell kérnünk. Megtanácskoztuk, s arra a döntésre jutottunk, hogy a legnagyobb segítség az lenne, ha sikerülne egy Mágust megnyerni az ügyünknek. Az ostrom valószínűleg hónapokig is eltart, de minél előbb szerzünk segítséget, annál kevesebb lesz népünk vesztesége.

–Csodállak, amiért azokért harcolsz, akik száműztek – mondta Yama, majd hozzátette: - Furcsa, de én is szívesen küzdök értük.

–Tudnod kell, hogy a száműzetésünk, csak annak a kevés yattnak köszönhető, akik hatalmon vannak. Valószínű, hogy a hatalom nem is a Nagyasszony kezében van, hiszen ő nem mozdulhat el a helyéről. Vezetői azt csinálnak a háta mögött, amit akarnak.

–De ha elkap valakit, aki becsapja, azzal könnyűszerrel tud végezni!

–Ez igaz, azonban ha egy ügyes manipulátor jól kezeli és ferdíti el a dolgokat, akkor mégis minden úgy történik, ahogy ő akarja. Ne feledd el, hogy a fekete yattok fölött nincs az úrnőnek hatalma!

–Yarakurt bármelyiket elintézi pillanatok alatt!

–Kivéve az Elit, vagy más néven Mester Gárda tagjait! Azt okos és jól harcoló fekete yattokból válogatták össze, akikre nem hat a Nagyasszony hatalma. Nekem elhíheted, hogy van köztük jó pár olyan harcos, mint Yarakurt. Magam is tagja voltam.

–De a társaim alig kaptak valamilyen harci képzést. Bármelyik harcos ügyesebb mint ők. Ha Yzzadra gondolok.., de még Yzmún is lemarad mögöttük.

–Túl elfoglalt voltál ahhoz, hogy észre vedd Yzmún fejlődését. Az ő felkészítését már megkezdték. Mihelyt nyolc éves lesz, külön fogják választani a többiektől.

–És a Mester Gárda kezében van az igazi hatalom? – csodálkozott Yama.

–Nem! – válaszolta Yzerat. – A Gárda vezetője Yzarr. Hozzá tartozik az utódom, Yzmok is.

–De ha a harcokban bevetik a Gárdát, akkor könnyen megszabadulunk tőlük.

–Az ártatlan tagokat valóban levágják, de a fej mérgezett! Ezt ne feledd el! A valódi ellenségünk csak egy-két yatt. Van egy olyan érzésem, hogy Yzarr a langorbelek közé tartozik. Ha ez igaz, akkor ő igen nagy veszély még a támadóknak is.

–Mi az, hogy langorbel?

–A bőruszok, amikhez hozzáférhettél, nem említik. Valami idegrendszeri változás, aminek következtében a lények sokkal gyorsabbak lesznek.

–És a nagyfőnökök?

–Yuryen és Yimyam a Nagyasszony jobb kezei, de az információkat ők is gyakran a feketéken keresztül kapják, úgy, ahogy azt Yzarr akarja. Az a fekete yatt, akit tegnap velem láttál szintén a Mester Gárda tagja volt. Régen nem volt ilyen nagy hatalom a feketék kezében. Mindent a nagyfőnökök irányítottak, Yerowyanyarr azonban egyre jobban kézben akarta tartani az irányítást, s ebben Yzarr mellé állt. Ő a Nagyasszony első számú tanácsadója.

–Hogyan tudnék pont én segíteni, hiszen még csak most múltam hét éves! A varázserőmet is alig-alig tudom használni. Van egy csomó fogás, amit még megtanulhatnék, de nincs kitől!

–Éppen ezért gondoltunk rá, hogy el kellene menned valamelyik Mágushoz! Gulmon most túl messze van, de Dirlain talán még elérhető. Ugyan az a hír járja, hogy mostanában nem törődik Délvidék sorsával, mégis ő lenne az egyetlen, aki segíteni tudna. Ha nem is jönne el személyesen, de téged fel tudna készíteni a harcra.

–Hogyan juthatnék el hozzá?

–Kondorlepkével! – válaszolta a tanító.

–Nektek is van kondorlepkétek?

–Nekünk nincs, de te könnyen tudsz szerezni!

–Lopják? – rökönyödött meg Yama.

–Mondjuk úgy, hogy kölcsönzünk egyet. Ha visszatérsz, akkor visszaadjuk.

–Egyedül keressem meg a Mágust? – kérdezte a fiú egyre kétségbeesettebben.

–Tudod jól, hogy csak öt lepke van a kifutóban. Sosem volt se több, se kevesebb.

–És a légivadászok?

–Igaz, hogy sokkal gyorsabbak és szívósabbak, de utaztál már rajtuk? Megjegyzem belőlük is csak ötöt tartanak. Nagyon nehéz kezelni őket!

–Igazad van – bólogatott csüggedten Yama.

–Legszívesebben veled tartanék, vagy valamelyik jó harcosunkat küldeném veled, de most mindenkire szükségünk van. Ha a harcos manók, vagy a szürke yattok felfedezik a rejtekhelyünket, akkor itt is nagy pusztítást fognak végezni. Én tudom, hogy meg tudod tenni egyedül. Mindenáron nem akarlak rábeszélni. Én is sok mindenre megtaníthatnád, de egy biztos: varázsolni azt nem!

–És az a nagyobb hatalom, amiről beszéltél? Most már nyugodtan megtaníthatsz rá!

–Amiről én beszéltem, az nem erőszakos hatalom. Még mi, a törvényszegők is csak kapizsgáljuk. Több munkás is van azonban köztünk, aki úgy lett védett a mágia ellen, hogy semmi köze sincs a feketékhez. Van egy érzés; a Szeretet, ami olyan magas szintet érhet el, hogy legyőzi a mágiát. Harcolni azonban nem lehet vele! S lehet, hogy évekbe telne, míg Névtelen lehetne belőled. Az ilyen yattokat Névteleneknek hívjuk. Ők kérték, hogy a bennük levő valaminek ne adjunk nevet.

–A szeretet legyőzi a mágiát?

–Nagyasszonyunk tűzvarázsló. Két társunkat meg akarta büntetni, amiért azok azt állították, hogy a Szeretet nagyobb úr, mint ő. Yerowyanyarr meg akarta őket leckéztetni, s gondolta, hogy egy kicsit megpörköli a hátsó felüket, hogy lássák, mennyivel nagyobb az ő hatalma. A tűznek aztán az ég adta világon semmi foganatja nem volt rajtuk. Valódi csoda történt! De ami ez után jött, az még jobb volt. A Nagyasszony egyre erősebb lángot bocsátott rájuk, de mind hiába. Csak azt érte el, hogy teljesen kimerült. Erre a két munkást számúzték. Azóta itt élnek velünk, a törvényszegők között.

–Hát ez jó lehetett! – mosolyodott el Yama. – De ennek most nem sok hasznát vesszük!

–Ha a népünket akarjuk megmenteni, akkor most sötétebb erőkre lesz szükség – mondta a tanító, bár ebben nem volt egészen biztos. Tudta, hogy a Szeretet mindent legyőzhet, de mégsem volt fogalma róla, hogy hogyan. A kétségbeesés másik megoldást kerestetett vele.

–Miért mondod, hogy sötét erő a mágia? – kérdezett rá Yama, bár ő maga egészen biztosan tudta már, hogy az.

–Állítólag a szeretet és a varázslás nem fér meg egymással. Ehhez azonban nem tudok mit hozzáfűzni, mert nincs benne tapasztalatom. Az azonban biztos, hogy az igazi Szeretet kiszámíthatatlanabb. Mondhatnánk olyan, mintha a gondodat viselné. Mások azt mondják, a Szeretet ott fúj, ahol akar. Nem kényszerítheted, nem befolyásolhatod, csak engedheted hogy működjön! Emlékezz vissza, hogy hogyan menekültél meg a trinit bányából. Ez a gondviselés. Azt hiszem még nagyobb dolgok várnak rád!

–És mi az a trinit?

–Mi úgy hívjuk, hogy szent érc. Nem tudjuk miért, de nem fogja a varázslat, sőt képes meggátolni a varázslást.

–Ha a mágia sötét erő, akkor miért küldesz a Mágushoz? Mi van, ha már egészen gonosz és mindenkit elpusztít?

Yzerat hallgatott. A fiú szavai gondolkodóba ejtették, hiszen nem szerette volna a halálba küldeni.

–Még nem tudjuk teljesen megmagyarázni, hogy a mágia miért rejt magában gonosz erőket. Ha eljutsz a Mágushoz, tőle sokkal többet megtudhatsz erről. Dirlain valaha jószágos és kedves ember hírében állt. Hátha még nem romlott el! De azért óvatosnak kell lenned.

–Ha kell, akkor megpróbálom! Honnan lehetne többet megtudni a Szeretet hatalmáról? –kérdezte ismét Yama.

–Van egy legenda, – válaszolta a tanító – miszerint jön egyszer valaki, aki megtalálja a Tudás könyvét, s megszabadítja a nagy ellenségtől ezt a földet. A nagy ellenség minden bizonnyal a varázslókra vonatkozik. Az, hogy létezik-e valójában ez a könyv, vagy sem, nem tudom. Ha létezik, akkor sokmindent sikerülne megtudni Gendorról. Talán az emberek könyvtárában írnak róla.

–Mi az a könyv? –kérdezett közbe Yama.

–A fából az emberek papírt készítenek, ami hasonlít a bőruszhoz, de nem bírja a nedvességet. Ezeket a papírlapokat könyvvé fűzik össze és egy száraz helyiségben őrzik.

–Hol van ez a könyvtár?

–Lídium birodalmában, ahol Galiv Anen a főváros. A londák őrzik azt a helyet, akik kezében összpontosul az emberek tudása.

–Londák? – folytatta volna a kérdezősködést Yama, de Yzerat leállította.

–Most nincs idő arra, hogy tanítsalak. Ha döntöttél, indulnod kell, ha maradsz, akkor kicsit nehezebb a helyzet, de mi fogunk felkészíteni.

Yama pár percig habozott, de aztán bölintott a fejével.

–Amint lehet indulok! Hogyan tudok tájékozódni?

–Kapsz egy bőrusztérképet, amin rajta van egész Délvidék. A nyugati tartományok még viszonylag biztonságosak, csupán a dinoszauruszoktól kell óvakodnod. Fontos, hogy a lepkét mindig árnyékos és nyugodt helyen pihentesd le. Nem bírja a meleget. A táplálásához készítettünk több bőrkulacsnyi nektárt. A lepkét csak a varázserőddel szerezheted meg. Föl kell teleportálnod a kifutóra, s el kell kötnöd egyet. Mindezt teljesen egyedül. Talán ez nehezebb lesz, mint az egész utazás. De az a segítségre lehet, hogy a legtöbb yatt úgy tudja, hogy balesetet szenvedtél a bányában.

Yamát izgalom töltötte el. Egy terv született az agyában, de egyelőre nem mondott semmit. Úgy érezte, most visszavághat azért a nyomorúságos napért ott a trinit bányában.

Ziad az első ívében járt, mikor elértek arra a sziklaszirtre, ahonnan fel lehetett látni a lepkék kifutójáig. Nyaktörő magasság tárukt eljűk, melyet közönséges halandó igen nehezen mászott volna meg. Yama csettintett az ujjával, s Yzerat hasonlóképpen válaszolt. A fiú koncentrált a magasban elhelyezkedő sziklapárkányra. Gyomrában mint egy kígyó, előbűjt a varázserő, s egy villanás után már nem volt sehol.

A pilóták esti felderítő repüléshez készültek, mikor mindannyiuk nagy ámulatára Yama jelent meg a lepkék kifutójában a semmiből. A fiú egyből felismerte Yolét, azt a yattot, aki repűlni tanította, s hozzá rohant. A többiek is köré sereglettek:

–Sikerűlt megmenekűlnöd? Úgy tudtuk, hogy odavesztél a bányában! – mondták szinte többen is egyszerre. A harcosokhoz a kíváncsi dolgozók is csatlakoztak.

–Megmentett a varázserőm, de most fontos bevetésre kell mennem, amihez szükségem van egy kondorlepkére. Egyenesen Yzmok küldött, hogy vigyek el egy lepkét és próbáljak meg az ellenség közelébe jutni.

Yzmok neve nagy hatással volt a pilótákra, s egyikűk sem merte vitatni a dolgot. Lévén, hogy Yama leendő nagyfőnök volt, s még varázserővel is rendelkezett, eszűkbe sem jutott, hogy valamiféle trűkkről lenne szó. Készségesen segítettek Yamának felszállni egy lepkére. A fiú most jól megnézte a rögzítő hevedereket, de nem talált

hibát. A lepke csöndes szárnyuhogása elnyomta azt a halk csettintést, amit távoztában ejtett.

Mély elégtétellel töltötte el, ahogy maga elé képzelte Yzmokot, amint tépi a haját, hogy ő senkit nem küldött sehova. Mellesleg igen kellemetlen lesz számára, hogy a fiú megmenekült. Az a legkevesebb, hogy pár rossz percet szerezzen annak, aki majdnem halálra éhezett. A rácsot leengedték, s ő kiröppent az éjszakába.

XV. fejezet
BARNA ERDŐ

Az ostrom megkezdődött. A fehér yattok lassan húzódtak vissza a barlang belsejébe. A harcos manók pedig nem szívesen mentek beljebb, még a harc reményében sem. Nehéz volt a támadóknak biztosítani a sok elágazó járatot, s ez bizony erősen megosztotta az erejüket. Mégis egyre veszélyesebben nyomultak előre az Északi főjáratban. Az oldalsó folyosókat sikerült jól lezárniuk. Az ellenség egyértelmű célja az volt, hogy a nagyasszony nyomára bukkanjon. Tudták, hogy az az egyetlen esélyük, hogy Yerowyanyarral végeznek. Akkor gyakorlatilag a Wonk már el is vezett. Ha nincs több utánpótlás, a fehér yattok így is, úgy is kipusztulnak innen. Ehhez a feladathoz azonban nem akármilyen segítségük volt. A kereséshez farkasdisznókat használtak. Ezeknek az állatoknak rendkívül jó volt a szaglásuk, s egypárat betanítottak arra, hogy a Nagyasszonyt keressék. Egyszerű módszert találtak ki. A yattoknál bevált szokás volt, hogy a tojásokat nem vitték messzire a nagyasszonytól. A keltetők általában a központi fészek körül helyezkedtek el, s a tojásoknak jellegzetes szaguk volt. A támadók bíztak benne, hogy ez a Wonkban is így van, s a farkasdisznók mindig azokat a járatokat választják majd, ahonnan töményebben érkezik a tojások illata. Az eddigiek alapján az Északi főjáratról nem kellett letérniük, s most egy nagyobb barlangnyílás következik, ahol könnyűszerrel rajtuk üthetnek a fehérek.

A jelek azt mutatták, hogy az Északi főjárat második csarnokában lesz a nagy ütközet, ami hosszabb távra eldönti, hogy ki uralja majd a hegység barlangjait. Az erőviszonyok látszólag egyenlőtlenek voltak. A szürke yattok a varázslók miatt erőfölényben voltak. Mindkettő ember volt. Az egyik, akit Zardnak hívtak, átváltoztató, a másik pedig, egy Barkin nevű tudatvarázsló²⁹. Ha Gammar is velük lett volna, bizony elsöpörték volna a fehéreket. De így sem voltak elkeseredve. Mintegy ezer szürke harcos és kétszáz barlangi manó

²⁹ A tudatvarázslók ahhoz értettek, hogy másokat hipnotizáljanak, s rájuk kényszerítsék az akaratukat. Ezen kívül olvastak a gondolatokban és telepatikusan képesek voltak kommunikálni.

volt velük, hogy a farkasdisznókról és a vörös yattokról³⁰ ne is beszéljünk. Elkezdődtek a készülétek az ostromhoz.

Yzmok remegő lábbal lépett be Yzarr kamrájába. A fekete tanácsadó dühösen nézett rá bőrszékéből. Lakóhelye yatt mércével mérve szokatlanul tágas volt. Saját mosdószoza, külön dolgozó és hálószoba. A munkájához minderre szükség volt. Yzarr fenyegetően állt fel. Mozdulatai hirtelen felgyorsultak, s egy ugrással a tanítómester előtt termett.

–Hogy csinálhattál ekkora baklövést, te féleszű! Tudod, hogy a fiú irtózatosan veszélyes! Nincs elég bajunk és most még egy varázstudó ellenségünk van? – megragadta Yzmok bőrvértjét, s bár a tanítómester maga is a Mester Gárda tagjai közé tartozott, tisztában volt főnöke erejével, s meg sem próbált védekezni. Yzarr egy darabig farkaszemet nézett vele, aztán csüggedten elengedte.

–Mivel ekkora baklövést követtél el, neked kell helyrehoznod! Most állj az úrnő elé és magyarázd el neki, hogy mi történt! Ha Úrnőnk megtudja az igazat, akkor véged lesz! Már a fél Wonk tudja, hogy Yamaying mégsem halt meg. Még szerencse, hogy a fiú nem tálalt ki! – Yzarr csüggedten ült vissza bőrszékébe. Egy darabig csendben volt, s Yzmok moccanni sem mert. Aztán a főnök folytatta.

–Ha megúszta a dolgot az Úrnőnél, akkor ki kell derítened, hogy mire kellett nekik a lepke. A lázadókat pedig meg kell semmisíteni!

Yama magasan repült a kondorlepke hátán. Hosszú utat tett meg ezen az idegen vidéken. A távolban eltűntek mögötte a Wonk körvonalai, s a Nyugati pusztaság végeláthatatlan síksága fölött repült. Alatta brachiosaurus csorda vonult el, ami csodálatos látvány volt. Ezek az óriások olyannyira lenyűgözték Yamát, hogy tiszteletkört repült felettük hátasával, hogy jobban is megsejmelhesse őket. Nem volt azonban sok ideje szemlélődni, mert a lepke már kezdett fáradni. A hold már a hatodik ívében³¹ járt, úgyhogy valami leszállóhely után kellett néznie. Yzerat borusztérképén itt nem messze egy különleges erdő volt jelölve. A

³⁰ A vörös yattok a szürke yattoknál olyanok voltak, mint a fehér yattok között a feketék. Varázslat nem fogta őket.

³¹ 4 és 6 óra között

Barna Erdő nevet viselte. A végeláthatatlan pusztaságon nem volt nehéz kivenni a távolban levő különös képződményt. Ez az erdő egy meteor kráterében nőtt. A helyi viszonyok az űrből származott kőzet miatt annyira jellegzetesek voltak, hogy sajátos élővilág alakult ki. Az erdő barna fái nem voltak mások, mint az úgynevezett tappancsfák, melyek kerek állati lábnyomhoz hasonlatos leveleikről kapták a nevüket.

A yatt fiú ide igyekezett most, hogy árnyékos pihenőhelyet keressen hátasa számára. A Magányos Hegyek innen még egy napi repülőútra voltak. A lepke már nagyon kimerült, úgyhogy éppen ideje volt a leszállásnak. Ilyen hosszú útra nem is szokták használni ezt az állatot, így kérdéses volt, vajon a négynapos utat épségben át fogja-e vészteni.

Óvatosan landoltak a fák között, nehogy a lepke érzékeny szárnyai megsérüljenek. Mihelyt földet értek, az állat egyből a fák közé igyekezett. Nem is csoda, hiszen a hajnal első sugarai már kezdték melegíteni a tájat. Yama nem szállt le a hátáról. Kényelmesen szemlélődött ezen a vidéken, melyen yatt még egyáltalán nem járt. Furcsa érzése volt. Hasonló ahhoz, amit utoljára a trinit bányában érzett. Megpróbált varázslattal leszállni az állat hátáról, hogy igazolhassa érzését, de itt a varázsereje nem működött. Az a kékeszöld anyag tehát, ami itt homokként borította a tájat trinitből volt. Csodálta, hogy nem indult nagy bányászati kampány ez után a ritka és értékes ásvány után, hiszen ahogy a bőrszokon olvasta, Délvidéken az egyetlen használható fizetőeszköz a trinit tallér.³²

Yama tartott tőle, hogy az erdő titokzatos veszélyeket rejteget, ezért inkább a kráter szélén maradt. Miután biztonságba helyezte hátasát, elővette a nektárral töltött bőrkulacsot. A kondorlepke mohón szívta fel a nedvet, s mikor a kulacs kifogyott, úgy tűnt, szívesen inna még, mert hosszú pödörnyelvével tovább nyalogatott Yama körül. A következő adagot azonban nem adhatta oda neki, hiszen akkor nem maradt volna a többi napra. Most, hogy kikötötte a

³² A trinit tallér kinézetre nem volt olyan szép, mint az arany, vagy az ezüst, viszont egyáltalán nem tudták hamisítani a varázslók. Miután sokan jártak úgy, hogy pár napra rögzített varázslattal készült aranypénzüket semmivé lett a kezükben, egyre jobban elterjedt ez a fizetőeszköz.

lepkét, a fiatal yatt elindult, hogy magáról is gondoskodjon. Kiszolgáltatottnak érezte magát, hogy képtelen volt varázsolni. A lepke miatt azonban nem hagyhatta el ezt a helyet. Nem ismerte az itteni növényzetet sem. Érdekesekek voltak a tappancsfák, hiszen a vékony és áttetsző kéreg alatt jól lehetett látni, ahogy a növény nedvei lassan áramlanak a levelek felé és vissza. Mintha a Nap energiáját máshogy hasznosították volna, mint a Wonk hegység megszokott zöld növényei. Az erdő aljában ritka volt a növényzet. Zöld fát, vagy bokrot sehol sem lehetett látni, s bizony az az egy pár fűszál, ami itt-ott kornyadozott, elég sovány reggelinek ígérkezett. Csak néhány gomba volt a talajon, amikről azonban Yama nem tudta eldönteni, hogy ehetőek-e, vagy sem, úgyhogy inkább békén hagyta őket.

Gombabőr ruhában indult el otthonról. Kétélű lándzsája a hátára volt erősítve, s kezében egy rövid tört szorongatott, hogy szükség esetén megvédhesse magát. Ahogy a kráter szélén bóklászott egyszer csak megnyílt alatta a föld. Síkos lejtőn kezdett el csúszni lefelé, mígnem a hátára erősített lándzsa bele nem fűródött a járat falába, s meg nem állította a zuhanást. Sokféle barlangot látott már életében, bár még csak hét éves volt, de ilyet még sohasem. A járat síkos falát lefelé görbülő tüskék tarkították, s tették így egyirányúvá az utat. Szinte bizonyos volt benne, hogy valamilyen élőlénybe csöppent, s mikor a lándzsáján lógva lefelé pillantott, rá is jött hamar, hogy mi lehet ez. Alatta kitágult az üreg, s valamiféle folyadék volt a "barlang" aljában, melynek savanykás, keserű büze még az ő rossz szaglószervét is facsarta. A folyadékban egy döglött állat teteme úszkált. Nem volt kétséges Yama előtt, hogy valamiféle óriási hűsevő növény csapdájába esett. De most már fel volt adva a lecke; minden varázslat nélkül kellett kikecmeregni innét. Szerette volna megúszni a kellemetlen folyadékkal való találkozást, s az egyetlen reménytelen kiút felfelé ígérkezett. A lefelé hajló tüskék azonban igen csak megnehezítették ezt a vállalkozást. Kényelmetlen is volt a helyzete, hiszen a hátára rögzített lándzsa tartotta fent, s ha leoldotta volna a hátáról, akkor bizony ő maga is lepottyant volna. Yama azonban sokkal inkább vágyott a Nagy Fürdőbe, semmint egy ilyen bizonytalan állagú lötytyben áztassa a lábát, melynek, úgy tűnt, semmiféle gyógyhatása nincsen.

Szorult helyzetében elhatározta hát, hogy vág egy nyílást a növény csapdajaratán, s valahogy a földben túrva megpróbál kijutni. El is kezdte vágni a húsos járat falát, s mikor egy kis kört sikerült kihásítania belőle, a laza talaj, mint egy homokóra felső részéből, úgy pergett alá a mélybe. Üreget ásni bizony ilyen laza talajba lehetetlen. Sokáig nézte Yama a homokszerű föld pergését a mélybe. Az alatta levő üreg lassan kezdett megtelni földdel, azzal a reménnyel kecsegtetve, hogy ha le is zuhanna, már nem a folyadékba, hanem a képlékeny talajra esne. Az azonban magába szívta a növény savaikat, s most élénk reakcióba lépett a két anyag. Olyan orrfacsaró gázok képződtek odalent, hogy a gőz elhomályosította a levegőt is, s Yama szemét marta.

Minden erejét összeszedve leoldotta hátáról a lándzsát, s most két kézen függve lógott a bugyborgó elegy fölött, ami semmi jót nem ígért, ha netalán bele találna esni. Átkozta magát óvatlansága miatt, de mivel mindez úgysem segített, sürgősen ki kellett találnia valamit, mielőtt megfullad ebben a maró levegőben.

Ekkor egy kötél, mint mennyei létra ereszkedett alá a magasból, s bizony egy sivatagi vándor sem örült volna jobban egy pohár víznek, mint amilyen boldogan Yama kapaszkodott bele a reménynek ebbe a fonalába. Erős kezek húzták a magasba, s bár fennállt a veszélye annak, hogy aki felhúzza, még nagyobb veszélyt jelent számára, mint egy hűsevő növény, a kellemetlen helyzetben ez mégis jobb megoldásnak látszott. Szerencsére azonban megmentői békés szándékkal voltak. Két furcsa csuklyás alak magasodott az aranylő hajú fiú fölé. Fejükből valami különös fehér szarv emelkedett ki, s félholdszerűen felfelé ívelt. Barna bőrük aszott volt, s szemük olyan picinek tűnt, hogy Yama kétségbe vonta, hogy egyáltalán látnak-e vele. Ruháik alatt a yatt számára nem maradtak láthatatlanok a fegyverek sem. Érdekes négypergőjű kések voltak a derekukra erősítve.

A lények fejcsóválva mondtak valamit, majd mikor látták, hogy Yama nem érti, megpróbálták hangosabban, majd még hangosabban elmondani amit akarnak.

–Nem vagyok süket, csak nem értem a nyelveteket – mondta Yama, mire a két különös szerzet lemondóan legyintett egyet, s jelezték Yamának, hogy kövesse őket. Erre azonban ő a lepkéje felé mutatott. Azok nem csodálkoztak különösebben ezen a furcsa állaton, pedig

Délvidéken nagy ritkaságnak számított a kondorlepke. Intettek hát Yamának, hogy hozza magával a lepkét is.

Yama alig győzte követni a nálánál jóval magasabb teremtményeket. Ezek úgy cikcakkoztak a tappancsfák között, mintha látták volna, hogy hol milyen veszély leselkedik rájuk. Yama csak ritkán vett észre egy-egy apró nyílást a földön, ami utalhatott akár egy húsevő növényre is, de a talaj jól tartotta a hőt, s ez megzavarta a hőlátását. Vagy egy óras menetelés után egy “tisztásra” érkeztek. A Nap ide sem nagyon tudott besütni, mivel a fák magasán a fejük fölött is szétágaztak, s hús árnyékba borították az itt élőket.

Kis kunyhók voltak ezen a tisztáson, melyek szemmel láthatóan a tappancsfák leveleiből és szárából készültek. Több hasonló lény volt itt, akik most az idegen láttán egy kupacba verődtek, s érdekes nyelvükön beszélve mutogattak a yatt felé. Yama furcsán érezte magát, de mégis sokkal kellemesebben, mintha a húsevő növényben kellett volna még egy pár ívet eltöltenie. Nagy sokára, miután a lények kicsodálkozták magukat, egy újabb lény érkezett haza. Szemmel láthatóan nagy tekintélye volt a többiek előtt, mert nagy hajlongással fogadták

Megjött a főnök! Gondolta Yama, s csak reménykedett benne, hogy nem fő fogásnak szánják majd ebédre. El is határozta, hogy ha baj van, minden harctudását be fogja vetni. Az újonnan érkezett lény is beszélt hozzá, de a yatt megrázta fejét, jelezvén, hogy nem érti. Erre az univerzális jelre azután a furcsa szarvas teremtmény a tündérek nyelvén szólalt meg:

–Most érted, amit mondok?

–Igen! - válaszolta boldogan Yama.

–Örülök, hogy érted a tündérek nyelvét. Ezt az ősi nyelvet szerencsére majdnem mindenütt beszélik Délvidéken. A fiaimat is megtanítottam rá, csak nem volt annyi eszük, hogy kipróbálják. Még sosem találkoztak idegennel. De ki vagy te? Hozzád hasonló furcsa szerzetet még nem láttam!

–Yatt vagyok a Wonk hegységből. Yamának hívnak – válaszolta az aranyhajú fiú. – És ti kik vagytok?

–Én Hrúm vagyok, a mumuk népéből. Örülök, hogy a fiaim megmentettek. Eleinte féltem, hogy valami gonosz manót hoztak közénk, mert nemrég meggyült velük a bajunk. De ilyen manót, mint te még nem láttam. A yattokról csak keveset hallottam, s nagy

örömöm telne benne, ha mesélnél magatokról. Itt a Barna Erdőben bizony nem nagyon fordul elő idegen. Aki ide bejön, azt többnyire a biztos halál várja. Még a mágusok is elkerülik ezt a helyet a sok trinit miatt.

–Máshol pedig úgy olvastam, hogy nagy harcok folynak a trinitért. Amióta az arany nem ér semmit, mindenki ez után kutat.

–Nem sokan szeretnek a bendőkében úszkálni, de még kevesebben szeretnének a bűvőféreg elé kerülni. Kész csoda, hogy te megúsztad a vele való találkozást. – Ekkor derekáról egy kis fiolát csatolt le. – Ezzel kend be a lábadat! Ha a féreg megérzi ezt az illatot, akkor messzire elkerül. Enélkül nem vagy biztonságban!

Miközben Yama bekente a lábát, Hrúm a lepkéhez lépett és megcsodálta az állatot.

–Gyönyörű jószág. Az ő lábát is be kellene kenni, ha nem akarjuk, hogy a bűvőféreg áldozata legyen!

–Jobb ha én kenem be – mondta Yama, s a fiolában maradt folyadékot rákenete az állat lábára. Miközben dolgozott, akkor eszmélt rá, hogy mennyire fáradt. Mozdulatai kezdtek lelassulni, s ez nem kerülte el a mumu figyelmét.

–Biztosan éhes és fáradt vagy. Megmutatom, hogy mi hogyan táplálkozunk. – Egy kis csövet vett elő, s belevágta a legközelebbi tapanecsfa törzsébe. Mint egy szívószálon keresztül, úgy szívta ki a növény belső, iható nedveit. Miután pár kortyot ivott, elővett egy újabb csövet, s a yattnak nyújtotta. Yama nem kérette magát sokáig. Ő is meglékelte egy fát. Édeskés nedű csorgott a szájába, de elég sokat kellett innia ahhoz, hogy csillapítsa éhségérzetét. Mikor befejezte, csodálkozva fordult Hrúmhöz:

–Ti szilárd ételt nem is esztek?

–Ez az egyetlen táplálék, amit itt el tudunk fogyasztani – válaszolta a mumu. – Most gyere velem! Van itt egy üres kunyhó, amiben megpihenhetsz. Gondolom éjszaka akarsz továbbrepülni.

–Köszönöm – bólintott Yama, s fáradtan követte a lényt. Úgy érezte sok közös vonás van a yattok és a mumuk között, bár kinézetre egészen máshogy festettek. Ahogy a yattoknak a medvegomba szolgáltatott mindent, a mumuknak a tapanecsfák. A kis kunyhó is tapanecsfából készült. Most figyelte csak meg, hogy mennyire mások voltak azonban a ruháik. Könnyűek, s valamilyen barna fonalból voltak szöve. Nem faggatózott azonban, hogy honnan

szerezték ezt az anyagot. Kényelmesen elhelyezkedett a földön, s hamar elnyomta az álom.

A körben álló hét alak tudomást sem vett a kis yatt fiúról. A magasból újabb sötét lények váltak ki, de most nem Yamát, hanem a körben állókat célozták meg. Nyomtalanul tűntek el bennük. Mindegyikbe hat ilyen kis fekete lény bújt bele. Ezután a gomolygó tömegben maradt lények szétrebbentek a világ minden égtája felé. A hét lény befejezte a szertartást, s az oltárról eltűnt a feláldozott tündér teste is. Az egyik ember most Yama felé fordult, de még mielőtt kérdőre vonhatta volna az apró yattot, az ajtón egy magas, fehérköpenyes férfi rontott be.

–Ostobák! Hogy tehetetek ilyent! Rászabadítottátok a démonokat a világra! Nem csak nektek jutott....

Már szürkülni kezdett, mire lázalmából felriadt a yatt fiú. Zaklatott lelkét a békés környezet csillapította le. Csöndesen felült a kunyhóban, s figyelte, hogy odakint a mumuk mit csinálnak. A tappancsfa leveleit kipréselték, majd a kisimított leveleket egy dobozba rakták. Yama felállt, s kiment, hogy közelebről is megnézze a tevékenységet. A mumu egy pillanatra felnézett, majd folytatat a munkáját. A dobozban apró hernyók voltak, melyek kiegészve falták a kipréselt leveleket.

–Mire használjátok ezeket? – kérdezte a tündérek nyelvén.

–A hernyók gubói finom szálakat tartalmaznak. Abból szőjük a ruháinkat – válaszolt a mumu.

–Mi a medvegombából készítjük a ruháinkat. – mondta Yama, s bőrruhájára mutatott.

–Elég erősnek látszik. Nekünk nincsenek ilyen erős ruháink, de nincs is rá szükség. Ezeket a köpenyeket is csak azért hordjuk, mert a tappancsfa tetvek savas cseppjei kimarják a bőrünket. Azt hiszem a te bőröd elég vastag ahhoz, hogy ellenálljon nekik.

Yama körülnézett, s látta, hogy csak hat mumu van ezen a helyen.

–Csak ilyen kevesen vagytok?

–Igen. A legtöbb családban ennyien vannak – ezt már Hrúm mondta, aki csöndesen Yama mögé lépett. - A Barna Erdőben több, mint ötven család él. Ha majd a fiaim és lányaim megnőnek, akkor ők is külön családokat fognak alapítani.

–Hiszen már most jóval nagyobbak, mint nálunk egy felnőtt – csodálkozott el a yatt.

–Ó, a magasságukat már huszonnyolc évesen elérték. Én már túl vagyok a századikon.

–Micsoda? – ámult el ismét a fiú. – Nálunk a Nagyasszonyon kívül a legtöbben csak ötven-hatvan évig élnek.

–De ti sokkal többen is vagytok, mint mi!

–Hát az bizony igaz. Több ezren élünk együtt a Wonk hegységben.

–Látod, mi nem vagyunk ilyen sokan, de ennyi mumunak nem is lenne itt hely. Márpedig mi máshol nem tudnánk megélni. Máshol nem élnek tappancsfák! Csak ezen a talajon képesek nőni, s mi csak a tappancsfa nedvéből tudunk táplálkozni.

–A manók nem támadnak rátok? A trinit nekik is nagy érték!

–Aki ide belép, bizony nem ússza meg egykönnyen ép bőrrel. Kész csoda, hogy te is életben maradtál. Egyszer, nagyon régen, megmentettünk egy hegyi manót, de az nem értette a tündérek nyelvét. Megszökött tőlünk, s megette egy bűvőféreg.

–Már annyit hallottam róla. Mi az a bűvőféreg, hogy ennyire veszélyes? – kérdezte a yatt.

–A föld alatt él, s a puha talajban gyorsan tud mozogni. Ha kitátja a hatalmas száját, sokmindent el tud nyelni vele. Láttunk már olyat, hogy egy fiatal brachiosaurus csúszott le a torkán, mert a szerencsétlen ide tévedt a pusztaságból. De éppen ezért a nagytestű ragadozóktól is védve vagyunk. Magam is láttam, amikor egy tízméteres baryonyx³³ túnt el a feneketlen bendőjében. Az ide vetődő őshüllők gyakran pörül járnak. Mintha csak tudatosan akarnák etetni a bűvőférgeket.

–Más állat nem is él itt?

–Dehogynem. Elég sok állatot ismerünk, de a bűvőféreg tápláléka mindig abból adódik, ami ide bepottyan, mert azok az állatok, amik itt élnek, messziről elkerülik. Állítólag a katymaz még a bűvőféregnél is félelmetesebb. Én magam még sohasem láttam, mert úgy néz ki, mint egy tappancsfa, s mozdulatlanra dermedve lesi az áldozatát akár évekig is. De ezt csak az apámtól tudom, aki látott egy katymaszt a Barna Erdő déli részén.

–Nem szeretnék találkozni vele – borzongott meg Yama.

³³ Két lábon járó nagytestű ragadozó dinoszaurusz.

–Valószínűleg nem fogsz. Ugyanúgy nem szereti a kelian kenőcsöt, mint a bűvőféreg, úgyhogy a mumukat elkerüli.

–Lassan indulnom kell! – nézett fel a fiú a szürkülő égre. – Megitatom a kondorlepkét, iszom egy kis tappancsfalevet, s útra kelek. Tudnál segíteni, hogy egy biztonságos felszállóhelyre jussak?

–Az erdő áthatolhatatlan. Csak az erdön kívül tudsz felszállni. Hamarosan visszatérnek a fiaim, s ők elvezetnek oda, ahonnan fel lehet szállni.

–Köszönöm! – válaszolta Yama, s a lepkéhez ment, amely furcsa módon nem tűnt éhesnek, mikor oda nyújtotta neki a bőrkulacsot. Mikor a yatt jobban körülnézett, látta hogy az állat már kiszolgálta magát. Úgy látszott, hogy ízlett neki a fa nedve, mert az előtte levő fatörzs igen csak lyuggatott volt. Yama nem is tudta, hogy a kondorlepke pödörnyelve képes átdőfni egy ilyen fát. Nem szomorkodott a dolog miatt, inkább örült, hogy megmaradt az innivaló.

Ekkor érkezett meg Hrúm két fia. A mumu röviden beszélt velük, majd Yamához vezette őket.

–A fiaim szívesen elkísérnek. Már indulhattok is!

–Valószínűleg Dirlaintól visszafelé is erre jövök – mondta a yatt. – valahogy meg tudlak találni titeket?

–Nem könnyű a kérésed, de ha az erdő szélén leszállsz, légy nagyon óvatos, nehogy ismét a bendőkébe ess! Adok neked egy fiolát a kelian kenőcsből, s akkor a bűvőféreg is elkerül. Ha szerencséd van, találkozol egy mumuval, s akkor hivatkozz rám. Minden mumu érti a tündérek nyelvét.

–Köszönöm. – mondta ismét Yama, s megvárta, míg a mumu családfő visszaér a kenőccsel. Ő csettintéssel, Hrúm integetéssel búcsúzott el.

–Jó utat barátom! – kiáltott a yatt után, majd elindult, hogy folytassa félbehagyott munkáit.

Yama kötélen vezette a lepkét, s bizony a hold már az első ívében járt, mikor kiértek az erdő szélére.

–Mi itt maradunk! – közölte az egyik fiú, s búcsúzóul intettek egyet Yama felé. A yatt visszacsettintett nekik, s a szabadba vezette a kondorlepkét. Felhúzta magát a nyeregbe. A két mumu csöndben figyelte a felszállást, hiszen még sohasem láttak ilyet. Yama csak most nézett körül, miután bekötötte magát. A lepke hátáról jobban

belátta a terepet. Az állat meglebegettette szárnyait, majd elkezdte mozgatni a potrohát, ahogy légcsőveit megtöltötte levegővel. Nem messze tőlük az ifjú varázsló lapuló manókat vett észre. Gyorsan repülésre biztatta hátságát, de a lepke csak lassan emelkedett fel. A manók íjászaik célba vették őket, s mivel nem voltak elég magasan, el is találták az állatot. A lepke átfűrt torral zuhant lefelé, s vadul verdesett szárnyaival fájdalomában. Bezuhantak a tappancsfák közé.

A manók nagy ordítással vetették utánuk magukat. Mielőtt azonban elérhették volna az erdőt, megmozdult alattuk a föld, s hörgő hangot hallatva kitérítette száját a bűvőféreg. A manók már későn kaptak észre. Vagy öten csúsztak a szörny szájába. A többiek megtorpantak, s mérgesen rázták kardjaikat és íjjaikat. Nem mertek azonban az erdő felé közelíteni.

Az egyik mumu a hátára kapta a sérült yattot. Yamának nagyon fájt az egyik keze. Reménykedett benne, hogy a felkarja nem tört el, csak megzúzódott. Csalódott volt és mérges. Ha előbb körülnézett volna, akkor biztosan felfedezi a manókat, s nem veszíti el a lepkét.

A tisztáson Hrúm családja izgatottan vette körül őket. Ellátták a sebesült yattot, s megállapították, hogy semmilyen komolyabb sérülése sincs. Továbbmenni azonban nem tud a lepke nélkül.

–Nincs más hátra, gyalog kell nekivágnom az útnak – mondta Yama.
–Én a segítségedre lehetek – felelte erre Hrúm egy kis gondolkodás után, s lehajtotta a fejét. – Varázserőmet itt ugyan nem tudom használni, de ha kijutunk az erdőből, akkor el tudlak vinni a Mágushoz. A családom tud nélkülözni arra az egy-két napra.

–Hogyan tudsz elvinni? – csodálkozott Yama.

–Át tudok változni ha nem vagyok itt a Barna Erdőben – válaszolta a mumu családfő.

–Én is tudok varázsolni, de még sokat kell tanulnom – mondta a yatt fiú. –De itt az én varázserőm sem működik. A sok trinit miatt van.

–És ez így van jól. Ha a trinit nem védene meg bennünket a varázslóktól, akkor már régen rabszolgasorba hajtottak volna bennünket.

–Mikor indulhatunk? – próbált felkelni Yama, de a mumu visszanyomta fekvőhelyére.

–Most még pihenj egy kicsit. Összeszedem az útravalómat, s elbúcsúzom a családomtól. Addig pihenj! Hamarosan indulhatunk!

Óvatosan kémleltek ki a Barna Erdőből. Hrúm két fia elővette csillagtörét, s lassan elkezdtek felfelé mászni a kráter peremén. Yama hőlátásával figyelte a tájat, s hamarosan észre is vett egy csoport manót. Farkasdisznók hátán lovagoltak, s így nagyon gyorsan közeledtek feléjük. A kráter alsó részéig a sima trinites talajon jöttek a "lovasok", de a kráter lejtőjén megtört az iramuk, s lelassultak. A manók leszálltak hátasaikról, s elővették ijaikat. Yamáék már majdnem fent voltak a kráter peremén.

A két mumu fiú megállt, s elhajították a csillagtöröket. Yama nem nézett ki belőlük ekkora erőt. A két tör olyan gyorsan repült, hogy nem lehetett követni az útjukat. Két manót halálra sebeztek, majd körívben repültek vissza gazdájuk felé. A mumu testvérpár gyakorlott mozdulattal kapta el a fegyvert, s készült az újabb dobáshoz.

A manókat lelassította a váratlan támadás, s ez elég volt Yamáéknak ahhoz, hogy felérjenek a kráter északi peremére. Messze előttük minden irányban a Nyugati pusztaság erdőekkel tarkított síksága terült el. Gyorsan leereszkedtek a kráter külső falán. Itt már nem lehetett érezni a trinit hatását, ezért Hrúm megállt. Becsukta szemeit, s némán koncentrált. Teste felizzott, majd megnyúlt, s egy nagy madárrá alakult. Amennyire Yama meg tudta különböztetni, valószínűleg egy griff alakját vette fel. Hrúm rikoltó hangon szólt hozzá:

–Mássz fel, s kapaszkodj belém szorosan!

Yama még aggódott a két fiúért. Hat manó és nyolc farkasdisznó volt a nyomukban. Hrúm látta, hogy habozik, s ezért rá rikoltott:

–Ők tudnak vigyázni magukra! Azzal segítesz nekik, ha sietsz!

Yama nem is kérte tovább magát. Nagy nehezen felmászott a mumugriff hátára, s megpróbált megkapaszkodni a nyak körüli sűrű tollsörényben. Ez elég nehéz feladatnak bizonyult, de Hrúm már emelkedett is. Röpte eleinte bizonytalan volt, de egyre sebesebb lett. A hold a harmadik ívének végén járt.

A csarnok homályában elhelyezkedtek a védők. Már egy napja készenlétben voltak, s felváltva várták az ellenség támadását. A barlang igen tágas volt. Nagy sziklák terpeszkedtek az aljában, amik kitűnő fedezéket nyújtottak a védőknek. Elsősorban a Mester Gárda fekete yatt tagjai voltak itt, hiszen tudták, hogy az ellenség között

vannak varázstudók, s nem akartak egy életet sem veszélyeztetni emiatt.

A harcosok kicsit hátrébb húzódtak. A Wonk Középső főjáratában mintegy kétezer harcos állomásozott bevetésre készen. Yzmok és Yarakurt szervezte meg a harcosok védelmét, előkészítve egyben az azonnali ellentámadást és a külső járatokban az Északi kapu felszabadítására is felkészültek már a harcosok. Egyszerre akarták megindítani a két harcot, mivel tudták, hogy számbeli fölényben vannak az ellenséggel szemben, s a varázstudók egyszerre csak egy helyen lehetnek.

A Mester Gárdában sajnos nem voltak sokan, hiszen maguknak a fekete yattoknak a száma is elenyészően kevés volt a harcosok és a dolgozók számához képest. Összesen majdnem ötvenen voltak azok, akik most felváltva várták az ellenség támadását. Az Északi főjáratot vastag fémkapu zárta el a barlangnak ettől a részétől, mintha alkotói tudatosan felkészültek volna arra, hogy valamikor szükség lesz rá, hogy lezárják ezt a rész. A feszült csendet halk mormogás törte meg az Északi főjárat felől. Furcsamód az ellenség nem a kapu feltörésével próbálkozott, hanem egyszerűbb varázslattal. A kapu pántjai egy izzó fényjelenség után eltűntek, s a hatalmas fémtömeg tehetetlenül dőlt el a járat aljában. Odaátrol azonban még mindig nem indult meg semmiféle mozgolódás. Az ellenség hátrébb húzódott, hiszen tudták, hogy a Mester Gárda remek íjászaik gyorsan lelőnék azokat, akik esztelenül előrerohannak, hogy megküzdjenek velük. A feketék feszületen vártak. Íjaikat megfeszítették, nyilaikat készenlétben tartották, hogy az első merész vállalkozókkal megritkítsák az ellenfél sorait. Mellettük hevert kétélű lándzsájuk is, hogy közelharcban se legyenek védtelenek.

Harcra azonban egyelőre még nem került sor. A barlangban levő kövek, amik mögé a yattok rejtöztek, sorban egymás után felizzottak, majd higannyá változva folytak szét a barlang aljában. A mögöttük rejtöző harcos feketék kénytelenek voltak újabb rejtékhelyet keresni maguknak. Egypáran észrevették a varázslót az Északi főjáratban, s nyilaikkal megpróbálták megsebezni, de mielőtt azok célba értek volna, homokszemekként estek szét a levegőben. A varázsló erőtérrel védte magát. A higany mérgező gőze lassan és észrevehetetlenül kezdett szétterjedni a levegőben, s mivel a feketék is ismerték ezt az anyagot, gyorsan kellett cselekedniük. Vagy támadnak, vagy

visszavonulnak. Hátról mozgolódnak kezdtek a harcosok is. Sokan közülük nehéz trinit páncélba voltak öltöztetve, hogy védve legyenek a varázslók ellen.

Az ellenség sem számított azonban mindenre. A Mester Gárda tagjai, mikor észrevették, hogy hiába próbálják leszedni az ellenfél varázslóját, mert nyilak mit sem érnek ellene, elővették különleges nyilakat, melyek trinitből voltak. Ezek ellen a nyilak ellen nem védte meg őt a varázspajzs, viszont a trinit nyilakkal sokkal nehezebb volt lőni, nehéz súlyuk miatt. Két nyíl mégis talált, még ha nem is pontosan. A varázsló döbbenet és szitkozódva vette tudomásul, hogy bal lábába két nyílvesző is belefűródött.

Miután megszabadult a varázskéességét akadályozó fémtől, még egyet varázsolt. A higany ismét felizzott, mikor a barlang aljában már szinte egy kis tavat alkotott, s maró gázzá alakult. Nem volt kétséges senki előtt, hogy gyorsan kell menekülni.

A védők között levő trinit nehézfegyverzetű yattok vízpumpákat hoztak elő, és vízpermettel próbálták meg szétosztatni, s az ellenség felé terelni a gázt, míg társaik kimenekültek a járatból. Döngve zárult be a csarnok déli kapuja. Az ellenségnek ismét sikerült egy kicsit beljebb hatolnia, de legalább a varázslójuk megsebesült. A maró gáz négy yatt mestert ölt meg. Társaik nem tudták megmenteni őket. Kicsit hátrébb vonták erőiket, s felkészültek rá, hogy az ellenség hamarosan tovább fog nyomulni.

XVI. fejezet
A VARÁZSLÓK ÁTKA

A Wonk hegység tetején egy szakadt törpe próbálta melegíteni magát egy kis tábortűznél. Idefent bizony elég nagy volt a hideg, s semmilyen táplálékot nem talált a ritka mohás és zuzmós hegytetőn, melyet nagyrészt hó borított még nyáron is. A kis sziklavölgyben, ahol meghúzódott, talált néhány cserjét, amit egy egyszerű varázslattal meg tudott gyújtani. Próbált erőt nyerni a tűz melegénél, de tudta, hogy a visszatéréshez ennie kéne. De mit egyen itt fent a hegyen, ahol semmilyen állat nem él? A levegő is ritka volt, s ez is kellemetlenül érintette. Mielőbb lejjebb kell ereszkednie.

A kis cserjekupac hamar elhamvadt, s Gammar lassan, bizonytalan léptekkel kezdett leereszkedni a sziklás hegyoldalon. észak felé. Még így megviselten is örült neki, hogy megszabadult a Wonk rémálmától. Törpe volt ugyan, de nem a hegyi törpék közül való. Azoknál kissé magasabb termetű, s nagyobb fülű. Mint honfitársai, ő sem kedvelte a barlangok sötétjét, még ha neki meg volt is az a rendkívüli képessége, hogy látott a sötétben. Tudta azonban, hogy hamarosan vissza kell térnie. A nap lassan előbukkant, s reménnyel töltötte el Gammart. A meleg energiát adott neki.

A griffmadár, hátán a yatt fiúval egy hatalmas sziklavár előtt ereszkedett le. A Magányos Hegyek félkör alakban vették körül azt a völgyet, melynek végében, pont a félkör közepénél emelkedett Dirlain vára. Erős kőfalak és magas tornyok magasodtak eléjük. Maga a vár csöndes volt, s elhagyatottnak tűnt. Nagy, fából készült kapuján, sárkányfejbe erősített kopogtatók bíztatták a közeledőt a zörgetésre.

Hrúm egy fényvillanás után felvette eredeti alakját. Nagyon fáradt volt. Nem csak a repülés, hanem a varázslat is kivette az erejét. Kulacsából tappancsfalével oltotta szomját.

Yama éppen a kopogtató felé nyúlt, mikor a kapu magától kitarult előttük. Nem késlekedtek hát. Beléptek a vár udvarára, melyen az épületek egymás mellett sorakoztak. Jobbra és balra két bástya emelkedett, előttük pedig három torony magasodott. A középsőnek nyitva volt az ajtaja, mintegy csalogatva a látogatókat.

–Azt hiszem, arra kell mennünk! – mutatott Hrúm a nyitott ajtó felé. Csigalépcső vezetett a magasba, ahol kívülről látszott, hogy egy toronyszoba van. Sokáig baktattak felfelé, mire elértek az aranyveretes faajtóhoz. Ki sem fújhatták magukat azonban, mikor az ajtó kinyílt. Bentről egy fiatal férfi hangja hallatszott:

–Gyertek beljebb!

Beléptek hát a toronyszobába, mely elég kicsi helység volt, s falai helyett valami átlátszó anyag engedett kilátást a környező tájra. Jól lehetett innen látni a vár előtti teret és az udvart is. A kaput már becsukták.

Egy fotelban üldögélt a sötét hajú férfi. Yamának nagyon ismerős volt valahonnan. Haja a válláig ért, s kék szemei érdeklődéssel fordultak a jövevények felé:

–Nocsak! Yama, a yatt és Hrúm, a mumu – soha nem jártak még itt a népetekből. Ugye a háború miatt jöttetek! – szeme ekkor vörös színűvé vált, arca elvesztette nyugalmát, s haragossá változott.

A két vendég megrémült egy pillanatra, de a Mágus arca másodpercek alatt visszanyerte eredeti nyugalmát.

–Bocsássátok meg, de a démonom néha ki akar törni. – Yamának erre a mondatra vált világossá, hogy honnan ismeri ezt az embert. Az álmoképben látta kétszer is. Ő volt az egyik, a hét közül... a hét mágus közül, akik a... démonokat .. megidézték.

–Ha azért jöttetek, hogy segítsek nektek, akkor csalódást kell okoznom. Nem azért, mert nem érdekel Délvidék sorsa, hanem mert véget fogok vetni a Mágusok hatalmának. Nhuúl és Hjojj hamarosan elpusztul. Ha most nem erre a feladatra koncentrálok, akkor sosem szabadulunk meg tőlük. Márpedig ők a háború kiváltói. Tanítványokat régóta nem fogadok, de ez esetben kivételt teszek. Több tanítványom is átállt már az ellenség oldalára, ezért óvatos vagyok a varázslók felkészítésével. A ti népeitek azonban még sosem ártottak más népeknek, ezért a segítségetekre leszek.

Yama és Hrúm némán hallgatott. A Mágus intett, hogy üljenek le arra a két székre, melyek a könyvekkel zsúfolásig megrakott könyvespolc előtt álltak. Nem mertek megszólalni. A Mágus olyan hatalmat gyakorolt, mely mindkettejükből nagy tiszteletet és félelmet váltott ki. Dirlain arca ismét elsötétült, s szeme haragosan villant. Hangja felerősödött, s most félelmet ébresztett a két reménykedőben:

–Azt hiszitek jó Mágusnak lenni? Mit nem adnék, ha megszabadulhatnék a bennem lakó démonoktól! Sok gyötrelmet okoztak már nekem. Bennetek csak egy-egy démon van, de bennem hat gonosz dög lakozik. Nincs, aki megmentsen! – aztán hangja ismét lehalkult, s arca is kisimult. Yamában felmerült a gondolat, hogy a Mágus megháborodott. Hangja azonban ismét csendes és nyugodt lett:

–Ti még biztosan nem tudjátok, hogy honnan van a varázserőtök. Szerte a világban magányos démonok kóborolnak. Gazdát keresnek, akiben minél nagyobb hatalomra törhetnek. Ezek a varázslás démonai. Nincs menekvés tőlük! Akibe belefészkeltek magukat, abban élete végéig ott is maradnak. Ravaszak és gonoszak. Uralkodni rajtuk nagyon nehéz. Szinte lehetetlen - hangja ekkor már egészen lehalkult. – Ti most arra kértek, hogy segítsék használni a bennetek lakó démont! Jól gondoljátok meg ezt a kérést! Nagyobb lesz a hatalmatok, az igaz! De vajon a gonosz erőket tudjátok-e jóra használni? - hangja ismét felerősödött, s eszelős nevetésben tört ki. Újra és újra ismételte önmagát: - A gonosz erőt jóra használni! – Eszelős kacagása félelmetes volt a két jövevénynek, s bizony most már bánták, hogy idejöttek. Yama azonban nem akart meghátrálni. A népének sorsa lebegett a szeme előtt, s ezért kész volt mindenre. A Mágus szavait azonban megszívlette. Tudta már, hogy mi az az erő, amit elő tud csalogatni magából. Egy démon. A varázslás démona: hatalom egy másik világból. Ez a démon okozta, hogy aranyszínű lett a haja.

Miután Dirlain visszanyerte nyugalját, ismét nekik szegezte a kérdést:

–Valóban azt akarjátok, hogy tanítsalak benneteket?

Yama habozás nélkül válaszolt:

–Igen!

Hrúm azonban korántsem volt ilyen elszánt:

–Én nem akarok varázsló lenni, de szívesen segítenék a yattokak a gonosz elleni harcban. Egyetlen varázslatot mutass meg nekem! Amit a leghatékonyabban fogok tudni használni.

–A leghatékonyabb átváltozásra vagy kíváncsi? A legnagyobb erő a titánoké, kik messze délen élnek. A legnagyobb gyorsaság a tűzfecskéé, a kettő között vannak valahol a sárkányok. Mégis minden lény iszonyval gondol ezekre a hatalmas szörnyekre. Minden

sárkányok ura a fekete. Az ő ereje a legnagyobb, ráadásul a tűzmirigyük olyan pusztító erejű tüzet képes előállítani, ami mindent szétéget, amire ráfúj.

A háta mögül egy kis gömböt vett elő. Rátette a kezét, s a gömbben egy fekete sárkány jelent meg.

–Hajolj közelebb! Vedd a kezedbe ezt a gömböt! Figyeld meg minden mozdulatát. Szívd magadba a sárkányt, s mikor már úgy érzed, hogy azonos vagy vele, gyere vissza! Üres termet találsz a váramban bőven! – ez utóbbi mondatot keserűséggel ejtette ki, s már-már szomorúnak tűnt. Hrúm kezébe vette a gömböt s óvatosan vitte magával. Mikor becsukódott mögötte az ajtó, Dirlain a yatt fiúhoz fordult. Yamát az egyedüllet érzése fogta el, s félelem töltötte be. Belsejében megmozdult a rejtélyes erő, mintha csak a Mágusban levő démonokkal beszélgetne.

–Fiatal vagy még! A varázslatoknak hat alapfajtája van: tudat-, átváltozás, átváltoztatás, tűz, tér és szer. A hetedik pedig az átkoké, de ahhoz nem kell varázslónak lenni. Nem akarom, hogy túl sok mindent tanulj, mert több károd lenne belőle, mint hasznod! Minden varázslat között a tied a legpusztítóbb, ezért ügyesen kell bánnod vele. Elárulom, hogy tőled a varázslók sincsenek biztonságban... - itt habozott egy kicsit, majd folytatta: –Persze talán egy-kettő akad, aki meg tudja védeni magát egy térvarázslótól, de nem sok. Alapvetően csak két dologra vagy képes: más dolgokat mozgatni a varázserőddel, s magadat mozgatni. Ritka képesség! Délvidéken csak két ilyen varázsló van. Te és – de nem mondta tovább. Egy könyv röppent a Yama mögötti polcra a kezébe. Csöndesen lapozgatott benne, majd visszaröptette oda ahonnan jött.

–Erre te is képes vagy! Próbáld meg!

Yama koncentrált a könyvre, de mivel nagyon izgult, az csak leesett a polcra, s nagyot puffant a földön. Dirlain visszalebegtette. Otthon, a Wonkban jobban sikerült. Persze ott nem volt ilyen ideges.

–Na igen! Még kell egy kicsit gyakorolnod....

Yarakurt kifejezetten dühös volt, bár ez nem jellemezte a tapasztalt harcost. Sohasem jött ki annyira a sodrából, mint most, mikor kiszolgáltatottnak érezte magát két nyamvadt varázsló miatt. Néhány társával elkeseredett lépésre szánta el magát. Kint a harcosok eredményesen harcoltak a manókkal, de idebent a varázslók ellen

tehetetlennek tűntek. Trinit páncélba öltözött néhány harcossal, s elővezettek egy tucát vakkígyót. A fürge állatokat nehéz volt féken tartani. Villámszerű támadásra voltak használhatók, de erre a harcosok közül is csak a legjobbak voltak alkalmasak.

Halk nyikorgással tárult ki a csarnok déli ajtaja. Elterelésül vízpumpákkal kezdték meg az előrenyomulást, majd a földön tekergő szürke árnyak suhantak át. A vakkígyókon ülő yatt harcosok meglepetésszerűen teremtek az ellenfél harcvonala előtt. A varázslóknak alig volt idejük, hogy a harcosok közé vágódó ellenségre megpróbáljanak valamilyen mágiát. Az egyik vakkígyó sünné változott, s "lovasa" sajjó hátsóval terült el a földön. Maga a sün pedig rémulten gömbölyödött össze. Még két vakkígyót sikerült átváltoztatnia a varázslóknak, mire a harcosok elérték a szürkék harcvonalát. Azok előre szegezett lándzsákkal várták az érkezőket. Bár Yarakurt és harcosai némileg lelassultak a nehézkes páncélokban, vértzetük most ugyanannyira is volt a segítségükre, mint amennyire hátráltatta őket. A trinit vértkekről lesiklottak a lándzsák, s Yarakurt pusztító vihként tört be az ellenség közé. Harcosai hasonló stílusban követték, s percek alatt rendet vágtak a szürkék sorai között. Mindez nem volt elég: a csarnokból követték őket a Mester Gárda tagjai, s csatlakoztak társaikhoz. Mintegy negyvenen küzdöttek a többszörös túlerővel szemben. Úgy tűnt képzettségük, jóval magasabb, mint az ellenfélé, mivel a szürkék nem nagyon bírtak velük. A vakkígyók eközben már rég visszasiklottak a barlang biztonságosabb részeibe.

A fehér és fekete yattok mutatóvanyai lenyűgözők voltak a hátráló szürkék számára is. Úgy forgatták kétélű és kétvégű lándzsáikat, mint egy propeller, s bizony kíméletlenül felaprították a gombabőr ruhában levő szürkéket és vörösöket. Mikor az ellenséges varázsló látta, hogy nem boldogulnak, visszavonulót fújatott, s a riadt társaság hanyatt-homlok hagyta el a csarnokot.

Az északi kapu előtt sem volt sokkal jobb a helyzet. Bár a szürke nagyszonyt körülvevő vörös yattok vitézül harcoltak, yattok és harcos manók egyaránt nagy veszteségeket szenvedtek. Egy légi vadászt is lelőttek ugyan a vörös íjászok, de a többi sok veszteséget okozott nekik. Mégis kint a fehérek már nem bírták a túlerő ellen, s vissza kellett vonulniuk a barlangokba. Jóllehet a Wonk harcosainak csak töredékét küldte ebbe a csatába, mert feladatuk most inkább az

ellenség zavarása és az erőfitogtatás volt, semmint a manók legyőzése. Yzmok mester egy szikláról szemlélte a csatát, s mikor látta, hogy sikerült az ellenfelet megzavarni, visszavonulót fúvatott. A fehér yattok alig-alig szenvedtek veszteséget, s ez a mai bemutató talán meggyőzi az ellenséget arról, hogy jobb, ha visszavonul.

Yzmok nyugodtan állt, hiszen az ellenség idegen földön volt, s még ha több tízezen is voltak, nem győzhették le a Wonk ötvenezres seregét. A nagyobb veszélyt a varázstudók jelentették.

A két varázsló és a szürke nagyasszony az első összecsapásban bizony csúfos vereséget szenvedett, s ráadásul nagyon rövid idő alatt. Majd ötvenezres seregükből nyolcezen haltak meg, s valójában semmi előrelépést nem mutattak fel.

A fehér yattok technikai tudásával nem számolhattak. Úgy tűnt, ezek a lények sokkal szervezettebb és fegyelmezettebb életmódot folytattak a szürkéknél. Új taktika kidolgozására volt szükség. Megindították a seregek visszavonását, s a hegy északi oldalától nem messze tábort ütöttek.

A két varázstudó ember a sátrában volt. Zard most elegáns kék talárt viselt, s sötét, hosszú haját most csak egy rubinköves fejpánt fogta össze a fején. Éppen a sebeinek bekötésével foglalkozott. Az alacsonyabb, a szőke Barkin, egyszerűbb ruhát viselt, s idegesen fel-alá járkált a sátorban.

–Ezt a hegyet nem fogjuk tudni ilyen egyszerűen elfoglalni. A szürkék jó harcosok, de amit ma láttunk, az sok! Fejemet teszem rá, hogy több langorbel is van köztük!

–Langorbelt évek óta nem látott senki – mondta erre Zard, s befejezte a sebeinek kötözését. –Egyszerűen taktikát kell változtatnunk. Morx Xandrum nem láthatta a helyi viszonyokat, s ő maga még csak nem is találkozott fehér yattokkal. A kis kedvence elpatkolt, s most csak a magunk észére számíthatunk!

–Itt az ideje, hogy újra bizonyítsunk! – bólintott Barkin. –De előbb tanulmányoznunk kell az ellenfelet. Ha sikerülne egy foglyot ejteni, mindent kiolvashatnák a fejéből!

–Ez nem is rossz ötlet! – helyeselt Zard. –Ha nem megy erővel, majd menni fog ésszel!

Mire a nap lement, az ellenség eltűnt a Wonk hegység mellől. Yarakurt fején és kezén két új sebhellyel jelent meg az északi kapuban. A harcmester bosszúsan szólalt meg:

–Nem tetszik ez nekem! Sokat adnék érte, ha tudnám, hogy mit forralnak.

Feje fölött egy apró csuklyás denevér suhant be a barlangba. Erre azonban most végképp nem figyelt senki. Pedig jól tették volna.

Yama kimerülten feküdt le a szobában, amit a Mágus mutatott neki. A helyiségben egy puha ágy volt, s ezen kívül csak egy asztal és egy szék. Yama levette a takarót az ágyról és leterítette a földre. Dirlain nem bizonyult jó házigazdának. A vacsoráról magának kellett gondoskodnia, de a vár udvarán talált annyi ehető növényt, amennyire szüksége volt. Már csaknem egy teljes napja talpon volt, s most tagjai végképp felmondták a szolgálatot. Az utolsó egypár gyakorlatot nem is tudta már végrehajtani. Nem tudott figyelni a Mágusra, bármennyire is szerette volna magába szívni a tudást. A napja azonban így is igen hasznosan telt. Nagyon sok újat tanult, s az érzései elég vegyesek voltak a varázslással kapcsolatban. Most jött csak rá, hogy mekkora hatalma van, s hogy ez a hatalom milyen veszélyes lehet.

Sikerült megfejtenie az álmokat, amiket a trinit közelében álmodott: A hét Mágus, egyszer nagyon régen összegyűlt, hogy megszerezze magának a varázslás képességét. A démonok hívása azonban túl jól sikerült, s a gazdátlan démonok szétszéledtek az egész bolygón, hogy minél jobb “lakást” találjanak. Szorongó érzés volt tudni, hogy ő alkalmas volt rá, hogy befogadjon egyet. De vajon miért? Eszébe jutott a vers és megborzongott.

A faajtó halkán kinyílt, s Hrúm lépett be rajta. Yama nekiszegezte a kérdést:

–Sikerült átváltoznod?

–Hát, azt már tudom, hogy milyen érzés sárkánynak lenni. Nem szeretném, ha egy ilyen fenevad az otthonunkba jutna. Ettől sem a bendőke, sem a bűvőféreg nem védene meg! Ha egy titán még ennél is erősebb, akkor talán jobb lenne nekünk is a föld alatt élni, ahova ezek a szörnyek nem jöhetnek utánunk.

–Vajon miért ilyen félelmetes ez a világ? – kérdezte a yatt fiú.

–Ennek a titkát, csak azok tudnák megmondani, akik a Nagy Homály előtt is éltek. Én is gondolkodtam már rajta, hogy honnan ez a sokféle nép, és óriási hüllő, de semmilyen logikus válasz nincs rá. A hét Mágus viszont már akkor is élt, mikor a Nagy Homály volt. Lehet, hogy Dirlain tudna mesélni a Homály előtti időkről.

–Jó lenne békében élni! – sóhajtott a Yama, de már lecsukódtak a szemei.

Hrúm maga is a földre feküdt a fiú mellé. Nem tudott volna a puha ágyon aludni. Ő is fáradt volt az egész napos gyakorlástól. Ennél nagyobb varázslatot azonban már nem is akart volna megtanulni. Ő még így is azon kevés mumu közé tartozott, akik szerették a kalandokat. Az emberek talán a londák³⁴ közé sorolták volna, de a mumuk között nem volt ilyen tanuló rend, így Hrúm többször is elhagyta a Barna Erdőt, csak hogy jobban megismerje a világot. Ha nem rendelkezett volna különös képességével, melyet az egyik kalandja során fedezett fel, akkor bizony már régen otthagyta volna a fogát.

Ez a mostani kaland pár hónapra újra visszaadta neki a nyugalomát. Már akkor vágyakozott rá, hogy Yamával tartson, mikor a yatt fiú megérkezett hozzájuk. Hálát adott a sorsnak, hogy a lepke nem élte túl a kalandot, hiszen így megindokolhatta, hogy miért hagyja el ismét otthonát.

Nyitott szemmel pihent. Gyűjtötte az erőt a következő napra. A mumuk sosem aludtak, de pihenésre nekik is szükségük volt.

A manók tábora felé egy elgyötört törpe közeledett. Gammar végre lejutott a hegyről, s csatlakozhatott a többiekhez.

A varázslót nagy ováció fogadta, s részletesen be kellett számolnia arról, hogy mi történt vele és merre járt. Gammar azonban annyira kimerült volt, hogy nem szólt semmit, csupán ennivalót hozatott magának.

A két másik varázsló némán figyelte. Gammar Nhuúl legjobb tanítványa volt. A társai, akik csak egy-egy mágiához, az

³⁴ Az emberek azokat nevezték londáknak, akiket a tudásszomj állandó tanulásra és új dolgok felfedezésére sarkallt. A londáknak volt egy iskolájuk Galiv Anenben, ahol összegyűjtötték azt a kevés gyereket, akikben ilyen hajlamok voltak.

átváltoztatáshoz és a tudatvarázslatokhoz értettek, kissé féltékenyek is voltak rá, hiszen Gammar szinte a semmiből bukkant fel. Addig ők voltak az elsők a sötét mágus előtt, most pedig ez az erdei törpe vette át a hatalmukat. Firtatni azonban nem merték a dolgot, hiszen egy-egy rövid mágikus csatában hamar eldőlt, hogy melyikük a jobb. Gammar fölényesen bizonyította erejét. A megalázást azonban nehéz volt elfelejteni.

A tűzvarázsló az évés után még mindig kimerülten távozott a sátorból. A manók készítettek neki egy pihenőhelyet, amit erős őrség vigyázott. Ide tért most nyugovóra, míg Sramm a yattok járatait kutatta denevér formájában.

Zard, az átváltoztatások varázslója bosszúsan jegyezte meg társának:

–Jobb lett volna, ha ott pusztul a hegyen. Megint ő fogja learatni a dicsőséget.

–Nélkülem mit sem ér az egész! – válaszolta Barkin. –Nem tartom valószínűnek, hogy Gammar ki tudja olvasni annak a féleszű manóvezérnek a gondolatait. Nélkülem sosem fogjuk feltérképezni a Wonkot.

Zard csizmás, bekötözött lábát az asztal melletti székre tette fel, s széken hátradőlve pihent. Suttogva mondta társának, bár Barkinban sem bízott meg teljesen:

–Most talán megszabadulhatnánk tőle.

A tudatvarázsló szintén ilyen terveket fontolgatott a fejében, de ő is óvatos volt. Míg Gammar meg nem jelent, egymással vetélkedtek szüntelen. Barkin varázstudása azonban közel sem volt olyan látványos, mint az átváltoztatás. Tudott mások gondolatában olvasni, s telepatikusan kommunikálni. Ha kellett, teljesen átvette a másik lény felett a hatalmat. Varázslókon azonban nem volt hatalma. Ő is csendesen válaszolt:

–Csak figyelni kell és lecsapni. Figyeltem, hogy az a yatt, aki betört közénk, milyen jól harcolt. Ha sikerülne uralkodnom a tudatán, ő könnyen elbánná Gammarral.

–Hiszen ha te tudsz rá hatni, akkor Gammar is. Békává varázsolja, s el is van intézve. Ha nincs rajta az a trinit páncél, bizony már rég nem volna az élők között.

A sátorba ekkor egy kis denevér suhant be, s belekapaszkodott a sátor tetejéről lelógó fogantyúba. Zard nem késlekedett, s miközben

Barkin írószerszám után nézett, visszaváltoztatta a manót. Sramm fáradtan ült le, s bosszúsán tűrte, hogy a tudatvarázsló belenézzen az elméjébe.

–Nocsak, nocsak! – gúnyolódott Barkin. – Sramm legszívesebben elválná a torkunkat. Minket hibáztat, amiért lemészárolták a törzsét. Közelebb hajolt a mérges manóhoz, s a fülébe súgta. – Hamarosan lesz lehetőséged, hogy bosszút állj! Tálcán hozzuk eléd a yattokat! – Ezután nem szólt többet, de tudatát teljesen a manóra fordította, s kereste az emlékeket.

Keze alatt a papíron lassan megjelentek a Wonk járatai. Barkin nagyon ügyesen rajzolt. Az ábrát úgy készítette, hogy a járatok térbeli elhelyezkedése is kivehető volt. Miután elkészült, elégedetten mutatta a képet társának.

Zard egy darabig szemlélte. Szép teljesítmény volt Srammtól, hogy több, mint harminc kilométernyi folyosót bejárt, de a rajz még így is elég hiányos volt. Útjára engedték azonban a manóvezért, hogy egyen, s pihenje ki magát a következő út előtt. Addig ők megvitatták, hogy merre kell folytatni a nagyasszony keresését.

Dirlain még egy fél napig volt hajlandó Yamával foglalkozni. Mikor a nap a negyedik ívébe ért, váratlanul megállt a beszéddel, s figyelt. Szeme elsötétült, majd váratlanul felcsattant:

–Már megint itt vannak! – arcára kiült a harag, de Yamához még szólt egy-két barátságos szót: - Most el kell mennetek! Amit eddig tanultál, az nagyon is elég lesz a népednek, hogy győzelemre segítsd őket. A vár udvarán szálljatok föl! Semmiképp se menjetek ki a pusztába! Ti nem bírtok el velük! Tartsd távol magad a trinittől is, mert varázserőd semmit sem ér a trinit közelében. – miután ezeket mondta, egy villanás után eltűnt a toronyszobából.

Yama kicsit csalódottam ment le a csigalépcsőn. Nem értette egészen, amit a Mágus mondott. *Biztosan valamilyen ellensége van odakint* – gondolta. Annyi mindent szeretett volna még kérdezni a Mágustól, de nem maradt rá idő. Hrúm a vár udvarán várta. Egész délelőtt pihent, s nem gyakorolta a varázslást. Gyűjtötte az erőt a továbbiakhoz.

–Elment, s azt mondta, hogy ne maradjunk tovább! – mondta csüggedten Yama.

–Én is beszéltem vele – válaszolta a mumu. – valami nagyon felzaklatta. Talán jobb is így. Mielőbb visszatérhetünk a népedhez. Ki tudja, mi történt, míg nem voltál otthon.

–Igazad van! Nem is volt időm sokat hazagondolni a sok feladat miatt, amit a Mágussal meg kellett csinálnom. Hát akkor induljunk! Milyen formát választasz?

–Kicsit gyakorlom a sárkányszerepet. Azt hiszem jobb, ha most teszem, mintha később gyakorolnék, mikor már élesben megy a harc.

Az udvaron egy hatalmas fekete bestia jelent meg. Feje egészen a legnagyobb tornyokig ért, s ahogy Yama a hátán ült, szinte teljesen beleolvadt a fej nagyságú pikkelyek közé. Miután felszálltak a magasba, s Hrúm mozdulatai egyre biztosabbak lettek, Yama visszanézett a Magányos Hegyek között megbújó várra. Nem messze onnan a pusztában aprónak tűnő dinoszauruszok gyülekeztek. *Hát ezek ingerelték fel Dirlaint? Úgy látszik, nem kedveli ezeket a hüllőket!*

Gammar majdnem egész nap aludt. Mikor felébredt, már ismét kezdett alkonyodni. Elégedetten nézte meg a képet, amit Barkin készített.

–Mi ez a kapu itt alul? - mutatott egy kis rajzra a papír alján, amit az egyik járat végében látott Sramm.

–Valami fontosabb dolog lehet odabent, mert nyolc harcos őrizte. Erős kapu. Hogy mi van mögötte az rejtély. Ugyanilyen kaput látott Sramm két másik helyen is – mutatott a terjedelmes rajz két másik pontjára.

–De ez a tűz jele itt ostobák! – fortyant fel a varázsló. Két társa nem szólt semmit, mert nem értették, hogy Gammar mire céloz.

–Itt van a Nagyasszony! Tűzvarázsló és a tűz jele!

–És ha ez csak megtévesztés? – fortyant fel most Zard. – Potyára odamenni nagyon veszélyes! Még ha lejutunk is, kérdéses, hogy a visszajutáshoz marad-e elég erőnk! Előbb meg kell tudnunk, hogy mi van mögötte!

Barkinon látszott, hogy az emberrel ért egyet, de Gammart nem tudták meggyőzni.

–Mindig ez a totojázás! Az agyamra mentek velem! Ha nem késlekedtek annyit, mikor elindultunk, akkor már rég elfoglaltuk volna az egész barlangot! Rám sóztátok ezt a manó csürhét,

mondván, hogy nem kedvelitek őket, s megvártátok a yattokat. Ha tudni akarjátok, még az írmagjukat is kipusztítanám, ha rajtam múlna! Kétszer is majdnem eltettek láb alól, s ti sehol sem voltatok! Ha Nhuúl megtudja, nem lesz túl boldog!

Gammar haragjánál már csak Zard dühe volt nagyobb. Félelmét most legyőzte mérge, hiszen tudta, hogy ebben a helyzetben a másik nem merne ártani neki. Ezzel a küldetésüket hátráltatná:

–Ha nem kapkodsz annyira és bevárjátok, amíg ideérünk, sokkal jobb helyzetben támadhattunk volna! Ha nem hisszük azt, hogy halott vagy, együttes erővel legyőzhettük volna őket a barlangban is!

Gammar mérgesen kapta fel a lapot az asztalról.

–Rendben van! Majd én elintézem! Megint egyedül kell megoldanom a feladatot! – ezzel kiviharzott a sátorból.

Barkin elővett egy újabb lapot, hogy ismét lerajzolja a térképet. Tudták, hogy ha az a barlang az, amit Gammar mondott, akkor is legalább tíz kilométeres alagutat kell varázsolni, hogy oda jussanak. Nem értették, hogy mit akar Gammar egyedül. Ehhez rengeteg energia kell. Ennyi még Nhuúlnak is sok lenne!

XVII. fejezet SÖTÉT FELHŐK

A hajnal nem csak sötét felhőket hozott nyugat felől, melyek már alig-alig bírták hordozni nehéz terhüket, hanem egy sötét árnyat is. A manók tábora nyugtalanul ébredt. Valami torokszorító volt a levegőben. Érezték a vihar közeledtét, de ez nem volt szokatlan. Baljós villámok cikáztak a nyugati horizonton.

A sötét árny közelebb ért a táborhoz, s most már a manók is észrevették. Zard a sátor előtt állt, s bekiáltott Barkinnak, hogy jöjjön ki. A sárkány alakja már kivehető volt. A hatalmas bestia egyenesen feléjük közeledett. A szürke és vörös yattok felkészültek a Nagyasszony védelmére, a harcos manók pedig biztonságosabb helyet kerestek maguknak a közeli erdőben. Sem Sramm, sem a másik manóvezér nem tudta visszatartani őket. A félelem sötét hullámai az első esőcseppekkel együtt jelentek meg.

–Mi az ördög ez? – kiabálta túl Zard a szél süvítését.

–Vagy maga Nhuúl, vagy nagy bajban vagyunk – kiabálta Barkin. Zard megmozgatta karját, s felkészült a harcra.

–Hol van Gammar? – kiabálta Barkin, akin kezdett erőt venni a félelem. – Ilyenkor bezzeg nincs sehol!

–Tegnap óta nem láttam – szögezte le Zard. Ekkor vette észre a sárkány hátán a yattot, s felkiáltott:

–Egy aranyhajú yatt egy sárkány hátán? Mit jelentsen ez?

Most már az az egypár manó is szanaszét futott, akik közelebről meg akarták szemlélni a szörnyet. Egyedül Sramm és Brakk, a két manóvezér maradt a tábor szélénél. A manók közül senki másnak nem lett volna mersze szembeszállni egy fekete sárkánnyal. Tudták, hogy ez Délvidék egyik legveszélyesebb élőlénye. Zard arcán ekkor végigfutott egy halvány mosoly. Kezével az egyik közelben álló szürke yatt felé intett, s mondott neki valamit. Az bólintott, s Zard csukott szemmel koncentrálni kezdett. A yatt alakja megnyúlt, a föld megremegett, a levegő felizzott körülötte. A közelben állók elhűlve bámulták, ahogy a szürke test alakot váltott. Pár másodperc múlva egy titán állt csodálkozó képpel a táborban. Ámulva nézett körül, aztán Zardra tekintett, aki kezével a sárkány felé mutatott. A titán bólintott. A bőre barna volt, s mintha valamilyen páncélból lett volna. A gombabőr páncél ugyanúgy fedte testét, mint eddig, de az

óriáson vékony trikónak tűnt inkább. Lándzsája gigászi fegyverre nyúlt. Barna szemei acélosan villantak a fekete szörny felé.

A sárkány mozgása lelassult, s most magasabbra emelkedett. A titán felemelte irdatlan lándzsáját, s próbaképpen megforgatta maga körül. A produkcióval jókora légörvényt keltett maga körül. Lépéseitől döngött a föld, s mindenki elmenekült a közeléből. Az óriási test immár teljes figyelmével a fekete sárkány felé fordult, s lándzsáját harcra készen tartotta.

A szürke harcosok látszólag fel voltak készítve minden félelem és veszély elviselésére, mert szilárdan megvetették a lábukat a Nagyasszony sátra mellett. A sárkány, kikerülve a titánt, feléjük indult, míg a hátáról a yatt egy villanás után eltűnt. Az óriás követte a fekete szörny minden mozdulatát, s ő is elindult a sátor felé, hogy megvédje úrnőjét.

Zard tekintete végigfutott a tájon. A yattot kereste. Láta, ahogy felvillant és eltűnt a test. Már tudta, hogy egy térvarázslóval van dolga. Körülnézett, s csodálkozva vette észre, hogy Barkinnak nyoma veszett mellőle. A háta mögött halk puffanást hallott, de már későn fordult meg. Valaki fejbe vágta és elsötétült előtte minden.

A sárkány már elérte a szürke nagyasszony sátrát, mikor a titán a közelébe ért. Úgy látszott a két hatalmas test összecsap majd ám Zard eszméletlen volt, s nem tartotta már fenn a varázslatot, ami igen sok energiát igényelt. A hústorony alakja ismét felizzott, s zsugorodni kezdett. A szürke yatt harcos újból a régi volt, s most futva csatlakozott a társaihoz.

Az égen villámok cikáztak, s a levegőt mennydörgés rázta, s szakadni kezdett az eső. Ekkor lecsapott a sárkány. Az ázott yattokat tűzzel borította be. Nem volt értelme az ellenállásnak. Yaryahh felszólította harcosait, hogy látványosan tegyék le a fegyvert. A sárkány leszállt a nagy sátor előtt, miközben több kisebb sátrat eltaposott. Szárnyának egy széles mozdulatával elsöpörte a Nagyasszony sátrának tetejét, s a nagyra nőtt úrnő védtelenül ült előtte a sátorban. Vörös harcosok rohantak elé, hogy megvédelmezzék.

A szürke úrnő teste koránt sem volt akkora, mint Yerowyanarré, de még így is jóval nagyobb volt, mint egy harcos. Úgy nézett ki, mint egy három méteres yatt óriás. Haja zölden csillogott a hajnali esőben.

A nagyasszony előtt egy aranyhajú yatt fiú jelent meg.

–Yama vagyok úrnő – szólította meg tisztelettel a Nagyasszonyt.

–Legyőztetek minket! Most mit akartok tőlünk?

–Szeretnénk, ha békével eltávoznátok arra, amerről jöttetek. Ha nem, akkor sajnos csak egy lehetőségünk van – mondta a fiú, s maga is elcsodálkozott, hogy milyen hatalom áradt a hangjából.

Yaryahh, a szürke nagyfőnök úrnője mellé lépett. Fegyvere nem volt már nála. Hangja csüggedt volt és lemondó:

–Nem térhetünk vissza! Ha visszatérnénk, a nagy Mágus végezne velünk. Ahonnan jöttünk, ott pedig már van egy Nagyasszony. Egy kolóniában pedig csak egy úrnő lehet. Nekünk nincs sok választásunk. Nhuúl azt mondta, hogy a Wonk hegységet elfoglalva új otthonra találhatunk. Szerinte a fehér yattok gonoszak és gyengék.

Yamát elöntötte a düh. Ez a sötét Mágus úgy ugráltatja a népeket, mintha csak játékszerek lennének a kezében. Ezt a háborút békésen is meg lehetne valahogy oldani. Hrúm mély hangján sietett a segítségére:

–Elfogadjátok-e a békét és a barátságot a fehér yattokkal?

Egy pillanatra csönd lett. Mintha az égi háború is alábbhagyott volna egy rövid időre, hogy a szürke nagyasszony gondolkodni tudjon. Aztán ismét villám hasította ketté az eget. Yaryahh úrnője mellé állt, aki ekkor felemelte a fejét. Hangja halk volt, de érthető:

–Igen! Nincs más választásunk.

–Akkor közösen keresünk békés megoldást! – válaszolta Hrúm.

A sátor mellől ekkor egy őrzőgő manó rontott Yamára. Ő most nem használta varázserejét, hanem egy jól bevált ütössorozattal leterítette. Mivel Sramm, a manóvezér tovább vergődött, Hrúm méteres kezébe vette és kicsit megszorogatta.

Yama a valahogy furesállta a dolgot, s most jobban körülnézett. A közeli cserjésben egy szőke férfi állt, s most éppen a szürke nagyfőnökre koncentrált az erejét. Sramm csak most hagyott fel a dühödt próbálkozással.

Yama egy villanás után Barkin mellett termett, s az ijedt varázlót ugyanúgy leütötte, ahogy Zardot. Ekkor különös dolog történt. Egy vörös hajú alacsony fehér yatt dolgozó jött oda nyugodt léptekkel. Valami különös melegség áradt belőle, amitől Yama egészen elgyengült. Tudta, hogy végeznie kellene a két varázlóval, de nem volt képes rá. A dolgozó Barkinhez lépett, letérdelt mellé és csukott

szemmel rátette a kezét. A férfi kettőt rándult, majd fájdalmas arca kisimult, s magához tért. Yama egy pillanatra mintha egy sötét árnyat látott volna elszuhanni a fák fölött, de most az emberre figyelt. Barkin felült, s a mellette álló yatt elengedte. A férfi sírt. Yama még sohasem látott könnyeket, s nem értette, hogy mi történik. A dolgozó szólalt meg kedvesen:

–Megszabadultál végre a démonodtól! Békében és nyugalomban élhetsz tovább – majd Yamához fordult. – Látod Yama! A Szeretet nagyobb úr a mágiánál. De a te időd még nem jött el! A gonosz maga ellen fordul majd! S meg kell még értened a lényegét, mielőtt döntesz! – Ezután lassan, mintha nem is egy félbehagyott háború közepén sétálna, Zardhoz ment, s vele is ugyanaz történt, mint a másik emberrel. Yama most felismerte a sötét alakatlan árnyat, s a gonosz, vöröslő szemeket; a démon volt. Csak egy pillanatig volt látható, majd eltűnt, mintha csak feloldódott volna a levegőben. Nem is volt benne biztos, hogy látta-e valójában, vagy csak érezte, ahogy eltávozott. Megborzongott. *Vajon mire célzott, amikor azt mondta, hogy a gonosz maga ellen fordul majd?*

A Cseppkövek Csarnokában felizzott a fal. A nagyasszony összerezett a belépő idegentől. Egy törpe lépett ki a falon keresztül, s jelent meg váratlanul.

Yerowyanyarr reflexszerűen egy tűzlabdát küldött az idegen felé, de már a kilövés pillanatában tudta, hogy mit sem fog ártani neki. A csarnokban levő Mester Gárda tagok megindultak ugyan, de már késő volt. Talpuk alatt elfolyósodott a talaj, s ahogy a folyékony masszába gázoltak, az ismét megszilárdult, s a tömör szikla most foglyul ejtette őket.

A törpe most az úrnő felé fordult. Nem beszéltek. Gammar tudta, hogy Yerowyanyarr átlát az arcát fedő kötésen. Tekintetük egy hosszú pillanatig összefonódott, s az úrnő megértette, hogy eljött a vég. A harcosok segítségért kiáltottak, s Gammar megértette, hogy most nincs idő késlekedni. Más körülmények között valószínűleg elbeszélgetett volna ezzel az óriási tűzvarázslóval, de most ismét használnia kellett átváltoztató tudományát. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a csarnok másik végéből halk cuppanás hallatszott. Mint amikor egy gombabőr ajtó a helyére illeszkedik.

A plafon kövéből ekkor hatalmas, fémesen csillogó cseppkő formálódott, majd óriási törként hatolt át a nagyasszony testén. Egy fekete yatt sötét árnyként suhant a levegőben, de már elkésett. Az úrnőt nem menthette meg. Kezében kétélű lándzsa villant, s a barlang talajára ugrott, hogy szembenézzen ellenfelével. A harcosok elcsöndesedtek. Bízta mesterükben, s némán nézték a varázsló és Yzarr összecsapását.

–Könnyű megölni egy tehetetlen tűzvarázslót! – mondta a nagymester szigorúan. Gammar állta a tekintetét, s tisztában volt vele, hogy a fekete yatt is átlát a maszkján. Valójában nem vette komolyan az ellenfelét.

–Gondolod, hogy árthatsz nekem? – kérdezte fölényesen.

–Hamarosan az egész Wonk a lábaim előtt fog heverni!

–Te csak egy szolga vagy! – sziszegte Yzarr, s ez a hang most már idegesítette a varázslót. –Soha nem lehetsz jobb a mesterednél! De rajtam nincs hatalmad!

–Nincs? – kérdezte Gammar, s intett a kezével. Yzarr fegyvere homokszemekként tűnt el a kezéből. –Lehet, hogy fekete vagy, de egy varázslónak vannak más módszerei is! – Yzarra alatt folyékony lett a talaj, ám mielőtt megszilárdult volna a nagymester felugrott, s a varázsló mellett termett. Gammart meglepte ez a gyorsaság, s már nem tudott védekezni.

–Sajnos már nem lesz lehetőséged, hogy megjegyezd – suttogetta a nagymester olyan hangon, hogy a varázslót régóta először félelem fogta el –Nekem nincs ellenfelem! – s a fekete yatt keze irdatlan erővel lendült előre. A varázsló bordái eltörték, s több méter repülés után élettelen teste elterült a csarnok kövén.

Yzarr némán meredt a Nagyasszony holttestére, majd a halott varázslóra. Elkésett hát, s ezzel terveinek egy része is romba dőlt. Minden hatalmát a Nagyasszonyon keresztül gyakorolta. Mérges ordítása megrázta a termet. Aztán csend borult a Cseppkövek Csarnokára, s a nagymester agyában forogtak a gondolatok. Új tervek formálódtak az agyában.

A Mester Gárda tagok magukba roskadva veszteltek a helyükön. A Nagyasszony elvesztése végzetes tragédia volt a fehér yattok számára. Nélküle, ha évtizedek alatt is, de ki fog halni a Wonk.

Yzatul nagy örömmel hallgatta meg Yamát. Sikerült megmenteni a Wonkot az ellenségtől. A manók hordái nyugat felé továbbvonultak, hogy átkeljenek a Dínógáton, s csak a szürke yattok maradtak itt. Ők a hegy nyugati részén táboroztak le.

A törvényszegőknek nem elég a saját bajuk, most még a szürkék gondja is a nyakukra szállt. Több mint hatszáz szürke yattnak kellene valamilyen szállást keresni. Lehetőleg egy hegyet, ahol kialakíthatnák a saját birodalmukat.

Egy feldúlt fekete yatt rontott a helyiségbe.

–Mehalt az Úrnő! – a teremben mindenki megdöbbsent. Yzerat felpattant a helyéről, s a mellette levő fekete Yzatar is felállt. Yama hitetlenkedve nézett a hírnökre.

–Hogyan történt? – kérdezte Yzerat.

–Az egyik varázsló bejutott valahogy a trónterembe és megölte az Úrnőt. Yzarr végzett vele, de már későn.

–Ha a Nagyasszony meghalt, akkor gondoskodnunk kell új nagyasszonyról! – mondta az egyik harcos.

–Küldetést kell indítanunk a Sondor hegységbe a fehér yattokhoz! – bökte ki egy idősebb fekete yatt, aki a barlang hátsó részében húzódott meg eddig.

–Úgy beszéltek, mintha otthon lennénk! – mondta a tanító. – Ezekről a dolgokról most Yimyamnak és Yuryennek kell döntenet. Mi nem szólhatunk bele. Viszont mivel mi döntöttük el a harcot, s mi pecsételtük meg a szürkék sorsát, róluk nekünk kell gondoskodnunk.

Erre aztán lehiggadtak a felborzolt kedélyek. Mindenki visszaült a helyére, s néma csönd telepedett a barlangra. Yama magányosnak érezte magát a sok felnőtt között. Bár olyan dolgokat vitt véghez, amik egy felnőttnek sem lettek volna könnyűek, ő mégis csak egy hétéves yatt gyerek volt. Hiányzott neki Yzatul, Yzaura, Yzzad és még Yzmún is egy kicsit. Vajon mit csinálnak most a többiek?

Yzerat mikor kissé felocsúdott mély apátiájából, elkísérte Yamát a hálófülkékhez. Kicsit örült is, hogy ezzel az ürüggyel kijöhetett a tanácsteremből.

–Mi lesz most a népünkkel? – aggódott Yama.

–Attól tartok, hogy ezt még a nagyfőnökök sem tudják megmondani. Annyi viszont szinte bizonyosnak látszik, hogy Yzarr veszi majd magához a hatalmat. Yimyam és Yuryen nem elég erősek a tettekhez. Évek óta minden próbálkozásukat módszeresen letörték.

Még ha lenne is elég erejük és tudásuk a vezetéshez, a fekete yattok nem fogják kiengedni a kezükből a hatalmat.

A folyosón egy magas, egyszarvú lény közeledett hozzájuk:

–Mennem kell! A családom már biztosan nagyon vár.

–Igazad van! – mondta Yama, s Yzerat is bólintott. – Milyen figyelmetlenek voltunk veled!

–Hallottam a szörnyű hírt! – mondta a mumu szomorú hangon. – Fogadjátok együttérzésemet!

–Kikísérlek – mondta Yama.

–Együtt kísérünk ki – vágott közbe Yzerat.

Hrúm kiitta kulacsából az utolsó csepp tappancsfalevet is, majd Yama kezébe nyomott egy tárgyat. Egy csillagtőr volt.

–Ha használod, akkor gondolj rám! - s kilépett a fák közül. Az erdei tisztás pont megfelelő hely volt az átváltozáshoz. Kezével búcsút intett, s elindult a tisztás közepe felé. Yama és Yzerat csettintettek, de nem követték a varázslót. Ha sárkánnyá változik, még összenyomja őket. Hrúm azonban most nem akart ilyen nagy feltűnést kelteni. Teste felizzott, s a tisztáson egy griffmadár jelent meg. Rikoltó hangon köszönt egy utolsót, s gyors röpüléssel indult nyugat felé.

Miközben visszafelé haladtak a barlanghoz, Yama szomorúan jegyezte meg:

–Olyan jó lenne, ha a társaim is velem lehetnének!

–Biztosan te is hiányzol nekik! Szeretnél találkozni velük?

–Igen! Nagyon!

XVIII. fejezet
BÚCSÚ

Yama most sokat járta egyedül az erdőt. Amennyire lehetett, élvezte ezt az életet. Sokkal jobban szeretett a szabadban lenni, mint a barlangban. Sokszor még esőben is kint érte az éjszaka. A törvényszegők csak pár százan voltak, s életmódjuk nem volt olyan szervezett, mint a Wonk többi yattjáé. Nekik is voltak azonban vezetőik. Yzerat is a vezetők között volt. Egy feketéből, harcosokból, s dolgozókból álló testület döntött a fontosabb kérdésekben. Ők voltak a Dongók, ahogy a yattok nevezték őket.

A Dongók a tanácsteremben vagy egy hétig tanakodtak a szürkék sorsán. Mikor végre elhatározásra jutottak, Yzerat és Yzbatar ment el hozzájuk, hogy tárgyaljanak. Mivel a háborút Yama és Hrúm döntötték el, akik a törvényszegők "oldalán" harcoltak, most nekik kellett gondoskodni a vesztesek sorsáról. A Wonk fehér yattjai most nem mutatkoztak. Csupán a légi vadászokat és a kondorlepkéket lehetett látni néha, ahogy felderítő repülésüket végzik.

Hét napos töprengés után arra a döntésre jutottak, hogy a törvényszegőknek be kell fogadni a szürkéket, amíg meg nem születik a végleges megoldás. Mindezt a krekkek törzsfőjével is meg kellett beszélni, mielőtt a szürkék elé tárták a furcsa ötletet.

A krekkek kicsit ódzkodtak ugyan, hogy ilyen nagy számú yatt fog a közelükbe költözni, de megnyugtatták őket, hogy ez csak ideiglenes állapot, amíg jobb helyet nem találnak a szürkéknek. Megígérték, hogy tiszteletben tartják a krekkek vadászterületeit.

A szürke yattok építési módszerei egészen mások voltak, mint a fehéreké. Ők ugyanis nem annyira a föld alatti, mint a föld feletti építkezést tartották előnyben. Hatalmas felhőkarcolóikból több is volt a Sondor hegységben, melyek úgy néztek ki, mint óriási természetvárak.

A szürkék két nap gondolkodási időt kértek. A futár elég nehezen jött, s maga Yaryahh jelentkezett a Dongók előtt, hogy megbeszéljék a nép további sorsát.

Yama ebből csak annyit érzékelt, hogy a szürkék egyszer csak megjelentek köztük, s a szállás hirtelen elég szűkösnek bizonyult. Sajnos kevés dolgozó volt velük, úgyhogy a harcosokat is be kellett

fogni a munkába. Az új járatok lassan készültek, de a két nép között nagy volt a békesség. A szürke nagyasszony nem rakott tojásokat, de egy külön barlangot építettek a számára, ami ugyan nem volt túl tágas, de a célnak akkor is megfelelt.

Yzerat tovább folytatta Yama képzését. Sajnos elég kevés ideje volt a fiúra, mert sok volt a szervezési feladat a kolónia körül.

Egy napsütéses napon azután a tanító meglepetést készített elő Yamának. Nem sokkal azután, hogy a szürkék beköltöztek, hosszabb túrára kísérte el Yamát. Egy sziklánál álltak meg. Yzerat intett Yamának, hogy lapuljon le. Valahol a távolban mozgolódásra lettek figyelmesek. Apró fekete árnyak haladtak felfelé a hegyen. Yama szíve nagyot dobbant!

–Ők azok! – suttogta, s hálás szívvel nézett tanítójára.

–Igen! Megvárjuk, míg kicsit szétszóródnak, s akkor tudsz majd beszélni velük. Oda kell teleportálnod! Lehetőleg ne vegyenek észre, mert ezzel bajba sodornád őket! Yzmok nem kedvel téged, s ha kiderülne, hogy kik a barátaid, akkor őket is bajba sodornád!

Yama elhűlve vette tudomásul, hogy továbbra is Yzmok a vezetőjük. Láthatóan valamilyen tanulmányi sétán voltak az erdőben. Jó darabig kellett várniuk, míg a tanító elengedte a gyerekeket egy kis szabad felfedezésre. A nap már magasan járt ekkor.

Yzatul, Yzaura és Yzzad a szokásos hármásban indultak el arrafelé, amerre ők lapultak. Yama szíve a torkában dobogott. Mikor a három fekete egy kis mélyedésen próbált meg átjutni, hogy valamilyen virágokat nézzenek meg, Yama érezte, hogy eljött az idő. Teste felfénylett, majd eltűnt. Yzerat szeme elsötétült a szeretettől, mikor a barátokat újra találkozni látta.

A négy barát összebújva lapult meg a sziklahasadékban, s Yzaura néha kilesett, nem jön-e valamilyen hívatlan látogatójuk. Yama beszámolt nekik a vele történekről.

–Olyan jó, hogy nem esett semmi bajod! – mondta Yzaura.

–Azt híresztelték, hogy a vízi sárkánnyal vívott harcban meghaltál – mondta Yzzad.

–Mikor meg elvitted azt a lepkét, akkor azt mondták, hogy átálltál az ellenséghez - folytatta Yzatul.

–Ennyi sületlenséget összehordani! – háborodott fel Yama. – De, ugye ti nem hittetek nekik?

–Egy percig sem! – bizonygatta Yzzad.

–És a győzelmet, azt minek tulajdonították?

–Csak annyit mondtak, hogy sikerült elűzni a harcos manókat és a szürke yattokat. Aztán meg visszaköltözhattünk Yzmok kiképzőjébe.

Yama büszkén mesélte el nekik a győzelem történetét, s nem kellett széneznie a történeten ahhoz, hogy barátai ámulva hallgassák végig. Mikor befejezte, a távolból kiáltozás hallatszott.

–Minket hívnak! – mondta Yzaura.

–Mennünk kell! – sóhajtott Yzatul. – Nem tudunk máskor is találkozni?

–Én be tudok jutni hozzátok a varázserőmmel, mondjuk késő délután a játszótérre – válaszolta Yama. –Ha csak tehetem, elmegyek. Vigyáznunk kell, hogy ne lássanak minket együtt, mert akkor ti is bajba kerültök. Ha meg akarnátok szökni, akkor tudjátok, hogy a Nagy Fürdőn át vezet az út.

–Igen! Erre még emlékszünk! – mondta Yzatul. Amíg lehet, addig kitarunk és figyelünk.

–Csak ne higgyetek el mindent, amit hallotok! – mondta Yama búcsúzóul.

Társai szomorúan váltak el tőle, s halk csettintésekkel búcsúztak. Yama visszateleportált Yzerat mellé és elővette a csillagtörét.

–Mire készülsz? – nézett rá aggodva a tanító.

–Mindjárt meglátod! – válaszolta Yama, s kezéből eltűnt a fegyver.

Yzmok azon kapta magát, hogy valami végigsuhan a feje fölött, s végigborotválja a fejét. Mire behúzta a nyakát, már késő volt. A gyerekek alig tudták visszatartani a nevetésüket, Yzmok pedig megrökönyödve, kopasz fejjel nézte a földön a haját. Teste előtt egy pörgő fegyver jelent meg mintegy figyelmeztetőleg, majd eltűnt.

–Yama! – suttogetta maga elé kiszáradt torokkal. – Tudom, hogy megölhetéd volna, de csak csúffá tettél! - Kiáltását sokáig visszhangozta az erdő: –Még találkozunk! ... Még találkozunk!

TARTALOMJEGYZÉK

I.		Arany		haj
2				
II.				Kiképző
10		III.		Bórusztár
25		IV.		Próbatétel
36	V.	Győzelem,	vagy	vereség?
43	VI.	A	Nagy	fürdő
54		VII.		Bajnokság
65		VIII.		Yarakurt
76		IX.		Repülés
90		X.		Háború
98		XI.		Yerowyanyarr
108		XII.		Szürkék
114		XIII.		Oligodon
126		XIV.		Törvénszegők
137	XV.		Barna	erdő
149	XVI.	A	varázslók	átka
163	XVII.		Sötét	felhők

175

XVIII.

Búcsú

182